

Bedre end guld.
Kapitel et.

En fremtid smedes!

En kold og klar vintermorgen hilste Lew Holloway, da han vågnede. Hans brødre sov endnu. Han lå et par minutter og strakte sig velbehageligt. Sengen var blød og varm, men der var koldt i værelset. Hans ånde hang som damp i den kolde luft.

Hvorfor skulle han stå så tidligt op? Han havde en uklar fornemmelse af, at der skulle foregå noget særligt, og at det krævede, at han begyndte dagen usædvanlig tidligt.

„Hvis jeg ikke var så søvnig," tænkte han, „ville jeg nok kunne huske, hvad det er, der skal ske."

Han gned øjnene, gabede og lagde sig på maven for at kigge på Magnus og Jobe. De havde begge trukket dynen helt op om sig, så han kun kunne se deres forpjuskede hårtoppe. Magnus snorkede blidt.

„Sikke et par dovenkroppe!" tænkte Lew og smilede. Han vrikkede med tæerne og så på vinduet, som blev oplyst af vintermorgenens grålige skær. Han havde stadig en dejlig følelse af, at der skulle ske noget spændende, men det var ham umuligt at huske, hvad det var.

„Der er ingen, der har fødselsdag, for Magnus fyldte ti i november, og Jobe bliver først otte i juni. Jeg fylder selv syv i september. Men hvad med Jenny? Nej, hun havde jo fødselsdag lige før jul. Hun fyldte fem ..."

Lew kunne mærke, at han var på nippet til at falde i søvn igen, og derfor satte han sig resolut op i sengen. Hu — hvor var det koldt! Nu var det ved at blive lysere, og gennem vinduet kunne han se, at der lå et tykt lag sne på stien, der førte fra stuehuset til laden. Gærdestolperne havde i løbet af natten fået hvide kalotter.

Der faldt en støvle på gulvet inde i værelset ved siden af. „Far er ved at klæde sig på," tænkte Lew.

I det samme gav det et sæt i ham. Nu huskede han, hvad det var, der skulle ske! Nu vidste han, hvorfor han havde ønsket at begynde dagen så tidligt for ikke at gå glip af noget som helst. I dag ville far begynde at lave prærievognene!

I et spring stod han midt ude på gulvet. Hvor var der koldt! Han fik gåsehud over hele kroppen. Han skyndte sig at trække i tøjet, og så tændte han stearinlyset på servanten og

stillede det bag den store vandkande, for at lysskæret ikke skulle vække hans brødre. Der var is på vandet i vandfadet, så den måtte han først slå hul i for at kunne vaske ansigtet.

„Det er lige hårdt nok, at man skal vaske sig i isvand!" mumlede han og lod svampen glide meget let hen over kinderne, idet han omhyggeligt undgik at komme i nærheden af ørerne. „Men jeg ved på forhånd, at mor vil spørge, om jeg har vasket mig, så der er ingen vej udenom. Hvor er kammen? Jeg synes bestemt, jeg lagde den ved siden af sæbeskålen. Hvor ser jeg løjerlig ud i det revnede spejl. Så, det var det! Nu begynder dagen!"

Han kastede et sidste blik på sine sovende brødre, og så listede han forsigtigt ned ad trappen. Hvorfor skulle han vække Magnus og Jobe, når de var så dumme, at de hellere ville sove videre? Men han skulle rigtignok ikke glemme at fortælle dem, at han havde været først oppe!

„De er ganske vist både større og stærkere end jeg, men jeg bliver den første, der hjælper far med at lave prærievognene! Når vi kommer til Californien, vil jeg gå op i bjergene og finde et vandløb, som ingen andre nogen sinde har set. Jeg vil tage et stykke jord i besiddelse og begynde at grave efter guld. Jeg er sikker på, at jeg vil finde en åre fuld af guldklumper, der er lige så store som en knyttet hånd. Så bliver jeg mægtig rig! Jeg kan sælge guldet for mange hundrede kroner, og så vil jeg forære mor en silkekjole. Far giver jeg en smuk, sort ridehest, og til mig selv køber jeg mindst ti små heste og et stort hus og alle de bolsjer, jeg kan spise."

Lew snublede på det nederste trappetrin og landede på køkken-gulvet med et hårdt bums. Hans far, der hørte støjen, så forbavset på ham og brast så i latter. „Går du i søvne, dreng? Det kan nok være, du er tidligt på benene i dag!"

Matthew Holloway var en høj mand med lyst, krøllet hår og klare, blå øjne. Han var ved at tænde op i komfuret. Han skulle bruge varmt vand til at opvarme hønsefoderet. Når det var gjort, skulle han ud og malke køer.

Lew gned sin ømme bagdel og forvissede sig om, at han ikke havde taget større skade af faldet. Så skyndte han sig hen til komfuret for at varme hænderne. Han stillede sig tæt ved siden af sin far, og der var et bedende blik i hans blå øjne.

„Hvad er der i vejen, Lew? Slog du dig?"

„Ikke noget videre. Men ..." Lew tav stille, og hans hals snørede sig sammen af ophidselse.

„Hvad ville du sige?" Far pustede til ilden for at få den til at blusse op.

„Må jeg hjælpe dig med at lave prærievognene? Må jeg hjælpe dig først? Jeg mener ... Magnus og Jobe sover endnu, og derfor tænkte jeg ..."

Far gav sig igen til at le, og hans kraftige latter gav genlyd i køkkenet, hvor man på denne tid af morgenen ellers kun plejede at høre komfurildens knitren og pendulurets taktfaste tikken. Dette ur var blevet bragt med på den lange rejse til Colorado for mange år siden, da mor var en lille pige.

„Det kan nok være, at du er ivrig efter at komme i gang med arbejdet på prærievognene!" sagde far og smilede. „Men det daglige arbejde må først fra hånden, og så skal vi have morgenmad. Bagefter skal vi holde andagt. Når Magnus og Jobe så er parat, tager vi fat på vognene."

Lew så lidt skuffet ud, men hans ansigt klarede op igen, da hans far gav ham et venskabeligt klap på skulderen, medens han var på vej hen til trappen. Han råbte: „Magnus! Jobe! Nu er det tid til at stå op!"

Lew kunne ikke lade være med at le, da han hørte sine brødre gabe og brumme og grynte, medens de tumlede ud af sengen og begyndte at lede efter strømper og støvler i det iskolde soveværelse. Han plejede selv at udstøde lignende lyde, når han vågnede. Men han havde aldrig før været så tidligt oppe som i dag, og det var første gang, han var alene med sin far om morgenen. Pludselig følte han sig voksen, og han opfyldtes igen af en forventningsfuld glæde.

Da drengene havde ryddet stierne for sne, hjalp de deres far med arbejdet i stalden og i hønsehuset.

„Der er noget, der lugter godt, og jeg er skrupsulten!" udbrød Magnus. Han stampede sneen af støvlerne og gik ind i huset for at vaske sig. Han var høj af sin alder, og han var det eneste af børnene, som havde arvet mors sorte hår og mørkeblå øjne.

„Er du så sulten, at du kunne spise en hest?" spurgte Jobe og tog den kedel med varmt vand, som mor havde stillet på komfuret. Han var højere end Lew, men ellers lignede de to hinanden så meget, at man næsten kunne tro, de var tvillinger.

„A, du skal altid drille!" svarede Magnus og truede spøgefuldt ad ham med hånden, der var indsmurt i sæbe. Jobe var familiens spøgefugl.

„Det siger han ikke mere så tit som tidligere," sagde Lew til Jobe. Han syntes, han burde tage sin ældre broder i forsvar. Han nærmede stor beundring for Magnus, som var den mest eventyrlystne af de tre brødre. Det var altid Magnus, som fandt de bedste fiskesteder, de træer, hvori der var bi honning, og de gamle ræve huler i højene.

„Nej, han har forbedret sig, siden mor gav ham den store honningkagehest i julegave," svarede Jobe smilende. „Men se nu at blive færdige. Vi skal have boghvedegrød, og jeg trænger til at få fyldt min tomme mave!"

Der var hyggeligt i køkkenet. Gulvet var blevet skuret så meget, at det næsten var hvidt, der stod urtepotter med geranier i vindues-karmene, og på hylden med de blå og hvide tallerkener, som kun blev brugt ved festlige lejligheder, stod der en stor dåse med småkager.

Jenny, hvis lyse krøller var samlet i to lange fletninger, var i færd med at anbringe tallerkener med dampende boghvedegrød på spise-bordet foran vinduet mod vest. En høj stabel pandekager blev holdt varme i ovnen, og på bordet stod en stor kande fuld af dejlig mælk og en skål med ferskenkompot.

„Vent et øjeblik, drenge! Jeg ved godt, at I er sultne, men vi må ikke glemme bordbønnen. Det er din tur, Magnus." Mor lagde som sædvanlig sin hånd på Magnus' knæ for at minde ham om, at han ikke måtte sige bordbønnen for hurtigt.

Der herskede tavshed ved bordet, medens den værste sult blev stillet. Lew lod sit blik glide bordet rundt, medens han nød det velsmagende måltid. Far sagde ofte: „Jeres mor er en mesterkok, og så er hun tilmed smuk!" Det havde han fuldstændig ret i!

„Mor er virkelig smuk," tænkte Lew, „men det er synd, at hun reder håret så stramt tilbage og anbringer det i sådan en kedelig knude. Hun ville også være meget smukkere, hvis hun gik i kulørte kjoler ligesom andre mødre."

Han skyndte sig imidlertid at kvæle disse tanker, for mor var jo kvæker. Hendes tro krævede, at hun skulle klæde sig og frisere sig så enkelt som muligt. Alle hendes kjoler var langærmede og højhalsede, og de var enten mørkegrå, brune eller sorte. Somme tider gav far hende for spøg et lille stykke knipling eller et kulørt bånd. Så lo hun ad ham og gemte det bort „til senere brug". Nogen tid efter ville gaven blive anvendt som pynt på en ny kjole til Jenny eller givet videre til en eller anden ung pige i nabolaget.

I dag så mor usædvanlig yndig ud. Hun havde fået røde kinder af at stå bøjet over det varme komfur, og små oprørske krøller havde løsnet sig omkring hendes pande. Der sad lidt mel på hendes ene kind, og dette fik hende til at ligne en ung pige, skønt hun i virkeligheden var gammel – næsten tredive!

Far smilede til hende, da han rejste sig fra bordet for at tage Bibelen frem. „Tak for dejlig morgenmad," sagde han og plantede et smækkys på hendes kind – midt i melet.

Børnene brast i latter. Mor rødmede og tørrede melet af med en snip af forklædet. „Men Matthew dog! Som du opfører dig – og tilmed, når børnene er til stede!" Men Lew

tænkte ved sig selv, at hendes øjne forrådte, at hun ikke havde det mindste mod fars opførsel.

Jenny skubbede til ham med albuen. „Du er så stille. Hvad tænker du på?"

„A, jeg tænkte bare på prærievognene."

Hvor var Jenny dog nysgerrig! Man havde aldrig fred for hendes spørgsmål. „Lew, hvad har du i lommen?" „Lew, hvad laver du?" (Lew var familiens mekaniker og "opfinder".) „Lew, hvor skal du hen?" Lew følte ofte, at hans tålmodighed var lige ved at briste, men så mærkede han, at mors rolige blik var rettet mod ham, eller at fars hånd blev lagt på hans skulder, og så trak han vejret dybt, talte til ti, som mor havde lært ham, og lod som ingenting. Men det var somme tider svært.

Lew opdagede pludselig, at der herskede tavshed i køkkenet, og han skyndte sig at jage sine drømmerier på flugt. Nu skulle der holdes andagt. Hver morgen efter morgenmåltidet læste far et kapitel af Bibelen, medens familien sad samlet om spisebordet. Selv Jenny kendte det skriftsted, som far havde valgt i dag, og som de alle citerede i kor: „Jeg løfter mine øjne til bjergene: Hvorfra kommer min hjælp?" Sal. 121, 1.

Gennem vinduet så Lew på de fjerne Sangre de Cristo-bjerge, som blev farvet blegrøde af den opgående sol.

„Fra Herren kommer min hjælp, fra himlens og jordens skaber," fortsatte far. Da han kom til slutningen: „Herren bevarer din udgang og indgang fra nu og til evig tid!" gjorde han en pause og betragtede sin familie. Hans blik hvilede et øjeblik på mors blide ansigt og på de fire børns forventningsfulde, men rolige ansigter.

„Ja," sagde han andægtigt, „dette er, hvad vi har behov for på en dag som i dag. Lad os bede Herren stå os bi, når vi begiver os vestpå, for hvis hans hånd ikke leder os, vil det ikke gå os godt."

Da de var færdige med at bede, tog børnene overtøj på. Matthew Holloway gik hen til sin hustru og sagde: „Som du ved, går vi nu i gang med at lave prærievognene. Anna, er du sikker på, at du ønsker at drage bort herfra? Vi har haft et godt hjem her, og hvis vi først begynder rejsen, vil det vare længe, før jeg igen kan skaffe dig de bekvemmeligheder, som du har været vant til. Jeg aner ikke, hvornår vi atter kan få et hjem som dette, men jeg har på følelsen, at vor fremtid findes vestpå."

„Matthew, du og jeg har indgående talt om dette," svarede Anna Holloway blidt, „og vi har drøftet det med Gud. Jeg har tillid til din dømmekraft. Vi er unge nok til at kunne tåle strabadser og modgang, og vi vil tåle dem i fællesskab."

Han bøjede sig ned og kyssede hende, og så forlod han køkkenet.

Børnene var allerede samlet i smedjen. De var i færd med at stable brænde op ved siden af essen og lægge værktøjet frem. Matthew Holloway var en dygtig smed, og han havde egentlig hellere villet være smed end landmand. Dette var en af grundene til, at han ønskede at bosætte sig i Californien. Der var gået næsten halvtreds år siden de store guldfund i 1849, men Californien var stadig de store mulighedsers land. Der var forholdene mere stabile. Der blev stadig drevet minedrift i stor stil, og en dygtig smed måtte kunne få mere end nok at bestille i en hurtigt voksende by i en af Californiens brede dale.

Far smøgede ærmerne op, tændte et flammende bål på essen og gik i gang med arbejdet. Tre par drengeøjne iagttog ham. De lyste af beundring og stolthed, da han fik gnisterne til at flyve fra ambolten. Sikke muskler far havde! Hvor han dog fik hammeren til at klinge! Dette var en vidunderlig dag, en dag fuld af løfter og drømme! Varmen fra essen fik de unge ansigter til at gløde, og jernet sang under hammerslagene, som smedede en fremtid for dem alle.

Bedre end guld.

Kapitel 2.

Afskeden!

„Mor! Mor!" Jennys fletninger stod vandret ud i luften, da hun stormede op mod huset fra havelågen. „Familien Kilgallen kommer på besøg! Vognen er lige drejet ind på vores vej."

„Hurra!" råbte Magnus og lukkede den bog, han sad og læste i. „Så skal vi rigtig have det morsomt sammen med Mickey og Ted!"

Det var en varm julisøndag, og familien Holloway var kort forinden vendt hjem fra Silver Cliff, den nærmeste købstad, hvor de havde overværet gudstjenesten i metodistkirken. Medens drengene ventede på, at mor blev færdig med forberedelserne til søndagsmiddagen, skulle de sidde i dagligstuen og læse eller i hvert fald være rolige og undgå at snavse hænder og tøj til før måltidet. Meddelelsen om, at der kom gæster, fik

dem imidlertid til at glemme alle formaninger, og nogle få sekunder senere styrtede de hen ad stien for at hilse på deres venner.

Da mor Holloway kom ud på verandaen, var Abraham Kilgallen i færd med at hjælpe sin hustru ned af vognen. I det samme kom far ud af stalden og gik hen mod gæsterne for at byde dem velkommen.

„I kommer lige i rette tid til middagen," sagde han smilende. „Nu skal jeg hjælpe dig med hestene, Abraham."

„Hør nu her, Matthew Holloway," sagde fru Kilgallen, som var en høj og slank dame med et venligt ansigt, som blev fuld af smilerynker, når hun lo, „jeg ved godt, at I ikke ventede os, og derfor har jeg medbragt nogle bagte bønner, et brød og forskellige andre madvarer. Så kan vi da bidrage en smule til middagen. Det har du vel ikke noget imod, Anna?"

"Nej, det er da kun så venligt af dig, Agnes. Men vi har ellers mad nok – stegte kyllinger og chokoladecake. Jeg lavede med vilje mere, end vi selv kan spise, for de sidste søndage har forskellige af vore venner aflagt os besøg. Nu varer det jo ikke længe, før vi tager af sted, og vi vil naturligvis gerne tage afsked med alle vore venner. Matthew, vil du sige til drengene, at de skal tage noget andet tøj på, før de går ind i stalden med Ted og Mickey. Vi skal spise om et øjeblik."

Det varede ikke længe, før familien Holloway og deres gæster sad bænkedet om det store spisebord, der bugnede af lækre sager fra fru Kilgallens og mor Holloways spisekamre. De bagte bønner og det friske brød smagte vidunderligt til mors syrlige æblegele! Børnenes tænder løb i vand ved synet af de nystegte kyllinger og kartoffelmosen. Der stod store kander med mælk på bordet, og desserten var en pragtfuld kage med chokoladeovertræk.

De fem drenge måtte løsne livremmen et par gange, før måltidet var forbi. Da de fik lov til at rejse sig fra bordet, spurgte Mickey Kilgallen: „Hvad skal vi bestille?"

„Har I lyst til at se vores prærievogne?" Magnus havde allerede sat kursen mod vognskuret.

„Ih ja! Er de allerede færdige?"

„Næsten. Der mangler et par småting, men de vil ikke tage ret lang tid. I kan ellers tro, at far er nøjeregnende – alting skal være tiptop. Det er grunden til, at arbejdet har taget så lang tid."

„Du må ikke glemme, at far har haft meget andet at gøre," indskød Jobe. „Vi har dyrket flere grøntsager, end vi plejer, for at have rigelig proviant til turen. I kan stole på, at vi har måttet luge og hakke hele sommeren!"

Magnus åbnede døren til vognskuret på vid gab, og Ted og Mickey brød ud i højlydt beundring. „Nej, hvor er de store og flotte! Men behøver I virkelig to? Efter min mening kunne I sagtens nøjes med én."

„Kom her og se!" Magnus var i færd med at klatre op i en af prærievognene, som begge var overdækket med vandtæt sejldug. „Denne her er „sovevognen". Som I ser, er der seks indbyggede køjer. Og der er masser af skuffer og skabe til klæder og sengetøj. Her er der et lille vaskerum med skabe til håndklæder og den slags ting. Far har lagt tæppe på gulvet, for det luner og ser jo også pænt ud."

„Kom herhen!" råbte Jobe. „Denne vogn kalder vi „spisevognen". Jeg kunne tænke mig, at jeres mor kunne have lyst til at se den. Alle de damer, der har set den, har været vildt begejstrede for den."

„Ja, det tror jeg!" udbrød Mickey, der havde skyndt sig at følge efter Jobe op i spisevognen. „Køkkenet her er jo lige så godt som jeres rigtige køkken. Sikke en masse skabe her er!"

„Har jeres far selv lavet spisebordet og bænke ved væggen?" spurgte Ted og lod hånden glide hen over bordpladen, der var poleret, så den skinnede.

„Ja, selvfølgelig. Han er både tømrer og smed. Sæderne på bænke har hængsler, og nedenunder er der plads til flere forsyninger. Al pladsen er vældig praktisk udnyttet. Mor siger, at når vi igen får et hus, skal far sørge for, at det bliver forsynet med lige så mange skabe som vognen her."

„Hvad vil I gøre med alle jeres møbler? Dem er der da ikke plads til i prærievognene."

„Vi holder auktion, før vi rejser. Men mor vil beholde enkelte ting, blandt andet det store ur og den vugge, som står oppe på loftet, og som vi alle fire har ligget i, da vi var små. De fleste andre ting sælger vi – dog ikke køkkentøj, sengetøj og porcelæn. Det bliver vel nok sjovt! Far siger, at vi får „et hjem på hjul" – ligesom sigøjnerne."

„I får mig til at tænke på de pionerer, som rejste tværs over prærien for mange år siden," sagde Ted. „Jeg ville ønske, at jeg kunne komme med!"

„Mange synes, at vi er tossede," svarede Jobe smilende. Forleden kom gamle Pedersen på besøg, og han sagde til far, at vi aldrig kunne komme over bjergene med de her vogne. Gamle Pedersen kom i sin tid fra Missouri i en af de store prærieskonnerter, og

efter hans mening er vores prærievogne alt for luksuriøse. Men far sagde, at vi skulle nok klare turen."

„Når far laver noget, laver han det solidt og godt," sagde Lew stolt. „Han er den dygtigste tømrer og smed i hele landet."

Der var ingen, der følte trang til at sige Lew imod, og da drengene nu var færdige med at betragte prærievognene, besluttede de sig til at gå ind i den lille skov på den anden side af engen for at plukke vilde hindbær.

På dette tidspunkt var mor i færd med at vise fru Kilgallen de krukker med frugt og grøntsager, som hun havde henkøbt til rejsen. Der var også sække med kartofler og løg, store poser med tørrede ærter og bønner og krukker med smør og honning.

„Matthew har i sinde at bygge en slags veranda bag på sovevognen," sagde hun. „Jeg vil gerne tage nogle af hønsene med, så vi kan få frisklagte æg undervejs. Vi tænkte også på at tage en af køerne med, men Matthew siger, at den ikke vil give ret meget mælk, når den skal gå så langt hver dag. Vi må prøve, om vi kan købe mælk på de gårde, vi kommer forbi."

„I er modige folk, at I tør begive jer ud på så lang en rejse med fire børn!" udbrød fru Kilgallen. „Hvornår tager I af sted?"

„Om et par uger." Mor så sig om med et eftertænksomt blik. Det ville blive svært at tage afsked med de ting, som hun havde kendt så længe - den gamle kommode, som var indlagt med rosentræ, gyngestolen, som hun sad og strikkede i næsten hver aften, stueorglet i dagligstuen og det udskårne egetræsbord med marmorplade, som havde tilhørt hendes mor.

Fru Kilgallen gættede hendes tanker. Hun lagde sin hånd på mors.

„Glem ikke, at det er jeres venner, som køber de ting, I ikke kan tage med. Vi vil passe godt på dem og tænke på jer, hver gang vi bruger dem. Jeg vil for resten gerne have lov til at give dig en lille gave til erindring om os."

Hun gik ud på verandaen, hvor hendes mand havde stillet en stor pakke op ad væggen. Hun fjernede papiret og rakte mor et blødt, vatteret tæppe. Jenny skyndte sig nærmere for at se med, da mor foldede tæppet ud. Det var lavet af mange hundrede små trekanter af kjole tøj, som var syet sammen med næsten usynlige sting.

„A, Agnes — hvor er det smukt! Og sikke et arbejde, det må have været! Det er alt for meget! Men jeg er lykkelig for det, og det skal altid være et familieklenodie." Mor lod hånden glide kærtegnende hen over det bløde tæppe. „Jeg ved slet ikke, hvordan jeg skal

takke dig," tilføjede hun, idet hun foldede tæppet sammen og lagde det ned i den store kiste til sengetøj.

Fru Kilgallen lo. Hun lo ofte, og det var, som om hendes munterhed rislede ud af hende som en klar og funklende kilde.

„Du skal slet ikke takke mig, Anna, for jeg vil aldrig være i stand til at gengælde dig alt, hvad du har gjort for mig og mine. Kan du huske den gang, da jeg havde brækket benet, og du passede Teddy, som havde strubehoste? Det er os en sorg, at I forlader os. I er de bedste naboer, vi nogen sinde har haft."

Alle smilerynkerne forsvandt fra hendes ansigt, og hun tilføjede alvorligt: „Jeg håber inderligt, at I når helskindet frem. Det er jo et større foretagende, I indlader jer på. Nu går der jo tog til Californien, og hvis I tog med toget, ville rejsen kun vare en uge. Hvor lang tid vil den tage med prærievogn?"

Mor sukkede. „Det ved jeg ikke. Jeg ville selv ønske, at vi kunne tage med toget, men det ville blive alt for dyrt for os. Vi vil gerne medbringe forskelligt husgeråd, og så har vi ingen anden udvej end at rejse i prærievogne. Du skal for resten se vognene. Matthew har overgået sig selv. Han siger, at vi skulle kunne gennemføre turen i løbet af nogle få måneder, men da vi starter om efteråret, bliver vi rimeligvis nødt til at overvintre et eller andet sted undervejs. Så måske varer det næsten et år, før vi når vort mål."

Næsten et år! Det var en lykke, at mor ikke kunne se ind i fremtiden. Havde hun kunnet det, ville hun ikke have haft mod til at begynde rejsen, og så ville denne beretning aldrig være blevet skrevet.

Bedre end guld.
Kapitel 3.

Et hjem på hjul!

„Så går alle om bord!"

Far Holloway løftede Jenny op og anbragte hende på hendes plads ved siden af mor i „spisevognen", og derefter vendte han sig om for at se efter, om alle var parat til afgang.

Det var en klar septembermorgen. Bjergene mod vest hævede sig kølige og grønne over gårdene i dalen, hvor græsset allerede var ved at blive gult efter den tørre sommer. Men det forekom medlemmerne af familien Holloway, at deres hjem aldrig havde været smukkere end i dette øjeblik. Selv drengene, der var ivrige efter at komme af sted og håbede på mange spændende oplevelser, fik en klump i halsen, da de for sidste gang betragtede det store, grå stuehus, hvor de havde tilbragt deres lykkelige barndom. Det var hårdt at skulle forlade stalden og alle dyrene, som nu tilhørte hr. Gregg, som havde købt gården.

Da prærievognene rullede hen ad vejen, var det ikke let for børnene at sige farvel til bækken, hvor de hver sommer havde bygget dæmninger, soppet og leget med skibe. Nede i engen stod de balsam-popler, i hvis skygge de ofte havde indtaget deres aftensmad. Alt, hvad de så, mindede dem om glade, lykkelige øjeblikke og syntes at spørge: „Rejser I virkelig bort? Kommer I aldrig igen?"

Det lykkedes imidlertid hunden Jumbo at genoprette familiens gode humør, da den pludselig gav sig til at forfølge en kanin, som den fik øje på inde på marken. Men kaninen var for hurtig i vendingen, og Jumbo vendte tilbage til vognen med halen mellem benene. Den så frygtelig skuffet ud.

„Det skal du ikke være ked af," sagde Lew, „du vil ofte få lejlighed til at jage kaniner."

„Derfor er det jo ikke sikkert, at den får mere held med sig," sagde Jobe. „Men det er i hvert fald dejligt, at vi har Jumbo med. Den er en god kammerat."

„Det er Peter og Roby også!" udbrød Jenny og så kærligt på de to store okser, som trak „spisevognen". Mor holdt tømmerne, men Peter og Roby kunne næsten klare sig uden kusk. De var fredsommelige og pålidelige, og alle børnene holdt meget af dem.

„Jeg holder mest af Judy og Toby," sagde Jobe og så velvilligt på de to brune heste, som trak „sovevognen", og som havde været i familiens eje i over tre år. „Når vi slår lejr for at holde hvil i nogle dage, kan vi ride på dem. Næ, Magnus er vel nok heldig! Har du set det, Lew? Far lader ham holde tømmerne, mens han selv går om til vognens bagside for at undersøge, hvorfor hønsene er så urolige. De er nok bange, men de vænner sig sikkert snart til den forandrede tilværelse."

Det lod til, at far kom til det samme resultat, for et øjeblik efter indtog han igen sin plads og tog tømmerne fra Magnus, som vinkede til sine brødre med en meget overlegen mine.

Nogen tid senere nåede vognene frem til Silver Cliff. Da de kørte gennem hovedgaden, kom mange venner og bekendte løbende for at sige familien Holloway farvel for sidste gang og ønske lykke på rejsen. Byens børn stirrede med åben mund på de to store prærie-vogne, okserne, hestene, hunden og hønsene. Bedstefar Holm tog sin sønnesøn Peter på armen, så han bedre kunne se. „Se, Peter! Det var i sådan en vogn, jeg foretog

rejsen fra Missouri i 1840. Vi kaldte dem prærieskonnerter. Det er mange år, siden jeg sidst har set en prærievogn. Og jeg har aldrig før set nogen, der var så flot som disse vogne. Hvis man ønsker at se sit land, kan man ikke ønske sig et bedre befordringsmiddel end en prærievogn." Han så længselsfuldt efter familien Holloways vogne, som nu havde nået byens udkant og snart efter forsvandt i en støvsky.

Nogle timer senere nåede vognene frem til en lille mineby, der hed Westcliffe. Her gjorde de rejsende holdt for at købe forskellige ting.

„Har du set det skilt, far! Der står „Æsler til salg". Jeg har aldrig set livligere og kønnere dyr! Skal vi ikke købe dem?" Lew og Jobe kunne ikke løsrive deres blik fra de to æsler, som stod på en mark ved købmandsforretningen.

Far Holloway gned sig om hagen. „Tja, jeg havde så småt tænkt på at anskaffe et par ekstra pakdyr. Amos Traver, købmanden, siger, at turen gennem bjergene kan blive besværlig. Måske var det ikke så tosset at have et par æsler ..."

„Tænk på, hvor sjovt det kunne være for os at ride på dem! Og de kan gøre det lettere for Peter og Roby, når det går op ad bakke. Desuden ser de æsler meget kloge ud, så vi kunne sikkert lære dem mange kunster. A, far, køb dem! Jeg tror, at de allerede synes godt os om."

Far kastede hovedet tilbage og brast i latter. „Så siger vi det! Bind æslerne til sovevognens bagside. De kan danne bagtrop. Jeg har allerede købt dem af Arnos Traver!"

„Hurra!" skreg Jobe og Lew og styrtede hen til æslerne, som viste sig at være meget tamme og venlige. Et øjeblik efter havde karavanen atter sat sig i gang, og æslerne, som hed Bob og Pinto, fulgte lydigt med. Det var kun ørernes pludselige små bevægelser og glimt i deres øjne, som forrædte det skælmeri, som man finder hos ethvert æsel, som fortjener sit navn.

„Synes du ikke, det er morsomt?" spurgte Lew sin mor, da han så Westcliffes sidste huse forsvinde bag en krumning i vejen. Vognene kørte nu mod syd ad en ensom vej, der lå mellem to bjerg-kæder og førte til passet i Sangre de Cristo-bjergene. Børnene sad i spisevognen og skrællede kartofler. Vognene lå så godt på vejen, at middagsforberedelserne kunne gøres, medens de kørte.

„Det forekommer mig endnu helt uvirkeligt," svarede mor og tog en dug op af skuffen.

„Tror du, vi møder indianere? Vi er rigtige pionerer ligesom Daniel Boon og Kit Carson!" Jobs øjne strålede.

„Hvis vi støder på indianere, er det sandelig godt, at far har sit gevær," sagde Jenny og skubbede sig lidt nærmere hen mod mor.

„Sådan må du ikke sige, min skat," sagde mor smilende. „Indianerne vil ikke gøre os noget ondt, og far ville ikke drømme om at skyde på dem. Derimod vil han gå på jagt efter hjorte og antiloper, når vi kommer op i bjergene, så vi kan få kød nok til den lange rejse."

Da aftensmaden var næsten parat, slog familien Holloway lejr ved en bæk. Drengene hjalp til med at spænde okserne og hestene fra. Derefter blev både trækdyrene og æslerne ført hen til bækken, så de kunne slukke deres tørst, hvorpå de blev tøjret til seks træer, der stod med så stor afstand, at hvert dyr kunne græsse frit. Jobe og Lew ville gerne have haft en ridetur på æslerne, men far sagde, at æslerne skulle have lov til at hvile sig efter den lange tur. For resten var tiden også inde til, at de skulle spise aftensmad.

Lidt efter sad hele familien bænket om bordet i spisevognen, og alle var enige om, at mors kolde kyllinger med kartoffelsalat og hjemmebagt brød smagte vidunderligt. Bagefter trakterede hun med en stor vandmelon, som det var lykkedes hende at holde afkølet i en træbalje fyldt med vand.

„Mor, du er en perle! Det var et herligt måltid!" Far smilede og skubbede skålen med småkager fra sig. „Du kunne ikke have gjort det bedre i vort gamle køkken." Han så på de glade barneansigter og betragtede derefter porcelæns skabene, gryderne og kasserollerne på komfuret og de håndvævede tæpper på gulvet. Mor fulgte hans blik, og idet hun stak sin hånd ind i hans, sagde hun: „Hvor det minder om vort gamle hjem. Fordi vi alle er sammen, og fordi vi er omgivet af så mange kære og velkendte ting, tager vi vort hjem med os helt til Californien."

Da Lew lagde sig til rette i sin køje, lød mors ord stadig for hans ører. Det var underligt at skulle sove i denne vogn, hvis sejldugstag var det eneste, som forhindrede ham i at se himmelens stjerner. Det var næsten, som om han var sigøjner!

I midten af vognen var der en skillevæg, og bag den lå det værelse, som far, mor og Jenny sov i. Også hønsene sov, og hestene, æslerne og okserne stod bundne i nærheden af vognene, for at de ikke skulle blive overfaldet af vilde dyr. Pludselig rislede det Lew koldt ned ad ryggen. Tænk om en bjørn eller bjergløve kom listende i løbet af natten!

I det samme hørte han, at far og mor snakkede sammen på den anden side af skillevæggen, og det beroligede ham. Der kunne ikke ske dem noget ondt. Vognen her var deres hjem, og selv et hjem på hjul var trygt og sikkert. Et øjeblik efter sov han.

Bedre end guld.

Kapitel 4.

En dag undervejs!

„Kære himmelske Fader, vi takker dig, fordi du hidtil har våget over os, og vi beder dig også beskytte os i dag. Amen.“

De seks medlemmer af familien Holloway åbnede øjnene og løftede hovedet, da far endte bønnen og dermed sluttede morgenandagten. Det var en klar og stille oktobermorgen. Den foregående aften havde familien slået lejr i randbjergene, og far var nu på udkig efter det pas, som førte gennem bjergkæden i stik vestlig retning, og som ville spare dem for en lang omvej. Han var meget opsat på at komme gennem de højtliggende bjergpas, før sneen gjorde turen farlig. Hidtil havde vejret været upåklageligt - dagene havde været solrige og nätterne klare, men frostfri.

Børnene stillede sig på række og ventede på, at far skulle tildele dem deres morgenarbejde. Han så smilende på dem. „I ligner virkelig sigøjnere. Sikke en kulør I har! Magnus, har du husket at vaske hals og ansigt nu til morgen?“

„Ja, det har jeg, men vandet i bækken var iskoldt. Jeg ved godt, at du tror, jeg er snavset, men det er jeg slet ikke - jeg er bare solbrændt.“

„Lew, kunne du ikke rede dit hår lidt mere grundigt. Det ser ud, som om det ikke havde været i berøring med en kam i en hel uge.“

„Det er ikke min skyld. Jenny har gemt min kam, så jeg ikke kan finde den.“

„Lew er altid så slem til at drille mig! Han sprøjter koldt vand på mig, når vi vasker os i bækken. Og i virkeligheden er han slet ikke ked af, at jeg har gemt hans kam, for han kan ikke fordrage at rede sig.“

„Tak, så kan det være nok, Jenny! I må selv afgøre jeres stridigheder, og I har bare at sørge for at være renvaskede og velfriserede. I bliver mere og mere skødesløse med jeres udseende og glemmer åbenbart helt, at det er af betydning, at vi stadig ser ud som civiliserede mennesker. Kan I huske de folk, vi mødte forrige uge - de, der boede der, hvor bækken delte sig?“

„Mener du det ægtepar, som ikke ville have noget med os at gøre, fordi de troede, at vi var rigtige sigøjnere?"

„Ja. Og man kan ikke bebrejde dem deres indstilling. De er vant til, at det kun er sigøjnere, der kører i prærievogne. De blev først mere venligt sindede, da de havde taget os nærmere i øjesyn, og hvis de kunne se jer nu til morgen, ville de sikkert bede jer forsvinde i en fart. Nå, nu må vi se at komme i gang med arbejdet. Magnus kan spænde hestene for sovevognen, og Lew kan strigle æslerne. Jobe, du kan spænde okserne for spisevognen, og Jenny kan hjælpe mor i køkkenet. Har I redt jeres køjer? Det var godt. Når I er færdige med arbejdet, spørger I mor, om der er andet, I kan gøre."

Et øjeblik efter var de alle i fuldt sving. Lew stak et par gulerødder i lommen; dem skulle Bob og Pinto have. Medens han striglede æslerne, snakkede han til dem og trak dem venskabeligt i de lange ører. Derefter bandt han dem til sovevognen. Æslerne så forventningsfuldt på ham og snusede først til hans hals og hænder og til sidst til hans lommer. I den ene lomme fandt de deres livret. Bob og Pinto gumlede muntert løs på gulerødderne og lod slet ikke til at være kede af, at de snart skulle begynde en ny dagsmarch.

„Jeg ville ønske, jeg havde en masse gulerødder til jer," sagde Lew og klappede æslerne på de sølvgrå flanker. „Men der er desværre ikke ret mange tilbage. Det skal I nu ikke være ked af, for jeg skal nok skaffe jer et eller andet, I kan lide!" Bob og Pinto nikkede, som om de forstod hvert ord, han sagde.

Da far havde forvissat sig om, at drengene havde udført deres arbejde tilfredsstillende, klatrede han op på kuskæsædet på sove-vognen, og så gav han mor signal til at sætte spisevognen i gang. Vognene kørte ikke meget hurtigere, end et menneske kunne gå. Det var okserne, der bestemte farten, og den var ikke større, end at børnene let kunne indhente vognene og få sig en køretur, når de var blevet trætte af at gå.

Da drengene kom hen til spisevognen, havde Jenny lige sat de sidste tallerkener ind i skabet og var i færd med at feje gulvet. „Er der noget, vi kan gøre for dig, mor?" spurgte Jobe.

„Nej, tak. I kan foreløbig holde fri. Men sørg for, at I ikke kommer så langt bort fra vognene, at jeg ikke kan høre jeres stemmer." „Lad os prøve, om vi kan fange nogle fisk i bækken."

„Nej, det tager for lang tid. Skal vi ikke hellere gå på kaninjagt?" „Jeg vil hellere plukke nødder."

Til sidst blev de enige om, at de ville plukke nødder, og i de næste to timer genlød den skov, der kantede vejen, af børnenes glade latter. De pilede som eger gennem buskadset, medens de legede indianere, skjul og tagfat. Af og til standsede de op og

plukkede nogle få nødder, som derefter blev lagt i en blikdåse, som de havde medbragt til samme formål.

Da dåsen var fuld, gav Magnus mor den. „Kunne du ikke tænke dig at bage nogle nøddekager?”

„Det vil jeg gerne, hvis du så vil tage tømmerne." Der var intet, Magnus hellere ville. Da han sad på kuskæsædet, lod han benene dingle i takt med vognens bevægelser, og lidt efter begyndte han at fløjte. Nu var han Kit Carson, der førte et vogntog af emigranter til det fjerne vesten. Hans skarpe øjne granskede landskabet. Skovene var forunderligt stille. Det forekom ham, at han i det fjerne hørte indianernes krigshyl. Var der ikke noget, der bevægede sig i buskadset? Han stirrede anspændt. Imidlertid havde mor travlt med at bage. Hendes stemme afbrød Magnus' drømmerier. „Vær sød at ringe med klokken. Jeg kan ikke høre dine søskende."

Den gamle middagsklokke, som de havde medbragt hjemmefra, begyndte at kime, og et par sekunder efter hørtes børnenes stemmer. „Hallo! Her er vi! Ikke ret langt borte!" Magnus grinede fåret, og mor smilede lettet. Ved hjælp af klokken forvissede hun sig nu og da om, at børnene ikke var kommet for langt bort fra vognene under deres leg.

„Du behøver ikke at være ængstelig, mor!" råbte Jenny inde fra buskadset. „Vi leger bare indianere, og vi skulle lige til at overfalde jer. Så ødelagde du det hele ved at ringe med klokken!"

Mor gav sig til at le. „I ligner rigtignok også indianere." Hun udstødte et lille suk. „Jeg ville ønske, at vi kunne holde rast så længe, at I alle sammen kunne få et varmt bad, og jeg kunne få vasket jeres tøj."

„A, mor!" udbrød Magnus i en meget misfornøjet tone. „Begynder du nu også! I morges skændte far på os, fordi vi ikke var fine og rene. Men vi vasker os hver dag, og somme tider svømmer vi i bækken."

„Det er ved at blive for koldt til at bade i bækken, og når jeg taler om at bade, mener jeg et varmt bad i en stor balje – og masser af sæbe."

„Å, nej!" stønnede Magnus.

„Jo, vi trænger alle til et varmt bad. Bare far ville gøre holdt et par dage – men han er så opsat på hurtigst muligt at komme over bjergene. Vi er jo midt i oktober nu, og det gælder om at komme over, inden det begynder at sne."

„Kan vi så ikke tage bad og vaske vores tøj en søndag? Vi holder jo altid stille om søndagen, og ..."

Mor gispede. „Men Magnus dog! Hvordan kommer du på sådanne tanker! Når det er syndigt at rejse om søndagen, kan du da nok forstå, at det også ville være syndigt at tage bad eller vaske. Nej, vi må slå lejr en hverdag."

De blev tvunget til at gøre holdt på et tidligere tidspunkt, end de havde regnet med. Om eftermiddagen fik far øje på et bjergpas, som han så længe havde været på udkig efter. Den smalle vej gennem passet, der drejede skarpt mod vest, ville spare dem for en lang omvej i sydlig retning.

„Det må være det pas, som Amos Traver omtalte," sagde far. „Det hele passer til hans beskrivelse. Her svinger bækken til højre, og der har vi de to store kampesten. Lad os så dreje mod vest!"

Børnene gav sig til at råbe hurra. De var opfyldt af spænding og eventyrlyst. Eller også skyldtes deres glæde, at deres maver var fyldt med mors småkager. Da de nogle få timer senere nåede frem til en lille dal, der bestod af lutter sandklitter, forsvandt det gode humør. For først begyndte vognene at køre langsommere, og lidt efter gik de helt i stå.

„Matthew, er det din mening at gøre tidligt holdt i dag?" spurgte mor. Magnus tænkte ved sig selv, at hun rimeligvis håbede at få tid til at vaske storvask.

„Nej, Anna. Vi sidder simpelt hen fast i sandet." Far rystede bekymret på hovedet og tørrede sig over panden med et stort, rødt lommetørklæde. „Hestene kan ikke få vognene løs. Hvordan er det med okserne?"

Mor råbte opmuntrende til Peter og Roby og gav dem et lille slag over ryggen med tømmerne. De trofaste dyr spændte alle deres muskler og trak til, men vognen flyttede sig ikke så meget som en tomme. Da mor så sig om, opdagede hun, at der hverken fandtes vej eller sti - kun store dynger af gul gråt sand.

„Hvad skal vi gøre?" Hendes stemme var rolig, men den forrødte alligevel en vis ængstelse.

„Der er kun én udvej. Vi må lette vognene og så gøre et nyt forsøg." Far begyndte at spænde hestene fra.

„Hvad mener du med at „lette vognene"?" spurgte Magnus. „Vil det sige, at vi skal efterlade nogle af vores ejendele her? Får vi ikke brug for alt, hvad vi har medbragt?"

„Vi skal ikke efterlade noget. Det håber jeg da ikke. Men vi må bruge hestene og æslerne som pakdyr. De må bære alt, hvad der er transportabelt, længere frem, og derefter spænder vi dem atter for og prøver at få vognene, som til den tid er lettere, ud af sandet. Så tager vi fat, drenge — der er nok at gøre! Iran I se de mørke skyer, som

trækker sammen over bjergene? Det er på, at en storm er i anmarch. Så vi må skynde os så meget som muligt."

Mor og Jenny tømte skabe og skuffer for fødevarer, dækketøj, porcelæn og beklædningsgenstande, som blev pakket i bylter. Far og drengene spændte bylterne på ryggen af hestene og æslerne og ledte derefter dyrene frem mod passet på den vestlige side af dalen. Den kraftige nordenvind og det flygende sand bed i kinderne, og for hvert skridt, de tog, sank de dybt ned i klitterne. De måtte gå over halvanden kilometer for at komme til enden af klitterne. Først da kunne de læse af.

Det var et yderst anstrengende arbejde for både dyr og mennesker. De gik frem og tilbage og frem og tilbage, medens vinden hylede, og mørket blev tættere og tættere. I begyndelsen forsøgte drengene at holde tal på turene for bagefter at kunne prale af, hvor mange kilometer de havde tilbagelagt, men de blev hurtigt så udmattede, at de glemte at tælle. Næsten hele natten traskede de frem og tilbage ledende de trætte dyr, der bevægede sig langsomt og besværligt. Drengene faldt flere gange i søvn, medens de gik. Si vågnede de pludselig op, ved at de snublede over en trærod og faldt forover i sandet.

Mor havde den største medlidenhed med dem. „Lad dem hvile lidt, Matthew. Du trænger også selv til et hvil. Du ser så træt ud."

„Jeg tør ikke hvile," sukkede far. „Vi må se at få vognene frem inden morgen, ellers risikerer vi, at de bliver helt dækket af sand. Bare det ikke blæste så meget!"

Hen imod daggry stilnede vinden af. Nu var vognene blevet så lette, at det lykkedes at få dem løs, og de blev kørt frem til den anden ende af dalen, hvor der var et stort vandhul. Tiden var knap, men de var simpelt hen nødt til at slå lejr, så de kunne hvile ud i et par dage.

Drengene faldt i søvn, så snart de lagde sig i køjerne, og de vågnede først langt hen på eftermiddagen. En duft af varm mad trængte ud fra spisevognen og kildrede dem i næsen. Lew var helt forvirret. „Hvad er der sket? Hvor er vi? Hvorfor ligger vi i sengen på denne tid af dagen? Ah, sikke dejligt her lugter! Har vi sovet hele dagen?"

Magnus lo og sprang ud af køjen. Han prøvede på at glatte sit krøllede tøj med hænderne. Alle drengene havde været for trætte til at klæde sig af.

„Kan du ikke huske sandklitterne? Man skulle ellers tro, at de havde gjort et uforglemmeligt indtryk på dig. Jeg tror, at der venter os et ekstra godt måltid, og jeg er skrupsulten. Lad os se at få noget at spise."

De var lige ved at gå bagover, da de så, hvad der lå på fadet på bordet. „Det er jo andesteg! Hvor kommer den fra?"

Far gav sig til at le. „I sov så tungt, at I ikke hørte skuddene." „Skuddene?" Jobe så meget misfornøjet ud. Det ærgrede ham, at han var gået glip af andejagten.

„Jeg var selv søvnig," sagde far, „men jeg var heldigvis vågen nok til at se, at en flok ænder havde slået sig ned i vandhullet. Jeg fik ram på sytten, så I kan spise så meget, I vil."

Det lod børnene sig ikke sige to gange. Da Magnus omsider sukkende indrømmede, at nu kunne han simpelt hen ikke spise mere, sagde Jenny: „Gud giver os føde, ligesom han gav israelitterne føde, da de vandrede i ørkenen."

Far trak hende kærligt i en af fletningerne. „Det har du fuldstændig ret i, lille Jenny. Vi befandt os også i ørkenen i nat. Men vor himmelske Fader svigter os aldrig. Vi har uendelig meget at takke ham for."

Da aftenandagten var forbi, spurgte Magnus: „Skal vi køre videre i morgen?"

Far så på mor, og mor så på Magnus med det beslutsomme blik i øjet, som han kendte så godt.

„Vi behøver endnu en dags hvile," sagde hun. „Og jeg har længe ventet på en lejlighed til at få jer og jeres tøj ordentligt vasket. Medens I sov, hjalp far mig med at bære vand, og det er allerede dejligt varmt. I aften tager vi alle sammen bad, og i morgen hjælper alle til med storvasken."

Drengene kiggede på hinanden, og Jobe dristede sig til at fremkomme med en spagfærdig protest. „Jeg tror ikke, pionererne tog bad, når de kørte tværs over prærien. Vi bryder os ikke om at være tøsedrenge." Da han så udtrykket i mors øjne, tilføjede han hurtigt: „Efter den sandstorm bliver det nu helt rart at få et bad, men vi kan sagtens nøjes med at bade i vandhullet."

Mor havde sagt, at de skulle have varmt bad med masser af sæbe, og sådan blev det. Det var mærkeligt at se, hvor meget af det solbrændte der forsvandt under badningen!

Reddet i sidste øjeblik!

„Mor, de ænder, vi fik forleden, er det bedste, vi har fået at spise, siden vi begyndte rejsen," sagde Lew. Han sad på kuskeseadet ved siden af mor og hjalp hende med at køre spisevognen.

Mor smilede. „Det glæder mig, at de smagte dig. Som Jenny sagde, har Herren i sandhed sørget for føde til sit folk, da det vandrede i ørkenen."

„Men israelitterne fik da ikke ænder, men manna."

„Herren sendte dem også fugle, når de var sultne," svarede far, som gik ved siden af spisevognen. Magnus og Jobe kørte sovevognen, som var nogle skridt længere fremme. „For resten er brød det, jeg savner mest. Når vi igen kan sidde omkring et bord og spise noget af mors dejlige hjemmebagte brød, vil jeg føle, at vi langt om længe har nået vort mål."

Lews tænder løb i vand. „Ja, mors hjemmebagte brød er noget andet end de kedelige kiks, vi fik i går."

Mor begyndte at le, men et øjeblik efter blev hun igen alvorlig. Hun klappede Lew på kinden og sagde: „Når der er gået nogen tid, vil vi sikkert more os over de ubehageligheder og genvordigheder, som vi kom ud for på denne rejse."

Lew nikkede, men han følte alligevel et stik i hjertet, når han tænkte på det, der var sket den foregående dag. De var kommet gennem en lille landsby, hvor de havde gjort holdt for at købe forskellige madvarer. Børnene havde sagt, at de gerne ville have nogle kiks, og far havde købt en pakke, som de skulle nyde til aftensmaden. De havde alle tålmodigt afventet det store øjeblik, men da de endelig havde taget den første mundfuld, havde de måttet spytte den ud igen. Kiksene havde smagt ganske rædselsfuldt.

„Hvad er der i vejen?" havde mor spurgt. Da hun selv smagte på kiksene, skar hun grimasser og så medlidende på børnene. „Det er virkelig for galt, Matthew! De kiks smager ... ja, de smager, som et stinkdyr lugter!"

Disse ord havde fået børnene til at briste i latter, skønt de egentlig havde følt mere trang til at græde.

Lew satte sig lidt tættere hen til mor, og hun lagde armen om ham og trak ham endnu nærmere. „Mor, tror du, Gud vil give os en behagelig overraskelse oven på hver skuffelse?"

„Ja, det tror jeg. Han elsker os og vil helst se os glade. Somme tider lader han os opleve en skuffelse, men det gør han kun for at stille os på prøve. Hvis vi lærer at tage skuffelserne på den rigtige måde – uden at tabe modet – bliver han glad. Kan du huske, hvad der skete forleden? At komme gennem sandklitterne var en prøvelse, men det gav os mulighed for at hvile og for at blive ordentlig vasket. Nu er vore klæder og vort sengetøj atter rent, og vi fik tilmed dejlig mad."

„Tror du, Gud vil give os brød, sådan som han gav israelitterne manna!"

„Det vil han måske nok, men rimeligvis på en anden måde. Hvorfor ikke bede ham om det og så se, hvad der sker?"

I den næste halve time var Lew meget takkefuld.

En formiddag fik de pludselig øje på en lille gård, som lå omgivet af fyrretræer og store, brune marker. Gårdens ejer og hans kone og børn kom ud for at hilse på de fremmede, og for en gangs skyld blev disse ikke antaget for at være sigøjnere. Mor var stolt af børnene, hvis tøj var ulasteligt rent, og hun tog med glæde mod indbydelsen til at spise sammen med folkene på gården. Disse hed hr. og fru Storey og var lykkelige over at få gæster, for deres nærmeste naboer boede næsten halvtreds kilometer borte. Både de og deres børn – Prudence, Aron og Hulda – lyttede interesseret, da far fortalte om rejsens hidtidige forløb, og de blev meget imponeret, da de fik forevist prærievognene. Da de sultne rejsende og deres værtsfolk var blevet placeret omkring bordet i køkkenet, døde samtalen pludselig hen. Midt på bordet, omgivet af dampende fade med kartofler, ærter og bønner, stod en stor tallerken, hvorpå der var anbragt en høj stabel af duftende, hjemmebagt brød.

„Jeg bagte i morges," sagde fru Storey. „Jeg stod tidligt op, så brødet kunne nå at blive tilstrækkeligt afkølet, før vi skulle spise til middag. Værsgo og smag på det!"

Ved disse ord så Lew hen på mor, og da han opdagede blinket i hendes øjne, blev han klar over, at hun vidste, hvad han tænkte på. Der var det samme blink i fars øjne, da han smurte smør på en tyk skive brød og begyndte at spise. Da tallerkenen med brød var gået rundt to gange, var den tom. Lew var lige ved at føle sig en lille smule flov, men det hjemmebagte brød smagte så godt, at det var umuligt at være flov i ret lang tid. Det smagte mindst lige så godt som den manna, israelitterne havde levet af i ørkenen.

Mor så på den tomme tallerken. „I må virkelig undskylde, at vi har spist så meget af jeres brød, men I kan slet ikke forestille jer, hvor dejligt det smager, når man i lang tid har måttet undvære frisk brød."

Fru Storey gav sig til at le. Hun havde en klingende latter, som fik Lew til at tænke på kanebjælder.

„Jeg kender det af erfaring," svarede hun. „Vi er selv kommet hertil i prærievogn, og jeg var lige ved at bukke under af længsel efter ordentligt brød. Hvorfor bliver I ikke til i morgen? Så har vi tid til at bage et brød til, som I kan få med, når I fortsætter rejsen."

Far så det bedende udtryk i mors og børnenes øjne. „Det er et meget smukt tilbud," sagde han, „og vi tager imod det med taknemmelighed, hvis I til gengæld vil lade mig gøre noget arbejde for jer. Jeg har et helt godt tag på værktøj, og hvis der er et eller andet, der trænger til at repareres, skal det være mig en glæde at gøre det."

Drengene blev så glade, at de var lige ved at råbe hurra, men et hastigt blik fra mor mindede dem om, at de sad ved bordet, og bremsede dem i tide.

Næste dag tog familien Holloway afsked med deres nye venner, hvorpå de fortsatte turen mod Moscapasset. De håbede at komme gennem dette pas og over de højeste bjerge, før sneen spærrede vejen for dem.

Da de kom højere op i bjergene, blev vejen dårligere. Den bugtede sig som en slange og var ujævn og stenet, hvilket i høj grad vanskeliggjorde kørselen. Efter nogle få dages forløb begyndte det at sne, og far Holloway blev endnu mere bekymret over, at de kom så langsomt fremad.

En morgen bumpede vognene gennem den højst liggende del af Moscapasset. Vejen var glat af sne og is. Spisevognen, som mor og Jobe kørte, var forrest. For at spare tid vaskede Lew og Jenny op efter morgenmaden, medens de kørte. Far kørte sovevognen, og Mag-nus sad ved siden af ham.

Pludselig fløj et fasanpar op lige foran okserne. Peter og Roby var ellers de roligste dyr, man kunne tænke sig, men nu blev de forskrækkede og gav sig til at løbe af alle kræfter med spisevognen rutschende og hoppende efter sig. Det skete så hurtigt, at mor bare kunne klamre sig til tømmerne, medens Jobe gjorde forsøg på at slå bremsen i. Men han havde ikke kræfter nok. Hjulene kunne ikke bide sig fast i den islagte vej, som hældede temmelig kraftigt mod bjergkløften, og vognen kom nærmere og nærmere mod kløftens rand.

Jobe kunne se, at vognen gled nærmere mod bjergkløften, som var mindst hundrede meter dyb. Han lukkede øjnene og følte blodet banke i tindingerne. Nej, dette måtte ikke ske! Da han dristede sig til at lukke øjnene op, så han, at mor bevægede læberne i bøn. Hendes ansigt var askegråt. Synet af hendes blege ansigt gjorde ham endnu mere forskrækket. Selv mor var bange! Han kunne høre, at fade og tallerkener faldt på gulvet, og at Lew og Jenny skreg. Vognen huggede som et skib i høj sø.

Et øjeblik efter hørte de fars stemme. „Rolig, rolig! Prr! Sådan! Denne vej! Kom så! Det var godt!" Jobe mærkede, at vognen bevægede sig sidelæns – bort fra afgrunden og ind

mod midten af vejen. I det samme kom far løbende. Han fik tag i okserne, som nu havde sat farten ned.

„Rolig, Peter! Rolig, Roby! Der er ikke noget at være bange for!" Okserne stod stille, og Jobe, der rystede over hele kroppen, trak vejret dybt og så sig om. Ingen var kommet noget til.

Mor lod sig glide ned fra kuskæsædet og vaklede hen til far, der lagde armen om hende, medens han stadig holdt fat i okserne med den anden hånd. „Gud være lovet!" sagde mor med hæs stemme og tørrede øjnene med en snip af forklædet. „Vi er alle i god behold."

„Ja," svarede far og rømmede sig, „Herren har været os nådig. Det var æslerne, der reddede situationen." Han pegede på Bob og Pinto, som han havde bundet ved siden af spisevognen, da de kom til det glatte vejstykke. Æslerne havde formået at hale vognen sidelæns og havde derved forhindret den i at styrte i afgrunden. „Det var Guds vilje, at jeg skulle købe Bob og Pinto. Hvad skulle vi have gjort uden dem – først i sandklitterne og nu her? Lad os takke Gud, fordi han har beskyttet os."

De opsendte alle en inderlig takke bøn, og derefter fortsatte de rejsen i forvisning om, at himmelske engle vågede over dem.

Det blev koldere, og den bidende vind var meget ubehagelig. De befandt sig nu på et højdedrag mellem to bjergkæder. Der fandtes næppe et træ - kun et lavt buskads af salvie. Deres forsyning af brænde var ikke ret stor, så de turde kun bruge af den, når der skulle laves mad. Alle blev derfor meget glade, da Magnus' skarpe øjne opdagede en stabel gamle jernbanesveller, som lå i buskadset langs vejen.

„Se der, far! Kan vi ikke tænde et stort bål, så vi kan få en smule varme i kroppen?"

„Jo, lad os det. Vi kløver så meget brænde, at vi kan tage noget med os. Så kan vi lade ilden brænde på komfuret, så spisevognen kan være nogenlunde varm. Sejldugen er ikke i stand til at holde vinden ude." Far tog sin økse og sprang ned fra vognen.

Han så kritisk på svellerne. „De ser gode ud. Men da de er blevet efterladt her i vildniset, må man vel gå ud fra, at de er blevet tilovers, og at der ikke er nogen, der har brug for dem. Os vil de komme til god nytte. Lad os så se at komme i gang, drenge!"

Træsplinter fløj, okserne sang, og drengene fløjtede, medens de bar brænde op i spisevognen, hvor de stablede det omhyggeligt. Kort tid efter brændte der en lystig ild på komfuret, og far lod mor og børnene varme sig, medens han selv huggede mere brænde.

Lidt efter hørte de til deres store overraskelse lyden af glaopperende hestehove. Et øjeblik efter sprang en høj, rødmosset mand af hesten. Hans ansigt var fortrukket af

vrede, og hans læber udsendte en strøm af irske eder, som familien Holloway aldrig havde hørt mage til.

„Hvad bilder du dig ind! Sådan en tyveknægt! Sådan en lang-fingret sigøjner! De sveller tilhører jernbaneselskabet, og så længe Pat Callahan er formand, får ingen lov til at stjæle dem uden først at slås for dem!" Han gav sig til at rulle ærmerne op og var parat til at gå løs på Matthew Holloway, da han pludselig fik øje på mor og børnene, som sad omkring komfuret i spisevognen. Jumbo, som havde strejft om på egen hånd, kom nu løbende hen imod vognene. Den knurrede og viste tænder ved synet af den fremmede.

Den store irlænder sænkede armene og sagde i en genert tone: „Undskyld, frue. Jeg havde ikke set Dem. Jeg troede, De var sigøjnere. Er De på vej til Utah eller Californien? Og i sådan et vejr! Og med små børn! De må snart lægge op for vinteren, og det er ikke umuligt, at jeg kan være Dem til nytte." Han lod sit blik glide fra mor til børnene og fra børnene til far, og derpå trak han nogle kiksrunder op af sadeltasken. „Lad mig få lov til at give børnene en lille gave."

Drengene hylede af fryd og kastede sig over kiksene, medens den store irlænder blev ved med at gøre undskyldninger og tilbyde sin hjælp og bistand. Langt om længe red han sin vej efter at have ønsket familien lykke på rejsen.

Bedre end guld.
Kapitel 6.

Taksigelsesdag med kalkun!

Magnus så bekymret ud, da han rystede de tomme kornsække og så på Judy og Toby, der begærligt slugte de sidste havrerester. „Har vi ikke mere foder til dyrene?" spurgte han efter at have kastet et blik på den tomme kasse, der hang på sovevognens bagvæg.

„Nej, det har vi desværre ikke," svarede far i en nedslået tone. „De forsyninger, vi havde med, har ikke slået til i nær så lang tid, som jeg havde regnet med, og det foder, vi har været nødt til at købe undervejs, har været alt for dyrt. Nu er vi udgået for foder, og vi har ikke ret mange penge."

„Hvad skal vi gøre?" Magnus, der var den ældste søn, var vant til, at far drøftede den slags problemer med ham. „Hvis dyrene ikke får æde, dør de, og hvordan skal vi så nå frem til Californien? Vi risikerer at omkomme i sneen."

Til trods for situationens alvor kunne Matthew Holloway ikke lade være med at le ved synet af Magnus' fortvivlede ansigt. „Op med humøret!" sagde han opmuntrende. „Vi er ikke døde endnu, og det er dyrene heller ikke. Der ligger en by et lille stykke forude. Der gør vi holdt i nogle dage, og jeg tager arbejde som smed. Det vil ganske vist forsinke os noget, men både vi selv og dyrene må have mad. Det er meget svært at vænne sig af med at spise."

Opholdet i Saguache kom til at strække sig over næsten en hel uge, for byens indbyggere var meget ivrige efter at benytte fars arbejdskraft. Da familien Holloway fortsatte rejsen, medbragte de en god forsyning foder til dyrene, og de havde flere penge end ugen før. Til sig selv havde de kun købt det allermest nødvendige, for de regnede med, at far ville kunne skaffe dem føden ved hjælp af sin riffel. Somme tider var jagten god, så mor kunne servere ryster eller antilopesteg. Hun gemte nogle få grøntsager, der skulle pynte på søndagsmiddagene, og engang imellem fik de et æg til morgenmaden. På grund af kulden og den højde, de nu befandt sig i, lagde hønsene imidlertid kun få æg. Da de to vogne langsomt nærmede sig Cochetopapasset, sparede mor omhyggeligt på æggene og brugte dem kun ved særlige lejligheder.

En dag kom far tilfældigvis til at se på kalenderen, der hang på en af skabsdørene i spisevognen. „I morgen er det taksigelsesdag. Hvor tiden dog løber!"

„Skal vi så have fin middag, som vi plejer? Får vi græskarpie? Trakterer du med friskbagte boller?" Alle børnene kom med spørgsmål i munden på hinanden.

„Jeg har et par græskar, og der er også både mel, sukker, smør og æg." Mor havde røde kinder og så ud, som om hun glædede sig til at give sine kære noget ekstra godt at spise. Før de begav sig ud på rejsen, havde madlavningen ikke været noget problem, men nu havde hun måttet lære at klare sig med lidt og lægge omhyggelige planer for festdage.

„Matthew, vil du prøve, om du kan få ram på en antilope? Det er første gang, vi skal fejre taksigelsesdag, efter at vi forlod vort hjem, og vi har meget at takke for. - Gud har været meget god imod os og har våget over os. Han har forskånet os for ulykker og sygdom. Vi må sørge for, at det bliver en dejlig dag for børnene."

„Vi ligner pilgrimme," sagde Jobe. „De kom også gennem ørkenen og mødte mange vanskeligheder, men de var taknemmelige, når Gud velsignede dem."

„Det har du ret i, og jeg er glad over, at du sagde det. Det er, når alt kommer til alt, ikke den fine middag, men det taknemmelige hjerte, som skaber en rigtig taksigelsesdag."

Mor smilede til Jobe, der som regel var familiens spøgefugl, men som også kunne være alvorlig.

Jobe betænkte sig et øjeblik, og så sagde han hurtigt: „Det ville naturligvis være dejligt med en fin middag.”

„Middagen afhænger af, hvad far får ram på. Jenny, vil du hjælpe mig med at lave pie? Og vil du hente græskarrene i grøntsagskassen, Jobe?”

„Må Magnus og Lew og jeg ikke gå med på jagt?” spurgte Jobe. Far rystede på hovedet og tog riflen ned fra væggen. „Nej, I skal hjælpe mor. Jeg har sikkert mere held med mig, når jeg er alene, for I har jo svært ved at tie stille, og derfor skræmmer I dyrene væk.”

„En skønne dag køber jeg selv en bøsse,” mumlede Magnus drømmende, „og så kan jeg gå på jagt hver dag, hvis jeg har lyst til det. Desuden vil jeg have et stort værelse med bjørneskind på gulvet og gevirer på væggene. Jeg så et billede af sådan et værelse i en bog, som jeg kiggede i, da vi besøgte fru Storey, som var så dygtig til at bage.”

Hans brødre gav sig nu også til at tale om deres fremtidsplaner. Lew sagde, at det var hans højeste ønske at rejse til Afrika for at skyde elefanter og løver.

Imidlertid sneg far Holloway sig frem gennem den dybe skov, som omgav Cochetopapasset. Han havde først ladet riflen, da han havde fjernet sig et par hundrede meter fra vognene, for han kunne ikke lide at gøre det, medens børnene så det. Han havde til sin skuffelse opdaget, at han kun havde fire patroner tilbage. Da det foreløbig var umuligt at købe mere ammunition, gjaldt det om, at intet skud ramte ved siden af.

Han banede sig lydløst vej gennem underskoven. Luften var kold, og nu og da dalede nogle få snefnug ned fra de store, grå skyer. Det tydede på, at bjergene snart ville blive dækket af sne, så det blev umuligt at fortsætte rejsen. Det var næsten et mirakel, at der endnu kun var faldet ubetydelige mængder sne, tænkte Matthew Holloway og stillede sig om bag et træ for at vente på, at et stykke vildt skulle nærme sig fra vindsiden.

Efter temmelig lang tids forløb hørte han en svag raslen. Lidt efter fik han øje på en stor hjort, som majestætisk spankulerede gennem en lille lysning i skoven. Matthew tog omhyggeligt sigte og fyrede, men han ramte åbenbart ikke, for hjorten fjernede sig i lange spring. Matthew forsøgte igen, men også de næste to skud var forbiere. Han stirrede vantrø på sin sidste patron. Det var mærkeligt, at sådan en lille ting kunne være så betydningsfuld - akkurat som den skibbrudnes sidste tørre tændstik. Nu måtte han søge bytte et andet sted, for alle skovens dyr var blevet advaret af de tre skud, han havde affyret.

En time senere gjorde han holdt for at slukke sin tørst ved en bæk. Pludselig hørte han en vild kalkun pludre oppe i et træ, der stod i nærheden af bækken. Med tilbageholdt åndedræt tog han sigte og skød. Han udstødte et triumferende råb, da han så kalkunen falde til jorden. Få minutter senere var han på vej tilbage til vognene med kalkunen bundet fast til riflen.

„Vi skal have kalkun til middag på taksigelsesdagen! Akkurat som pilgrimmene! Ih, hvor skal den smage!" Børnene dansede jublende omkring deres far.

Den næste dag satte den sultne familie sig til bords klokken seks. Den stegte kalkun stod midt på bordet, og alle de tre drenge ønskede brændende at få et lår hver. Den kolde novemberblæst for hylende gennem passet, og de sidste blade flagrede mod spisevognens sejldugstag. Der var varmt og hyggeligt inde i vognen, hvor far bad bordbøn og takkede Gud for al hans godhed. Børnene kunne næppe vente, til han blev færdig. Gafler, knive og tænder begyndte at arbejde - men hvad var nu det? Et gisp af skuffelse brød stilheden.

Far var den første, der var i stand til at smile og ryste på hovedet. „Selv din kogekunst kunne intet udrette med denne kalkun, Anna. Den er desværre uspiselig. Den har en afskyelig, bitter smag."

„Hvorfor smager den sådan? Hvad er der i vejen med den?" Store tårer trillede ned over børnenes kinder. De var for sultne til at kunne skjule deres skuffelse.

„Den må have levet af salvie frø i nogen tid, og derfor har dens kød fået sådan en bitter smag. Jeg er meget ked af, at I bliver narret for en god middag, og jeg skød tilmed kalkunen med min sidste patron, så jeg kan ikke gå på jagt, før jeg har fået købt en ny forsyning ammunition."

Mor forsøgte at redde den fortvivlede situation. „Græd ikke, kære børn. Det er stadigvæk taksigelsesdag, og vi har meget at takke for. Ingen behøver at gå sulten fra bordet, for vi har masser af varme boller og marmelade, og så er der jo også græskarpjen."

Pien reddede dagen så nogenlunde. Børnene kiggede på hinanden, tørrede øjnene og forsøgte at smile. Pionerer må lære at tage tingene, som de kommer.

Nogle dage senere, den 10. december 1895, passerede familien Holloway Cochetopapasset i 3009 meters højde. Nu var en af deres største bekymringer overstået, og Kalifornien syntes meget nærmere. Men nu var vinteren over dem, og de måtte finde et godt sted, hvor de kunne gøre holdt.

Bedre end guld.

Kapitel 7.

Bortløbne heste og et nyt hjem!

De vestlige bjerge tegnede sig mørkt mod himmelen, og det tidlige vintertusmørke gjorde det vanskeligt for okserne at finde fodfæste på den ujævne vej, som tilmed var glat af is og sne. Den lille karavane gjorde holdt ved en bjergbæk.

„Her slår vi lejr for natten," sagde far, og hele familien tog fat på arbejdet. Prærievognene blev kørt ind på en lille eng ved vejen, lygterne inde i vognene blev tændt, og hestene og okserne blev spændt fra, fik æde og blev striglet. Derefter var der lige tid til en rask sneboldkamp, før mor ringede med klokken.

Lyngten i spisevognen sendte et flakkende lys ud over lejrpladsen. Børnene kunne se mors lange skygge, der faldt på sejldugsvæggen. De kunne lugte, at hun kogte suppe og brasede kartofler, og dette fik dem til at sætte i løb hen imod deres „hjem".

Snart efter sad familien bænket omkring det spartanske, men velsmagende måltid. Mor holdt af at fejre alle særlige begivenheder, og i dag trakterede hun med et glas af sine lækre henkogte blommer, fordi de lykkeligt var kommet gennem Cochetopapasset. Far var lutter smil, medens han spiste. Børnene blev smittet af hans gode humør, da han sagde: „Om nogle få dage er vi i Gunnison, hvor vi tilbringer resten af vinteren. Jeg har hørt, at der er god brug for en smed, og jeg må se at tjene så meget som muligt, for vi har næsten ingen penge tilbage. Desuden er det på høje tid, at I drenge får noget skoleundervisning."

De tre brødre lo til hinanden. De længtes langt fra efter skolen, men det kunne være morsomt igen at få andre legekammerater, og det kunne også være rart at bo i et rigtigt hus, i hvert fald i vintertiden. De var glade og forventningsfulde, da de forberedte sig til at gå i seng.

„Magnus, du har vel tøjret hestene omhyggeligt?" Far ville forvisse sig om, at alt var i den bedste orden, før også han gik til ro. „Ja, naturligvis – det gør jeg da altid. God nat, far."

„God nat, min dreng."

Næste morgen gik Magnus ud for at hente hestene. Han ville næppe tro sine egne øjne, da han ikke fandt dem på det sted, hvor han havde tøjret dem den foregående aften.

„Hvor i alverden ..."

„Hvad er der på færder, Magnus?" Hvorfor skulle far nu komme netop i dette øjeblik? Far stod tavs i nogle sekunder, og så sagde han: „Nå, så du tøjrede hestene omhyggeligt! Hvad betyder så de spor, der fører helt ned til dalen?" Magnus havde dårlig samvittighed og svarede ikke. „Du kunne ikke have valgt noget uheldigere øjeblik til at forsømme din pligt. Det gælder om hurtigst muligt at nå frem til Gunnison, for ellers risikerer vi at blive begravet i sne. Og når vi så er parat til at begynde en ny dagsmarch, er der ingen heste!"

„Jeg ... jeg ved ikke, hvad jeg skal sige. Om forladelse. Jeg skal straks hente æslerne, og så skal jeg nok få fat i hestene. Det vil sikkert ikke tage ret lang tid."

„Du mener vist, at vi må se at indfange hestene – det kan du ikke klare alene. De har haft så lidt frihed på hele turen, at de nu utvivlsomt benytter lejligheden til rigtig at strække benene. Sporene viser, at de er løbet ned i dalen. Vi må straks gå i gang med at finde dem – det bliver vist et større arbejde."

En angerfuld Magnus, en skuffet far og to arrige brødre hentede æslerne og begyndte jagten på hestene. Judy og Toby, der var ivrige efter at finde et sted, hvor de kunne græsse, havde straks sat kursen mod dalen, hvor der stadig var mange sne fri pletter. Selv på de lavere liggende bjergsider havde vinden hist og her blæst sneen bort fra græsset. Derfor gik turen ned ad bakke og op ad bakke. Somme tider fulgte de en sti, og somme tider gættede de sig til, hvilken retning de skulle tage. Det varede to dage, før de fandt Judy og Toby og kunne føre dem tilbage til lejrpladsen. Men det tog Magnus endnu længere tid at komme over samvittighedskvalerne.

Familien Holloways medlemmer var trætte, men stadig besjælet af de gamle pionerers ånd, da de langt om længe nåede frem til Gunnison, en lille by i Rocky Mountains' vestlige randbjerge.

„Jeg har fundet, hvad vi har brug for," sagde far tilfreds, da han vendte tilbage til vognene efter at have tilbragt et par timer med at lede efter et sted, hvor de kunne bo. Mor og børnene havde benyttet denne tid til at pakke, så flytningen kunne gå hurtigere.

„Hvor ligger huset? Kan vi straks tage det i besiddelse?" Børnene var meget utålmodige efter at se deres nye, midlertidige hjem.

„Det ligger i den anden ende af byen. Det er ikke ret stort, men stort nok. Der er også et temmelig stort skur, som kan bruges både til stald og som smedje. Den købmand, jeg talte med, sagde, at jeg sagtens kunne få noget at bestille, så Gud har ført os til det rette sted."

„Ih, det er en rigtig bjælkehytte!" råbte børnene, da de fik øje på deres nye hjem. „Den ser mægtig hyggelig ud, men er den ikke meget lille?" Dette spørgsmål blev stillet af Magnus, som ikke kunne lade været med at sammenligne den lille bjælkehytte med det store stuehus, de tidligere havde boet i.

„Der er en opholdsstue, et køkken og et loftskammer, hvor I børn skal sove. Mor og jeg anbringer vore senge i opholdsstuen. Vi har ikke brug for et stort hus, for vi har jo ikke medbragt ret mange møbler. Det vigtigste er, at huset her er rent og lunt. Og så er hus-lejen tilmed rimelig."

„Skynd dig at åbne døren, far, så vi kan se ind!" tiggede Lew. „Se, der er en stor, åben kamin! Hvad synes du om det, mor?"

Mors øjne strålede. „Her skal vi nok få det rart. Bordet fra spise-vognen skal stå her og det store ur i det hjørne der. Ellers får vi kun brug for sengene, gulvtæpperne og bænke. Måske bliver jeg nødt til at sy gardinerne om, men det er hurtigt gjort. Jeg er sikker på, at her bliver meget hyggeligt. Nu vil jeg gerne se køkkenet."

De fulgte hende alle sammen ud i køkkenet, som hun tog grundigt i øjesyn.

„Det ser ud til at være et udmærket komfur, men der er næsten ingen skabe og hylder. Hvor skal jeg anbringe tingene? Matthew, du har forvænt mig med den dejlige spisevogn. Men det går nok alt sammen. Hvis I drenge vil skaffe mig noget brænde, tænder jeg straks op på komfuret. Så kan jeg varme vand og tage fat på rengøringen. Det ser ud, som om huset har stået tomt i nogen tid."

„Det har det også," svarede far. „En mand fra Chicago, som rejste hertil af helbredshensyn, lod huset bygge, men han døde kort tid efter, og så rejste hans kone tilbage til Chicago. Hun solgte huset til banken, som hellere end gerne vil leje det ud for vinteren."

„Har I set Jumbo?" lo Jenny. „Den føler sig allerede hjemme."

Den store hund, der havde været en god og tålmodig rejsekammerat, havde med velbehag mærket, at komfuret var begyndt at afgive varme, og så havde den lagt sig til at sove ved siden af brænde-kassen. At rejse kunne været meget morsomt, men at sove i en lun krog var alligevel meget bedre.

Det tog ikke mor ret lang tid at forvandle den tomme bjælke-hytte til et indbydende hjem. Dagene fløj, indtil det pludselig gik op for børnene, at det snart var jul.

„Hvordan skal vi fejre julen, mor? Skal vi have juletræ? Får vi julegaver? Bager du småkager?" Spørgsmålene regnede ned over mor. Hun havde travlt med at pudse kobbærtøj, og de små krøller havde igen løsnet sig omkring hendes pande.

„Jeg ved ikke rigtig, hvordan julen kommer til at forme sig i år. Vi har ikke ret mange penge, og vi trænger til tøj. Det lader til, at drengenes ben vokser særlig hurtigt, når de er på rejse. Se på dine benklæder, Magnus."

De så alle på Magnus, og så brast de i latter. I løbet af efteråret og vinteren var han skudt i vejret som en bønnestage, og nu nåede hans bukser kun til midten af hans ben.

Mor rystede på hovedet. „Jeg vil tale med far, og vi skal nok gøre vort bedste for, at I kan få en god jul. Vi bør være taknemmelige over at have et varmt hus at bo i, og måske bliver det al den julefest, vi får." Børnene skulle lige til at komme med indsigelser, men så opdagede de et glimt i mors øjne, som lovede en tilfredsstillende løsning af problemet.

Bedre end guld.

Kapitel 8.

Sigøjnernes jul!

Samme aften havde far og mor en samtale, efter at børnene var gået i seng.

„Hvad skal vi finde på?" spurgte far og ragede op i ilden. „Vi har simpelt hen ikke råd til at give børnene julegaver."

„Kan der heller ikke blive råd til at give Magnus et nyt sæt tøj?" spurgte mor forsigtigt. „Han trænger hårdt til det."

Far så eftertænksom ud. „Jo, det kan vi nok klare, men hvad så med de andre?"

Mor smilede. Drengene er skudt så stærkt i vejret, at de er vokset fra deres tøj uden at slide det op. Jeg har i sinde at rense og presse alt tøjet, og Magnus' gamle tøj vil så være en udmærket julegave til Jobe ..."

„Og Lew kan få Jobes gamle tøj! Du er et geni, Anna! Men hvad skal vi så give Jenny? Tror du, hun bliver glad for at få Lews gamle tøj?"

„A, din drillepind! Jeg havde tænkt mig at sy en nederdel til Jenny af Lews gamle benklæder, og når jeg får bedre tid efter jul, har jeg i sinde at vende hans jakke og sy den om til hende. Takket være dig kan den oven i købet få en nydelig snorebesætning. Desuden har jeg et par uldvanter til hvert af børnene — dem har jeg strikket undervejs i ledige stunder. Så de får altså alle sammen noget nyt."

„Så lader det jo til, at alle vore problemer er løst," sagde far og rejste sig. Han ville forvisse sig om, at dørene var låset, så ingen ubudne gæster kunne skaffe sig adgang til huset i nattens løb.

„Går det an, at jeg bager nogle småkager og laver en smule konfekt til at putte i deres strømper?" spurgte mor.

„Ja, det klarer vi nok," svarede far og talte mønterne i sin lomme. „I løbet af det næste par dage får jeg noget arbejde, som vil indbringe nogle dollars. Med hensyn til juletræet kan drengene og jeg hente et ude i skoven."

„Så kan børnene og jeg pynte det med papirguirlander og med stumper af det uldgarn, jeg fik tilovers fra vanterne." Det så allerede ud til at blive en dejlig jul, men mor kom i tanker om endnu et problem og spurgte: „Hvad med julemiddagen? Den middag, vi fik på taksigelsesdagen, var ikke stort bevendt, så jeg vil gerne traktere med noget godt i julen."

„Dine middage er altid gode," sagde far og klappede hendes hånd. „Jeg er ikke sikker på, at vi får råd til et rigtigt festmåltid, men så må vi være taknemmelige over, at vi alle er ved godt helbred, og at rejsen hidtil er forløbet uden større uheld. Det er den bedste julegave."

I løbet af de næste dage prægedes huset mere og mere af forberedelser til julen. Køkkenet duftede af nybagte småkager, ristet majs og hjemmelavet konfekt. Magnus og Jobe hentede et lille grantræ ude i skoven og plantede det i en gammel spand, som de fandt ude i gården. Lew og Jenny pyntede træet med papirguirlander, ristet majs og morsomme små nisser, som mor lavede af uldgarn. Far nynnede julesange, fra han stod op, til han gik i seng. Han arbejdede i smedjen fra daggry til solnedgang, og efter middag arbejdede han til langt ud på aftenen i lyset fra en lygte.

Juleaftensdag foreslog Magnus sine søskende, at de skulle holde rådslagning i opholdsstuen, medens mor hængte vasketøj op ude i gården. „Hvad skal vi give far og mor i julegave?" spurgte han.

„Hvordan kan vi give dem noget, når vi ingen penge har?" Jobe vendte sine lommer, der ikke indeholdt andet end et stykke sejlgarn, en fortygget blyantstump, nogle gamle søm, et par umage knapper og en brækket kam.

„Kan vi ikke lave noget til dem?" spurgte Lew eftertænksomt. „Vi har jo hverken materialer eller værktøj," svarede Jobe mismodigt.

Magnus kløede sig i hovedet. „Hvad trænger mor mest til?" „Hylder!" svarede Jenny bestemt. "Der er alt for få hylder i køkkenet. Hun sagde i morges til far, at spisevognen havde gjort hende alt for forvænt, for den havde flere hylder og skabe end hele huset her."

„Hvad sagde far til det?"

„Han sagde, at han hellere end gerne ville sætte nogle hylder op, men han kunne ikke forsømme arbejdet i smedjen, for han var nødt til at tjene penge til mad og husleje og den slags." Jenny var meget stolt over, at hun kunne give sine brødre disse oplysninger.

„Så ved vi, hvad vi skal lave til hende! Der ligger nogle brædder ude i gården. Jeg henter en hammer, og Jobe har søm. Lad os straks tage fat på arbejdet."

„Mor kommer snart ind. Vi må hellere vente, til hun går ærinder. Hør, nu kommer hun allerede. Nu holder du din lille mund, Jenny! Hvis du røber vore planer, skalperer vi Rosabella."

Jenny blev rædselslagen ved tanken om, at noget så frygteligt skulle overgå hendes yndlingsdukke, og lovede straks at bevare hemmeligheden.

Ved tolvtiden mødte far op med et stort smil på ansigtet, men han nægtede at besvare de mange ivrige spørgsmål, som blev rettet til ham.

Da de havde spist, sagde han til børnene, at de skulle gå ud og skovle sne. Derefter gik han ud i køkkenet og sagde til mor: „Har du ikke lyst til at se, hvad jeg har ude i skuret?"

Mor gik straks med ud i smedjen, og hendes øjne blev store af forundring, da far viste hende en pragtfuld, plukket kalkun, som han havde gemt under en sæk. „Hvor i alverden ..." begyndte hun, men far afbrød hende.

„Jeg har lavet noget arbejde for en mand, der har en gård uden for byen, og han spurgte, om jeg ville tage kalkunen som betaling, da han for øjeblikket var i bekneb for rede

penge. Jeg svarede, at det ville jeg hellere end gerne, og at jeg når som helst var villig til at aftage landbrugsprodukter som betaling for mit arbejde, da jeg havde mange munde at mætte. Så stillede han en masse spørgsmål om, hvor vi kom fra, og hvordan rejsen var gået, og derefter forærede han mig en hel del kartofler og æbler. Se!" Henne i det ene hjørne af smedjen stod en sæk med kartofler og en lille tønde fuld af blanke æbler.

Mors øjne fyldtes med glædestårer, og i et par minutter var hun ude af stand til at sige noget. Så gav hun sig til at le og sagde: „Så må jeg vist hellere se at komme i gang. Jeg går først hen til købmanden efter nogle krydderier. Det er et held, at jeg har rigeligt med gammelt brød til fyld i kalkunen. Den skal nok blive god."

Nu kom det tidspunkt, drengene havde ventet på. De kunne knapt nok vente, til mor og Jenny var drejet om hjørnet. Så betroede de far deres hemmelighed og spurgte, om de måtte låne noget af hans dyrebare værktøj. Et øjeblik efter var de i fuldt sving med at save, høvle og hamre, og køkkenet fyldtes hurtigt af en duft af høvlspåner, der var lige så juleagtig som duften af grantræet, der stod i krogen ved vinduet.

Da mor kom tilbage, opdagede hun til sin henrykkelse, at en række nye hylder var slået op i køkkenet. De var temmelig primitive, men hun vidste, at de var lavet med kærlighed.

„Glædelig jul, mor! Vi ville ønske, at hylderne var kønnere, end de er, men vi har gjort vort bedste."

„Tusind tak! I kunne ikke have fundet på en bedre julegave." Hun var stolt af sine flinke børn og kunne ikke vide, at hun næste dag skulle få en endnu bedre gave.

Da drengene og Jenny vågnede julemorgen, opdagede de, at deres strømper hang foran kaminen, og at der var puttet noget i dem. Et par sekunder efter blev far og mor vækket ved børnenes fryde-skrig. Strømperne blev tømt for de småkager, vanter og æbler, som mor havde fyldt dem med, efter at børnene var gået i seng. Især æblerne skabte overraskelse, og far måtte gentage beretningen om den rare gårdejer og hans flotte betaling. Magnus blev glad for sit nye sæt tøj, og de andre børn var godt tilfreds med det tøj, de „arvede", for mor havde rensset, presset og stoppet det så omhyggeligt, at det så ud næsten som nyt.

Efter morgenmaden legede børnene ude i sneen. Inde i køkkenet duftede der lifligt af kalkun, og bordet var dækket med mors fineste dug og bedste porcelæn. Pludselig kom alle børnene farende ind i køkkenet. De råbte i munden på hinanden.

„Mor! Far! Der er kommet sigøjnere hertil! De kom i går aftes, og de er meget fattige. De har et nyfødt barn!"

Far og mor kunne først slet ikke forstå, hvad børnene sagde, fordi de talte så hurtigt, at de måtte gentage det hele i et langsommere tempo. Mor skyndte sig at dryppe kalkunen og iførte sig derefter sit store sjal. Så ledsagede hun og far de ophidsede børn til den lille lund, som lå et stykke nede ad vejen.

En gammel vogn med sejldugstag stod inde mellem de snedækkede fyrretræer. Et par mørklødede mænd med sort, uredt hår lagde brænde på et lille bål, over hvilket der var ophængt en gryde. En gråhåret, næsten tandløs kvinde sad på en skammel og rørte i gryden. Nogle pjaltede og snavsede børn løb omkring bålet for at holde varmen.

„Se, mor!“ hviskede Jenny og trak mor i sjalet. De har hverken strømper eller støvler!”

Mor trykkede sin lille datters hånd og så på far. Han rystede langsomt på hovedet og mumlede: „Jeg fatter ikke, hvordan de er kommet over bjergene i det køretøj. Og æslerne ser nærmest ud, som om de var mølædte. Man skulle ikke tro, at de kunne trække så meget som en barnevogn.”

„Barnevogn! Sagde Jenny ikke, at her var et nyfødt barn?” Mors skarpe øjne opdagede, at noget bevægede sig inde bag vognens sejldug. Hun så også et glimt af et par mørke øjne, men de forsvandt med det samme. Hun gik hen til den gamle kone og smilede til hende.

„Mine børn har fortalt mig, at her er et nyfødt barn. Må vi se det og ønske det glædelig jul?”

Børnene stirrede forbløffet på mor. Var det alt, hvad hun havde at sige? Hun talte i en tone, som om hun besøgte en af sine gamle naboersker og slet ikke var omgivet af den værste elendighed, de nogen sinde havde set.

Den gamle sigøjnerkvinde tog skeen op af gryden, smilede og pegede hen mod vognen. Mor og børnene gik hen til vognen og kiggede ind mellem sejldugsforhængene. En smuk ung kvinde sad på gulvet på en madras, der var stoppet med strå. På hendes skød lå en lille, sorthåret dreng, som sov så fredeligt og veltilfreds som en ung prins på et slot. Han var svøbt i gamle klude, men hans mor smilede så stolt som nogen dronning, da mor Holloway og børnene sagde, at han var et dejligt barn.

Hvor var det mærkeligt, tænkte Lew og så på den unge sigøjnerkvindes mørke ansigt og den nyfødte drengs lille hoved. Det var juledag, og dette syn mindede om billedet i bibelhistorien, men Jesus barnet lå i en krybbe i en stald. Der manglede ellers bare den vidunderlige stjerne og englesangen.

Mor gættede hans tanker, som hun så ofte gjorde. Hun smilede til ham, og på hjemvejen sagde hun: „Akkurat som Jesus barnet – så fattig, så ydmyg. Disse mennesker er lykkelige og fulde af kærlighed ligesom vi selv.”

„Jamen, mor, skal vi da ikke gøre noget for de stakkels fattige mennesker? Tænk, sådan en jul de har. Børnene må gå barbenede i sneen." Jennys stemme var fuld af medynk.

„Hvorfor sagde du ikke, at vi havde ondt af dem og ville prøve at hjælpe dem?" spurgte Jobe.

„Man skal aldrig sige, at man har ondt af folk, der lever, som de er vant til at leve. Disse mennesker er også i besiddelse af stolthed. Men naturligvis skal vi gøre noget for dem."

Magnus' hjerne havde arbejdet ihærdigt. „Da vi kørte i vore prærievogne, mødte vi mange, som troede, at vi var sigøjnere, men som alligevel var venlige imod os. Kan du huske det gamle ægtepar, som inviterede os til middag? Sigøjnerne her kan ikke regne med at få en god julemiddag. Synes du ikke, vi skulle spørge dem, om de vil spise sammen med os?"

„A jo!" Magnus' søskende syntes, at dette var en glimrende ide. Far og mor så på hinanden. Dette bevis på deres børns uselvskhed og medfølelse med de fattige var deres bedste julegave.

Lidt senere sad adskillige fremmedartede gæster omkring det festligt dækkede bord i bjælkehytten. Kalkunen og æblekagen blev spist op, og mælken blev drukket. Mor og børnene sang julesalmer, og far læste den evigt nye beretning i Lukas-evangeliet, før sigøjnerfamilien sagde farvel og gav udtryk for deres glæde og taknemmelighed.

Lidt efter gik mor en runde hos familierne i nabolaget for at indsamle klæder og fodtøj til sigøjnerbørnene og den lille nyfødte. Efter aftensmaden hjalp far og børnene hende med at bære pakkerne hen til sigøjnerlejren. „Julegaverne" vakte stor glæde og overraskelse hos sigøjnerne, og far, mor og børnene var tilfredse og lykkelige, da de begav sig hjemad i tusmørket.

Det var holdt op med at sne, og himmelen var klar. Da de havde gået et stykke, vendte Lew sig om. Der på den vestlige himmel stod julestjernen! Den lyste højt oppe over de træer, som omgav sigøjnerlejren. Lews hjerte bævede af lykke. Han greb mors hånd og hviskede: „Det er den bedste jul, vi nogen sinde har haft."

Nye venner, nye veje!

„Halløj, Magnus! Vil du med ud og fiske?"

Bill Loveland kom slentrende hen ad stien, der førte hen til familien Holloways bjælkehytte. Far havde travlt med at undersøge, om prærievognene var i orden til den forestående rejse, og drengene var interesserede tilskuere.

„Det ville jeg gerne, men jeg har ikke tid." Magnus lod slet ikke til at være skuffet, for han holdt meget af at hjælpe far med arbejdet på prærievognene, og nu, da det var blevet forår, længtes han brændende efter atter at begynde rejselivet. „Vi skal meget snart fortsætte rejsen mod vest, Bill. Tager du ikke med?"

„Måske. I går aftes snakkede min far med hr. Gillespie, og det lod til, at han tænker på snart at rejse videre. Lige siden vi forlod South Dakota, har han ustandselig sagt, at han ikke ville slå sig til tåls, før han så Stillehavet. Det er forresten længe, siden jeg har set dig. Hvor har du været?"

„Far, Jobe, Lew og jeg har i nogen tid arbejdet oppe i Telluride. Vi har tjent gode penge ved at lave afstivningsbjælker til minerne. Vi transporterede tømmerstokkene på en lille vogn, som far har lavet; æslerne trak den."

„Det var bare det kedelige ved det, at vi mistede æslerne," sagde Jobe. Han talte i en så bedrøvelig tone, at man skulle have troet, at han havde mistet sin bedste ven.

„Hvad vil det sige? Hvad skete der?"

"Vognen peb forfærdeligt, for den var jo helt ny og havde nye bremses, som nok skulle have været smurt noget bedre. Første gang æslerne hørte vognen pibe, blev de skræmt fra vid og sans og var nær løbet løbsk, men vi regnede med, at de ville vænne sig til lyden. En aften lod vi dem græsse, meden vi slog lejr. Det havde vi gjort så ofte før, uden at der var sket noget. Men denne gang stak de af, og siden har vi ikke set noget til dem."

„Vi ledte efter dem i tre dage, for vi var meget kede af at miste dem." Lews stemme var lige så bedrøvelig som Jobes. „De har frelst vort liv."

Hans brødre nikkede højtideligt. De huskede tydeligt den smalle, glatte vej langs bjergkløften og de løbske okser, og de havde heller ikke glemt den nat, da æslerne havde hjulpet til med at få prærievognene løs, da de var kørt fast i sandet. Alle de tre drenge havde elsket Bob og Pinto.

Lidt efter begyndte Magnus at le. „Jeg tør nok sige, at der ventede os en overraskelse, da vi kom hjem fra Telluride."

Hans 'brødre gav sig også til at le. Bill så fra den ene til den anden, og så brast han også i latter. „I vidste altså ikke, at I skulle have en lille broder eller søster. Jeg hørte om den lille drengs ankomst samme dag, han blev født. Min søster Sue havde besøgt Jenny. Jeg har også set ham, og han er såmænd meget sød af en nyfødt at være."

De tre brødre mindedes, hvor overvældede de var blevet, da far havde åbnet døren til bjælkehuset, og de havde set mor sidde i den gamle gyngestol med et lille barn i sine arme. Far var nærmest løbet tværs over gulvet og havde omfavnet hende og den lille broder. Han havde stillet hende en masse spørgsmål, og så havde han løftet den nyfødte op i sine arme og vendt sig om mod drengene. „Her er jeres nye lillebroder. Er han ikke dejlig? Jeg havde håbet, at han først ville komme, når vi var tilbage igen, men så længe kunne han altså ikke vente. Han skal hedde McKinley efter præsidenten."

„A nej, Matthew!" udbrød mor. „Det er da et alt for fornemt navn til sådan en lille fyr."

„Det er et udmærket navn. Og ingen ved, hvad der kan blive af en lille dreng, som er så heldig at være født i dette land, der er så rigt på muligheder."

Drengen blev døbt i metodistkirken og kom til at hedde McKinley Chester Holloway. Men trods fars protester blev han aldrig kaldt andet end Mack.

Så snart mor og lille Mack kunne begynde rejsen, blev prærievognene gjort rede. Med blandede følelser tog familien Holloway afsked med bjælkehytten. Drengene var glade over at skulle videre, især fordi familien Loveland havde besluttet sig til at tage med. Hr. og fru Loveland havde fire børn, Bill, Sue, Alex og lille Marie, og de ville sikkert være fornøjelige rejsekammerater.

Da de havde rejst i nogle dage, viste det sig, at hverken far Holloway eller hr. Loveland vidste, hvor langt der var til det nærmeste vandhul.

Da de slog lejr om aftenen, sagde far: „Jeg havde troet, at vi allerede havde fundet et sted, hvor vi kunne vande dyrene. Terrænet langs floden er ganske vist ret ufremkommeligt, men måske var det alligevel dumt, at vi forsøgte at skyde genvej."

„Hvor meget vand er der i tønderne?" spurgte mor. Hun holdt lille Mack i sine arme og strøg ham ømt over det lille hoved. Han var urolig og klynkede i søvne. „Stakkels lille fyr! Det har været en både varm og anstrengende dag."

„I tønderne? Der er lige nok til, at både mennesker og dyr kan slukke tørsten. Vi må dele med familien Loveland, for de har endnu mindre vand tilbage end vi."

„Lad os håbe og bede til, at vi finder vand i morgen," svarede mor.

Det havde været et usædvanlig tørt forår. Den næste dag var drøj at komme igennem, for det var meget varmt, og den lille karavane bevægede sig fremad i en støvsky.

„Jeg er tørstig, mor! Kan jeg ikke få noget at drikke?"

Jennys stemme var bedende, og hendes øjne var mistænkeligt blanke. Pionerbørn burde ikke beklage sig, men denne tørst var svær at udholde. Mor så bedrøvet ud, men så klarede hendes ansigt op. „Lew og Jenny!" sagde hun hurtigt. „Tag kassen med ferskener og byd den om. Ferskenerne er dejligt saftige og kan sikkert slukke vores tørst, indtil vi finder et vandhul."

„Um!" sagde Magnus, da de første dråber ferskensaft løb ham ned i halsen. „Det er den bedste frugt, jeg nogen sinde har smagt. De ferskener redder vort liv."

„De forskåner os i hvert fald for mange tårer," svarede mor smilende. „Lad os dele dem ligeligt mellem os alle og prøve at få dem til at slå til lige til i aften. Det er en skam, at vi ikke har noget, der kan lække dyrenes tørst."

Mor holdt meget af hestene og okserne, og hun var altid meget bekymret, når der ikke kunne skaffes tilstrækkelig mad og drikke til dem. Men ved solnedgangstid nåede de endelig frem til et stort vandhul, og nu kunne alle få nok at drikke. Efter aftensmåltidet sad forældrene omkring det hendøende bål og passiarede, medens børnene sov inde i vognene.

„Jeg er bange for, at vi er begyndt rejsen for tidligt efter lille Macks fødsel," sagde far Holloway og så ængsteligt på mors blege, trætte ansigt.

Hun smilede tappert, men hendes læber bævede. „Det gør ikke noget for min skyld, men lille Mack har været meget urolig i dag. Varmen og støvet generer ham, men nu sover han heldigvis. Måske må vi hellere vende tilbage til Gunnison."

„Jeg tror ikke, det er nødvendigt," sagde hr. Loveland. „Jeg vil foreslå, at vi fortsætter til Grand Junction. Det er kun en uges rejse. Så kan vi gøre ophold der, indtil du og lille Mack har det bedre. Vi vil hellere gøre dette ophold end fortsætte rejsen alene."

„Det var pænt af jer," svarede far Holloway og fattede nyt mod.

Et stykke uden for Grand Junction lå der en frugtbar dal med adskillige velholdte gårde. Far Holloway og hr. Loveland besluttede, at de ville gøre ophold her i nogen tid, og det lykkedes at leje en lille gård, som tilhørte en familie, der stod på nippet til at rejse til en anden del af landet. Denne gård lå ikke langt fra landsbyen Fruita, hvor de røde og gule klippeskrænter dannede en dramatisk baggrund for de grønne marker og frugthaver.

En dag, da Magnus og Jobe arbejdede som frugtplukkere for en af naboerne, sagde Magnus: „Jeg er glad over, at vi ikke tog tilbage til Gunnison. Det her arbejde er behageligt, og det er rart at tjene nogle penge. Det er et held, at Lew og Jenny nu er så store, at de kan hjælpe far med arbejdet, så du og jeg af og til kan få en chance til at tjene penge."

„Hørte du, at far for et par dage siden sagde, at han gerne ville blive her hele vinteren?"

„Det ville jeg ikke have noget imod. Hr. Stokes siger, at han kan give mig alt det arbejde, jeg vil have. Men jeg ville ikke bryde mig om at gå i skole igen."

„Det ville jeg bestemt heller ikke! Og skolevejen er tilmed lang – næsten ti kilometer. Joe Pearson siger, at det som regel sner meget om vinteren."

Det varede lidt, før Magnus sagde noget. Så spurgte han: „Hvor mange penge har du sparet sammen?"

„Næsten tre dollars. Hvorfor spørger du om det?"

„Jeg har fået en ide. Hvad mener du om at købe et par æsler?" „I stedet for Bob og Pinto? Det ville slet ikke være så tosset. Så kunne vi ride til og fra skole."

„Ja, og vi kunne også bruge dem til meget andet. Det gælder bare om at få fat i nogle æsler, der er så unge, at vi kan oplære dem. Lad os se at blive færdige med arbejdet i en fart, så vi kan komme hjem og spørge far, hvad han synes om ideen."

De nye æsler blev opkaldt efter Bob og Pinto, og de blev hurtigt gode venner med hele familien og med alle børnenes skolekammerater, som syntes, at det var morsomt at fodre æslerne med levninger fra deres frokost. Bob og Pinto havde en enorm appetit. Somme tider gik de ind i klassen og delikaterede sig med papirkurvens indhold. Selv lærerinden, frøken Houghton, kunne ikke lade være med at more sig over dem.

Da det blev forår, overrakte frøken Houghton Holloways børn deres karakterbøger, hvori der stod, at de var blevet oprykket i næste klasse, og samtidig gav hun dem et stort ark papir, som var rullet sammen og ombundet med et grønt silkebånd.

„Hvad er det?" spurgte Magnus. „Der er da ingen af os, der skal have eksamensbevis."

„Nej," svarede frøken Houghton, „men Bob og Pinto har ædt så mange regnestykker og stile, at de må have krav på et særligt eksamensbevis."

Alle skolens elever brast i latter og gav sig til at klappe. Bob og Pinto, der gik og græssede uden for skolen, anede ikke, at de var årsagen til munterheden, men på hjemvejen fra skole beviste de, at de i hvert fald ikke havde mistet deres

„kundskabstørst". Et pludseligt vindstød rev „eksamensbeviset" fra Jobe, og i løbet af et par sekunder havde Bob og Pinto taget hver en mundfuld af det. Pinto åd oven i købet det grønne silkebånd.

Det var som sagt blevet forår, og afrejsen stod for døren. Lille Mack, som nu var sund og rask, var begyndt at gå. Også mor var kommet til kræfter, så der var ingen grund til at opsætte afrejsen.

„Det har været en indbringende vinter," sagde far en aften til mor. „Nu har vi råd til at købe en bedre riffel."

„Hørte du det?" hviskede Magnus til Jobe. Drengene lå i deres seng, og far og mor troede, at de sov, men døren til deres soveværelse var ikke blevet rigtigt lukket, og de kunne derfor ikke undgå at høre forældrenes samtale.

„Den gamle riffel kan hænge i spisevognen om dagen," sagde far. „Så har du den ved hånden. Jeg har i sinde at købe en 7,62 mm jagtriffel – det er et godt våben. Det vil være betryggende at have to våben, for vi kommer gennem temmelig vildsomt land."

Magnus satte sig op i sengen og skubbede døren i. „Det er sådan en riffel, hr. Stokes har. Den er mægtig flot, og I kan tro, det ryger ud af den, når den affyres. Jeg kunne selv godt tænke mig at prøve den nye riffel."

Lejligheden tilbød sig et par dage, efter at de to familier atter havde begivet sig mod vest. Bedst som vognene bumpede af sted, gjorde hr. Loveland tegn til, at de skulle stoppe op.

„Kom, Jobe!" hviskede Magnus. „Far er gået hen for at hjælpe hr. Loveland. En af hans vognstænger er vist brækket. Reparationen vil tage temmelig lang tid, så jeg synes, vi skal se at få ram på et par kaniner. Der er masser af dem her i salviekrattet."

Han løftede forsigtigt riflen ned fra væggen, og et øjeblik efter listede de to drenge væk fra prærievognene. De løb godt og vel en halv kilometer, og derefter gjorde de holdt. Ingen havde lagt mærke til, at de var stukket af.

„Vi kan skiftes til at skyde," sagde Magnus ædelmodigt. De ladede riflen, og Magnus afskød det første skud. Bang!

„Der kommer virkelig en masse røg ud af den," sagde Jobe.

„Ramte jeg den kanin, jeg sigtede på? Nej, det gjorde jeg desværre ikke. Så er det din tur - jeg håber, du får mere held med dig. Værsgo, her har du en patron."

Patron efter patron gik til spilde. Drengene lod næsten til at være lige glade, om de ramte noget eller ej.

„Disse patroner dur måske ikke til kaninjagt," sagde Jobe lidt efter. „Lad os prøve selv at lave en patron. Hvad har du i lommerne?"

„Jeg har et tomt patronhylster. Det var vel nok heldigt. Vi fylder det med småsten."

Efter at have ladet riflen med den „hjemmelavede" patron ventede drengene i åndeløs spænding på, at der atter skulle vise sig en kanin.

„Der!" hviskede Jobe.

Det var Magnus' tur til at skyde. Han tog sigte og fyrede. Tilbageslaget væltede begge drengene om kuld, for Jobe havde stået lige bag Magnus og kigget over hans skulder.

„Av! A, min stakkels arm! Har du slået hovedet mod en sten?" „Det betyder ikke noget, jeg har bare fået en bule. Fik du ram på kaninen?"

„Nej. Og efter denne eksplosion vil vi ikke kunne finde en kanin i miles omkreds. Man hvad er der sket med riflen? Hvad tror du, far siger til det?"

De stirrede skrækslagne på riflen, som lå på jorden ved siden af dem. Den var gået i tre stykker.

„Tror du, vi kan lave den i stand?" Jobe kom pludselig i tanker om, at de havde glemt at bede far om tilladelse til at bruge den nye riffel.

„Det ved jeg ikke. Hvordan kunne det dog gå til? Og hvad skal vi gøre. Lad os først og fremmest skynde os tilbage. Vi kan måske klare situationen, hvis vi når tilbage, før far opdager, at vi har været væk. Jeg har en ide, men jeg er ikke sikker på, at den kan gennemføres."

Far så dem ikke, da de kom tilbage til prærievognene, for han var optaget af reparationen på vognstangen.

„Se!" Magnus satte de tre riffelstykker sammen og stillede riflen i krogen af sovevognen.

„Kunne du virkelig lave den i stand? Det var vel nok godt!" "Selvfølgelig kunne jeg ikke lave den i stand! Det mindste stød vil få stumperne til at falde fra hinanden. Men som den står der, kan man ikke se, at der er sket noget med den."

Da hr. Lovelands vognstang var i orden, kom far et smut ind i sovevognen. Et vindstød slog døren i efter ham, og riflen faldt om på gulvet - i tre stykker.

Far stirrede forundret på det ødelagte våben. „Hvad er det? En splinterny riffel går da ikke itu, fordi den vælter. Men den plejer jo altid at hænge på en krog i væggen! Har I drenge pillet ved den? Det forekommer mig, at jeg hørte nogle skud for lidt siden. Må jeg så få besked. Frem med sandheden!"

Når far talte i den tone, var der ikke andet at gøre end at lyste. Hans øjne mistede ikke deres rolige og venlige udtryk, men hans hånd var lige så tung, som de mindedes den fra tidligere lejligheder. Da afstraffelsen var endt, sagde far: „I er for store til at lave den slags numre. I er jo snart voksne mænd. Jeg håber inderligt, at jeg aldrig mere skal være nødsaget til at straffe jer."

Det samme håbede drengene, og i deres stille sind besluttede de, at de ville gøre deres yderste for, at håbet kunne gå i opfyldelse.

Bedre end guld.
Kapitel 10.

Puma!

„Så slår vi lejr!"

Disse velkomne ord lød, da vogntoget kom til en smuk eng i Utah. Dyrene gjorde holdt, mændene sprang ned fra vognene, og klokken ringede. Klokketonerne tilkaldte hurtigt børnene og hunden Jumbo, som havde tilbragt eftermiddagen med at lege i skoven langs vejen.

„Vi har besluttet at blive her et par dage, så vi kan hvile ud," sagde far Holloway. „Det har været en anstrengende tur, og navnlig hestene er trætte. De vil ikke kunne klare resten af vejen, hvis de ikke får en lille ferie."

Ferie! Det betød frihed for både dyr og mennesker, og børnene jublede af glæde.

„Bare rolig! Der er såmænd nok at bestille, men hvis I alle tager fat og skynder jer med arbejdet, kan I få tid til at se jer lidt om efter aftensmaden. Men i aften skal I holde jer i nærheden af vognene. I morgen kan I så driste jer lidt længere bort."

Arbejdet gik hurtigt fra hånden, og da børnene var færdige med at spise, undersøgte de terrænet omkring lejrpladsen.

„Det er det smukkeste sted, vi længe har set," sagde Lew. „Hvor er græsset blødt, og har I set alle de kønne blomster?"

„Den bæk ser lovende ud," sagde Magnus. „Jeg tror, jeg vil gå på forelfangst i morgen."

„Hvor er her stille." Det gøs i Jenny, da hun betragtede granskoven, som kantede engen og fortsatte op ad de stejle bjergskrånninger, hvor den forsvandt i en åndeløs stilhed, der varslede eventyr og mystik.

Børnene gik langsomt gennem det høje græs langs bækken, da Bill Loveland pludselig standsede op. „Stille!" hviskede han. De andre børn listede nærmere og stirrede i den retning, han pegede.

To utydelige skikkelser var kommet ud af skoven og bevægede sig nu hen over den nordlige del af engen. „Det er en hjortehind med sin kalv," hviskede Jobe og Alex i munden på hinanden. „Hvor er de smukke."

„Jeg tør vædde på, at der er mange vilde dyr her i bjergene," sagde Lew og iagttog de to hjorte, som nu slukkede deres tørst ved bækken. Pludselig opdagede dyrene børnene, og et øjeblik efter forsvandt de lige så lydløst, som de var kommet.

„Nu ringer mor med klokken. Så er det sengetid."

Næste morgen skyndte børnene sig med arbejdet, og det varede ikke længe, før drengene kunne gå i gang med at ordne deres fiske-grejer og grave efter orm, som de kunne bruge til madding. Jenny og Sue legede med deres dukker i udkanten af skoven. Alle børnene morede sig dejligt, men drengene havde én skuffelse – de fangede ingen fisk. Efter en times forløb lagde Magnus fiskestangen fra sig og sagde mismodigt: „Vi kan lige så godt opgive det. Enten er der ingen fisk, eller også har de fået så meget at spise i sommerens løb, at de ikke er interesseret i vore orme. Skal vi ikke finde på noget andet?"

„Når man fisker, må man være tålmodig," svarede Jobe. Han lød meget voksen, men i virkeligheden citerede han bare far.

„Min tålmodighed er udtømt. Jeg vil hellere se mig om. Nu har vi en lejlighed til rigtigt at strække benene; når vi er undervejs, må vi jo aldrig gå ret langt væk fra vognene."

„Sagde du, at du ville „strække benene"?" Det var mor, der stillede dette spørgsmål. Hun havde vasket en bunke tøj og var nu kommet hen til bækken, uden at børnene havde hørt hende. „Det er en god ide. Så kan I plukke nogle bær, som vi kan få til middag. Der var masser af brombær og blåbær i skovene her, og det er synd ikke at benytte sig af det."

Drengene var mere end villige til at følge hendes råd. De var snart i fuld gang med at fylde både maver og spande med bær. Og de nærede ingen ængstelse for at ødelægge appetitten til middag, for de vidste af erfaring, at det var praktisk talt umuligt.

Klokken var blevet næsten to, før drengene kunne virkeliggøre deres plan om at gå på opdagelse i skoven.

„Lad os prøve at få ram på nogle eger," foreslog Bill. „Ja," svarede Magnus. „Her er sikkert mange eger."

„Jeg tror ikke, vi finder nogen," sagde Lew. Hør, hvor Jumbo gør. Den skræmmer alle eger langt bort."

Drengene begav sig ind i skoven, idet de fulgte bækken for ikke at risikere at gå vild. Det klare vand klukkede og dannede små vandfald over kampesten og væltede træstammer. Hist og her dannede bækken stille små søer. Den fortalte om uudforskede hemmeligheder og lokkede drengene længere og længere ind i skoven. Somme tider kom de til lysninger, hvor de måtte klatre op ad stejle granitskrænter, der var bevokset med lav. De kunne høre Jumbo gå i det fjerne, medens den forfulgte en kanin, jog et eger op i et træ eller gennede et jordeger ned i dets hul. Jumbo morede sig åbenbart vidunderligt.

Pludselig begyndte Jumbo at gå på en anden måde end før. Nu bjæffede den vredt. Drengene blev helt forskrækkede ved lyden og stod uvilkårligt stille.

„Hvad mon den gør ad?" hviskede Alex.

Han var lidt ældre end Lew, men ikke så stærk. Hans broder Bill var den ældste af alle drengene, og han og Magnus optrådte altid som anførere, når drengene var på eventyr.

„Det er ikke godt at vide," svarede Bill. Han så lidt ængstelig ud.

Magnus bukkede sig for at binde sit snørebånd, og så sagde han: „Vi må undersøge sagen. Måske er Jumbo stødt på en ulv eller en bjørn."

Han lod hånden glide kærtegnende hen over riflen, men hans hænder var ikke fri for at ryste en smule. Hvad skulle de gøre, hvis Jumbo virkelig var stødt på en bjørn?

De tre yngste drenge så ud, som om de havde mest lyst til at vende næsen hjemad. Men de måtte naturligvis følge Kit Carsons og Buffalo Bills eksempel. Når deres ældre brødre var modige, gik det ikke an, at de selv viste tegn på frygt.

Magnus og Bill gik forrest – fulgt af Jobe, Alex og Lew. De sneg sig gennem krattet på indianermaner, idet de omhyggeligt undgik at træde på nedfaldne grene.

Da de kom til en lysning i skoven, gjorde Magnus holdt. „Der har vi Jumbo."

De andre drenge listede tæt hen til Magnus og stirrede gennem løvet. Jumbo stod i den anden ende af lysningen. Dens hoved var løftet, og den rejste børster og bjæffede rasende.

„Kan I se noget? Er det en bjørn?" Lew anspændte sine øjne til det yderste. Han følte sig roligere til mode efter at have fået øje på Jumbo. „Hvis det virkelig er en bjørn, er Jumbo sandelig en modig hund!"

„Tal ikke så højt! Jeg tror ikke, det er en bjørn. Men jeg kan ikke se noget, hverken på jorden eller i buskadset. Jo, vent lidt! Er der ikke et dyr oppe i det gamle egetræ derovre i hjørnet?"

„Jo, der er vist noget oppe på en af de øverste grene."

„Jeg kan ikke se hovedet, men kroppen er temmelig lys og meget større end kroppen på et egn."

„Det ser ud, som om dyret ligger på spring!" udbrød Jobe.

„Gå lidt tilbage, så jeg kan komme til at skyde. Jeg tror, det er en puma."

Magnus følte, at hans knæ rystede, da han tog sigte. Et øjeblik efter lød der et knald, og den store kat faldt snerrende og hvæsende ned fra træet, hvorpå den hurtigt forsvandt ind i skoven. Den var ikke blevet ramt, men den var åbenbart meget ivrig efter at bringe sig i sikkerhed.

Magnus følte ingen trang til at forfølge det flygtende dyr. Han råbte: „Jumbo! Kom herhen. Du er en flink hund. Men sikke du hiver efter vejret! Lad os hellere vende tilbage til lejren."

„Et øjeblik!" Bill gik hurtigt et par skridt frem og nåede lige at gribe Alex, som var på nippet til at besvime. Hans ansigt var askegråt, og hans krop blev helt slap, da Bill lagde armen om ham.

„Hvad er der i vejen, Alex?"

„Kan du ikke se, han er besvimet! Vi må hellere bære ham hen til bækken, så vi kan bade hans ansigt med koldt vand. Så kommer han snart til sig selv."

Synet af pumaen havde været for meget for den frygsomme Alex. Selv Jobe og Lew var noget blegnæbbede, men nu glemte de deres frygt, fordi det gjaldt om at få Alex på benene.

Medens de andre drenge bar Alex hen til bækken, dækkede Magnus deres tilbagetog. Det var klogest at være forberedt på det værste. Skyggerne var ved at blive længere, og man kunne ikke vide, hvad der ventede bag det næste træ. Magnus' hjerte arbejdede stadig som en blæsebælg, og han havde en følelse af, at der lurede vilde, mordlystne dyr overalt i skoven.

Det varede ikke længe, før Alex kom til sig selv. Så drak alle drengene af bækken og begav sig tilbage til lejrpladsen.

Under aftensmåltidet stod munden ikke stille på de fem tapre jægersmænd. Men da det blev sengetid, var de mere end villige til at gå til køjs, for det føltes så dejligt trygt at lægge sig til at sove under vognenes sejldugstag.

„Vi må have sovet over os!“ udbrød Jobe, da han vågnede næste morgen. „Jeg kan lugte, at mor allerede er ved at lave morgenmad.“

Magnus gabede og strakte sig. „Hvorfor kan man dog aldrig få lov til at sove ud! Jeg kunne sove mange timer endnu. Jeg har tilbragt hele natten med at drømme om pumaer. Da du vækkede mig, havde jeg lige taget sigte på en, og jeg skulle nok have ramt den! Det var rigtig ærgerligt, at du vækkede mig! Jeg kan stadig høre dens brøl for mig.“

„Hvad var det? Jeg hørte også et brøl!“ Jobe satte sig op i sengen. „Tror du ikke, du drømmer – ligesom Magnus?“ brummede Lew. Han var endnu ikke rigtig vågen.

„Nu brølede den igen! Den må være lige i nærheden!“ Magnus sprang ud af køjen. „Det er ingen drøm, men virkelighed!“

Drengene kom i tøjet i en lynende fart. Da de kom ud af vognen, fik de øje på far, der med sin riffel i hånden løb over mod skoven. Hr. Loveland var et stykke bag efter ham. „Hvad er der på færde?“ råbte drengene. „Vi hørte et dyr brøle. Var det en puma.“

„Sikkert. Rimeligvis den samme, som I så i går. Den har kig på en af hestene.“

„Hvad er der sket, mor? Har pumaen virkelig angrebet en af hestene? Tror du, far får ram på den?“ De talte alle sammen i munden på hinanden.

„Må jeg ikke godt være med på jagten?“ spurgte Magnus bedende.

Mor forsøgte at berolige dem. Hendes kinder var røde, og hun knugede den grædende Mack ind til sig.

„Nej, du må hellere blive her, så du kan hjælpe mig med at se efter de andre dyr. Jeg skal nok fortælle dig, hvad der skete. Far havde givet hestene deres morgenfoder. De stod bundet til vognene. Så hørte vi pludselig pumaen brøle. Det skræmte hestene, og Toby rev sig løs og begyndte at galoppere hen over engen. Pumaen forfulgte ham. Jeg beder til, at vi ikke skal miste vor kære Toby. Vi har ikke råd til at købe en ny hest."

Om eftermiddagen vendte far og hr. Loveland tilbage til lejrpladsen. De havde Toby med tilbage.

„Fik I ram på pumaen? Er Toby kommet noget til?"

„Toby er uskadt, men pumaen slap desværre fra os. Vi så adskillige spor af pumaer, så vi må hellere søge en lavereliggende lejr-plads. Heroppe er der for farligt for hestene. Når vi har hvilet ud, fortsætter vi til Logan. Vi må gøre forskellige indkøb, og Charles siger, at vi kan få alt, hvad vi har brug for, i Logan."

„Det bliver rart igen at komme til en by," sagde mor. „Mack hostede meget i nat, og måske findes der en læge i Logan. Vi har ikke mere hostesaft, så jo før vi kan få fat i en læge, des bedre,"

Bedre end guld.

Kapitel 11.

Vinteren står for døren!

„Han har kighoste, fru Holloway," sagde lægen i Logan. „Jeg skal give Dem noget medicin, men det er skade, at han ikke kunne komme under behandling tidligere. Jeg er bange for, at det bliver en drøj omgang for ham."

Da han så det ængstelige udtryk i mors ansigt, tilføjede han hurtigt: „Han skal nok komme igennem det, men sygdommen bliver langvarig."

„Det var trist," sagde far og rystede bekymret på hovedet, da mor havde gengivet lægens udtalelser. „Jeg havde håbet, at vi kunne nå frem til Californien før vinter. Men vi bliver naturligvis her, indtil Mack bliver rask. Forhåbentlig kan jeg få noget at bestille, for vi har praktisk talt ingen penge tilbage."

Det lykkedes far at få forskellige små job, der indbragte tilstrækkeligt til at holde familien i live. Da Mack omsider blev rask, var det for sent til at gøre sig håb om at nå frem til Californien, før vinteren faldt på. De måtte altså finde et sted, hvor de kunne tilbringe vintermånederne. Far vidste ikke sine levende råd, men både han og mor satte deres lid til Gud og bad ham lede dem.

En dag, da far hjalp byens smed med et arbejde, der hastede, ankom en fremmed til smedjen for at få sin vogn repareret. Det var en lille, mager og snaksom mand, som havde den vane at trække sig i den højre øreflip, når han talte.

"Nå, De kunne tænke Dem selv at åbne en smedje? Så kan jeg fortælle Dem, hvor De bør nedsætte Dem. På vej hertil kom jeg gennem en landsby i den sydlige del af Idaho. Jeg havde brug for en ny hjulaksel, men det var umuligt at skaffe en, for landsbyens eneste smed var lige død af et hjerteslag. Jeg er sikker på, at indbyggerne ville blive glade, hvis en mand som De overtog smedjen. Landsbyen hedder Albion, og den ligger cirka to hundrede og halvtreds kilometer herfra - nogle få kilometer syd for Snake River. Hvad siger De? Bliver det for lang en omvej for Dem? Det tror jeg ikke. De bliver under alle omstændigheder nødt til at køre et stykke mod nord for at komme uden om de saltstepper, der ligger lige vest for byen her. Jeg ved af erfaring, at de er så at sige umulige at passere. Jeg kan huske, at jeg i 1886 ..."

Far Holloway fandt et påskud til at forlade smedjen, og han skyndte sig hjem for at meddele mor og børnene, at de hurtigst muligt skulle bryde op.

Turen syntes ikke særlig lang, fordi de denne gang havde et bestemt mål. Folkene i Albion bød dem hjerteligt velkommen, og far Holloway overtog straks smedjen. Et par dage senere var familien installeret i et lejet hus. Børnene var glade for skolen og fik mange nye venner. Familien gik hver søndag til gudstjeneste i metodist-kirken, hvor mor fungerede som organist. Far havde meget at bestille, og drengene påtog sig forskelligt arbejde efter skoletid, så de økonomiske forhold var upåklagelige. De følte sig derfor mindre skuffede over at måtte udsætte rejsen til Californien.

Men så blev lille Mack syg igen. Selv børnene forstod, at han denne gang var i alvorlig fare, og frygten lå over hjemmet som en mørk sky, der lukkede solen ude.

En dag i januar, da mor og Jenny var i færd med at lave aftensmad, hørte de far stampe sneen af støvlerne uden for køkkendøren. Mor lagde kartoffelkniven fra sig og skyndte sig at lukke op.

„Hvordan har han det, Anna?"

Far talte i en hviskende tone, for at børnene ikke skulle høre, hvor ængstelig og bekymret han var, men Jenny kunne ikke undgå at høre hans spørgsmål, og hun hørte

også, at mor svarede: „A, Matthew, han er så syg. Da lægen var her i formiddags, rystede han på hovedet. Han tror, det er ..."

I det samme gik det op for hende, at Jenny kunne høre, hvad hun sagde, og hun vendte sig om mod hende og bad hende dække bordet. Hun var meget træt, for i mange døgn havde hun våget både dag og nat over sit yngste barn.

Far strøg hende over håret. Nogle små krøller havde løsnet sig fra hendes fletninger, men i dag lagde far ikke mærke til dem, og de fik ingen til at le. Det var længe, siden der havde lydt latter i huset. Selv de store drenge havde lært at være stilfærdige, når de legede i køkkenet om aftenen. Hele huset var tyst, som om det bad med tilbageholdt åndedræt, medens det klyngede sig til håbet.

„Hvad tror han? Du må sige mig det, selv om det aldrig er så slemt – jeg må vide besked. Jeg er ked af, at jeg har måttet lade dig være alene de sidste par dage, men Nat Cochran ville have arbejdet gjort med det samme, og han insisterede på, at det skulle udføres i hans egen smedje ude på gården. Hvad sagde lægen så?"

„Han er bange for, at det er lungebetændelse!" Endelig var det frygtindgydende ord udtalt. Mor lagde hovedet på fars skulder og begyndte at hulke. Han knugede hende ind til sig, dels for at trøste hende og dels for at dæmpe lyden af hendes gråd. Hans ansigt var blegt og fortrukken. Dengang kendte man ikke lægemidler som penicillin, og lungebetændelse var en meget farlig sygdom, ikke mindst for børn.

„Græd ikke," hviskede han. „Der er mange, der står en lunge-betændelse igennem."

„Ja, men Mack er stadig afkræftet efter kighosten. Lægen siger, at hans modstandskraft er svækket. Hvad skal vi gøre, Matthew? Han er sådan en yndig lille dreng ..." Hendes stemme brast, og far så bønfoldende på hende. Han kunne ikke tåle, at hun græd. Det plejede altid at være hende, der var den rolige og tapre i familien.

„Jeg skal nok prøve på at beherske mig. Efter at du er kommet hjem, føler jeg mig meget bedre tilpas."

Hun forsøgte at smile, og da børnene lidt efter kom ud i køkkenet for at byde deres far velkommen hjem, lykkedes det hende at se ud, som hun plejede.

Da de spiste til aften, drejede deres samtale sig om deres problem. Far sagde i en beklagende tone: „Vi burde være blevet i Logan ligesom familien Loveland. Lille Marie havde også kighoste." Han hældte åndsfraværende mælk i sit glas, og hvis Lew ikke havde givet ham et lille skub med albuen, ville mælken være løbet over.

"Det var ikke bare på grund af Maries kighoste, at hr. Loveland besluttede at blive i Logan," sagde Magnus. „Han var så begejstret for den frugtbare jord og de store frugthaver. Han var træt af rejselivet."

„Jeg ville ønske, de var taget med," sukkede Jobe. „Hr. Loveland plejede altid at sige, at han ville fortsætte, lige til han nåede Stillehavet."

„Da det kom til stykket, syntes han måske, at Den store Saltsø rummede tilstrækkeligt saltvand," mumlede Lew.

„Men der var en god læge i Logan," sagde far. „Det er først og fremmest derfor, jeg fortryder, at vi tog derfra. Lægen her bor i Burley, og der er langt fra Burley til Albion."

„Dr. Young havde sådan et pænt, brunt skæg," sagde Jenny. Også hun havde været syg, da familien boede i Logan, og hun var kommet til at holde meget af dr. Young, som gav hende pebermynter, når hun tog sin medicin uden vrøvl.

„Han havde adskilligt andet," sagde Jobe alvorligt. Han havde et glimt i øjet, som fik de andre drenge til at fnise. Far løftede hånden og rystede på hovedet. „Ikke så højrøstede!"

Drengene havde svært ved at lade være med at le, for de var blevet ganske lammede, da de havde fået at vide, at dr. Young havde syv hustruer og enogtyve børn.

„Stille!" Nu lød fars stemme mere streng, og drengene faldt straks til ro. En svag gråd hørtes inde fra soveværelset, og mor skyndte sig ind til lille Mack. Da hun så hans røde ansigt og forsigtigt trykkede sine læber mod hans pande, blev hun klar over, at feberen var steget. Han syntes også mere urolig end før.

Hun gav ham lidt vand og vendte så tilbage til spisestuen. Børnene var ved at tage af bordet. Ude i køkkenet var Lew i færd med at hælde varmt vand i opvaskebaljen.

„Matthew, har du i sinde at gå til bedemøde i aften?"

„Nej, Anna. Jeg sætter mig hos Mack, så du kan få nogle timers søvn. Men hvorfor spørger du?"

„Jeg tænkte, at du måske kunne bede pastor Howell komme herhen. Så kunne han bede for lille Mack. Jeg tror, han har det dårligere, og dr. Larkin kan ikke komme før i morgen. Der er så meget sygdom for tiden - det skyldes nok den stærke kulde. Jeg bliver oppe sammen med dig, jeg kan alligevel ikke sove."

„Mor, jeg bliver nødt til at gå over og åbne kirken og tænde op i kakkelovnen." Jobe, der i flere måneder havde haft dette fritids-arbejde, var allerede ved at iføre sig en tyk stortrøje, fedtlæderstøvler, en ulden hue og tykke vanter.

„Det er godt, min dreng. Husk at tage en lygte med. Og pas godt på dig selv."

„Du skal ikke være bekymret, mor. Prærieulvene viser sig næppe, før folk er vendt hjem fra bedemødet. For resten er jeg ikke bange for prærieulve. Der stod fem og hylede omme bag kirken, da vi forleden aften kom hjem fra skolefesten. Du kan nok huske, at Ted Pollard kørte os hjem i sin slæde? Vi gjorde holdt ved posthuset og lavede nogle hårde snebolde. Du skulle bare have set prærieulvene flygte, da vi kastede sneboldene efter dem!"

Jobe smilede endnu, da han tændte lygten og begyndte at gå hen ad stien. Hans ånde hang som damp i den iskolde luft. Sneen knirkede venligt under hans støvler. Oppe på himmelen legede månen skjul mellem uldne skyer, der lignede en flok får, der græssede på en snedækket eng. Gamle Jumbo løb efter Jobe, men forlod af og til stien for at undersøge et kaninspor i de forræderiske sneflader.

„Gode, gamle Jumbo," tænkte Jobe. „Hvor har den været en god og tålmodig rejsekammerat. Hvor mon vi vil være i dag om et år? Måske i Californien. Far og mor har vist aldrig tænkt sig, at vi skulle være så længe om at nå frem. Hvordan mon lille Mack har det? Gid han var rask igen!"

Så snart han havde lukket sig ind i kirken, tog han fat på arbejdet. På kolde vinteraftener kom der kun få mennesker til bedemøderne, men præsten hævdede, at onsdagsandagten var lige så betydningsfuld som søndagsgudstjenesten, og ville ikke sløjfe den. Jobe tænkte på, at Mack i allerhøjeste grad trængte til hjælp, og syntes, at præsten havde ret. Men de fleste onsdag aftener blev han søvnig af at sidde og vente på, at bedemødet skulle holde op, så han igen kunne lukke kirken. Det var rart, at pastor Howell ville køre ham hjem.

„Måske giver han mig lov til at køre slæden," tænkte Jobe forhåbningsfuldt. „Hans hestes bjælder har en usædvanlig smuk klang."

Da pastor Howell senere på aftenen forlod familien Holloways hjem efter at have bedt for lille Mack, lykkedes det Magnus at blive alene med far. Han spurgte genert: „Hører Gud altid vore bønner?"

„Han har altid hørt vore bønner."

„Opfylder han dem altid?"

„Nej, ikke altid. Når han ikke bønholder os, må vi være tapre og vedblive at tro på, at han stadig elsker os, og at grunden til, at han ikke opfylder vor bøn er, at dette er bedst for os. Det kan være svært at forstå, men en skønne dag vil vi komme til at forstå det. Men nu må du hellere se at komme i seng. Mor og jeg vil skiftes til at våge over Mack."

Næste morgen fik børnene at vide, at dette var et af de tilfælde, hvor Gud havde afslået at opfylde en bøn. De næste par dage var præget af gråd, spørgsmål, kondolencebesøg og det almindelige daglige arbejde, der måtte gøres, selv om man følte en nagende smerte i brystet.

Efter de tre længste dage i deres liv sad de ved siden af hinanden i metodistkirken. Foran alteret stod en lille kiste, der var pyntet med nogle få beskedne blomster. De forsøgte at samle tankerne og lytte til pastor Howell, der fortalte dem, at lille Mack nu var en engel i Paradiset, hvor han havde det langt bedre, end han kunne have haft det i denne syndige og bedrøvelige verden. Det værste øjeblik kom, da de stod ude på kirkegården. Da kisten blev sænket ned i den frosne jord, gik det pludselig op for drengene, at deres lillebroder aldrig mere skulle sove i sin bløde, varme barneseng i fars og mors soveværelse.

Lew forsøgte at forestille sig Mack som en lille bevinget engel, der legede med andre engle i et fjernt, himmelsk palads. På hjemvejen trak han Jobe lidt til side og hviskede: „Jeg tror, at han stadig længes efter os, når vi er i skole og ikke kan lege med ham.”

Jobe stirrede et øjeblik forundret på ham, men så forstod han. Han nikkede bedrøvet. „Det var min tanke at lave en gynge til ham. Den skulle have hængt i døren mellem spisestuen og køkkenet.” Han sparkede til en frossen jordklump. „Han var sådan en munter lille fyr. Tror du, englene ler? Eller tror du, der er højtideligt oppe i Himmelen – ligesom i kirken, hvor man altid skal sidde stille og kun må åbne munden for at synge salmer?”

Lew svarede ikke. På et senere tidspunkt skulle han få en helt anden opfattelse af Himmelen, men lige i øjeblikket forekom den ham ikke særlig interessant.

„Jeg tror, at Mack hellere ville være blevet her hos os,” tænkte han. „Små børn trænger til deres forældre, og Mack kender jo ingen oppe i Himmelen.”

Han blev forskrækket over sine egne tanker og gav sig til at løbe - dels for at undslippe disse tanker og dels for at holde varmen. „Hvem kommer først hjem?” råbte han.

Jobe satte omgående efter ham, og far og mor bed sig i læben. „A, Matthew, hvor kan de? Glemmer de virkelig så hurtigt?”

„Nej, de vil aldrig glemme lille Mack. Men de er kun børn. Lad os være taknemmelige over, at vi stadig har dem, og at de er sunde og raske.”

Bedre end guld.
Kapitel 12.

Mara og Elim!

Den første forårsregn gjorde luften mild igen. Jordens hvide tæppe begyndte at blive snavset og hullet. Under deres dække af is nynnede bækkene en ny, dristig melodi, medens de forberedte sig til at afkaste lænkerne og leende strømme ned i dalene og flodlejerne for at sætte fart i Snake River, så dens vande hurtigere kunne nå frem til Stillehavet. Morbærfigentræerne og balsampoplerne sitrede i den lette vind. De mindedes andre forårsdage og følte alle saften stige som et tegn på, at deres herligste time nærmede sig.

Så fulgte der en lang række solskinsdage. Der blev grønt langs bækkene, markerne blev grønne, ja, selv de golde bjergsider fik grønne pletter. Der kom blomster i alle farver – coreopsis, salvie-blomster, kornblomster, valmuer, blåklokker, lupiner og mange andre. En skønne dag var alle frugttræer forvandlet til hvide eller lyserøde skyer, og engpiberne holdt endeløse koncerter. Foråret var snart forbi, men familien Holloway var stadig i Albion.

En aften spurgte Magnus: „Hvornår skal vi videre, far?" Drengene sad på verandatrappen og kiggede på mor, der stoppede strømper, medens far forsålede Lews støvler.

Mor så op. Hendes venstre hånd, som hun holdt strømpen og stoppeægget i, sank ned i hendes skød. Hendes blik gled hen over fars ansigt, og så gled det videre – ned langs vejen til kirken.

De vidste alle, hvad hun tænkte på. Bag ved kirken lå den lille grav, hvor hun så sent som i går havde plantet en lyserød rosenbusk. Hun troede på, at hendes lille søn var i Himmelen, men hvorledes skulle hun kunne forlade hans grav? Men på den anden side havde hun og far ofte talt om, at det var Guds vilje, at de skulle søge en ny fremtid i Californien. Hendes blik vendte tilbage til fars ansigt, og i det samme sagde han: „Vi må hellere se at komme af sted så snart som muligt. Vi kommer gennem en ørken, og det gælder om at passere den, før det bliver for varmt. Men vi må anskaffe nye prærievogne. De gamle kan ikke klare resten af vejen."

„Hvor skal vi få penge fra til nye vogne?" spurgte Jobe, „det har jo været småt med arbejde i den sidste tid."

„Jeg har hørt, at der mangler medhjælpere til den tidlige høhøst på gårdene langs Raft River. Vi går derover i morgen. Hvis vi alle fire får arbejde, kan vi tjene en god skilling. Desuden har jeg fundet en køber til de gamle vogne - en mand, der hedder Smithcliff. Han stammer fra Missouri. Han har tilbudt mig en rigtig god pris."

Fjorten dage senere var familien Holloway atter på vej mod vest. Mor så på Albions huse, der snart ville være ude af syne, og far greb hendes hånd og trykkede den. Så hviskede han: „Når vi næste gang slår os ned for vinteren, har vi forhåbentlig fundet et blivende sted. Dette sigøjnerliv tager for hårdt på dig. Vi burde måske aldrig have brudt op fra vort gamle hjem."

„Jo, Matthew. Jeg er sikker på, at det var Herrens vilje. Vor fremtid ligger i Californien. Det bliver dejligt atter at få et rigtigt hjem, og jeg vil forsøge at glæde mig til det og ikke være bedrøvet over det, vi har efterladt."

„Jeg er bange for, at vi kommer lovlig langsomt frem," sagde far en lørdag aften, da familien havde slået lejr. Han studerede et land-kort, som lå udbredt på bordet i spisevognen. Lygten, som hang ned fra loftsbjælken, kastede et flakkende lys over alle de sol brunede ansigter. Det afslørede de bekymrede rynker i fars pande og sporene efter hårdt arbejde i hans ansigt.

„Hvordan kan det være? Er de nye vogne dårligere end de gamle?"

Mor ønskede i sit stille sind, at de kunne have beholdt de to gamle prærievogne. Spisevognen og sovevognen havde været faml• liens hjem i lang tid og havde været vidne til så mange glæder og sorger. Desuden havde far ikke ofret tid på at lave indbyggede skabe og hylder i de nye vogne. Han syntes ikke, det kunne betale sig, da de jo ikke havde så forfærdelig lang vej tilbage.

„De nye heste må da ellers være til stor hjælp, far."

Magnus var meget stolt af de to heste, som han havde købt i Burley, og som skulle erstatte okserne Peter og Roby. Det var hans opgave at fodre og vande de nye heste, og det var også ham, der striglede dem hver aften. Jobe og Lew passede Judy og Toby, som havde trukket den ene vogn, lige siden de forlod deres hjem i Colorado. Far mente, at de let kunne klare endnu nogle måneders rejse, og når de nåede frem til Californien, skulle de to trofaste dyr have en lang ferie. Senere kunne de så anvendes som forspand for den lette hestevogn, han tænkte på at købe, når han fik råd dertil.

„Både vognene og hestene er gode nok, men vejen er dårligere, end jeg havde troet. Det er ved at blive varmt - alt for varmt i betragtning af arstiden, og hvis vi ikke når over de

saltsumpe, som ligger et stykke mod vest, før den rigtige sommervarme for alvor begynder, bliver det en meget streng tur. I morgen må vi hellere køre fra tidlig morgen til sen aften, så vi kan indhente lidt af den tid, vi spildte ved at tage så sent fra Albion."

„Har du glemt, at det er søndag i morgen?" spurgte mor bebrejdende. Børnene udvekslede forundrede blikke. Var det virkelig meningen, at de skulle fortsætte rejsen om søndagen? 'Hidtil havde de altid holdt stille om søndagen - selv om tiden var knap.

„Nej, det har jeg ikke glemt, men vi kan ikke tillade os at holde hvil en hel dag. Jeg håber og tror, at Herren ikke har noget imod, at vi fortsætter rejsen på hviledagen."

Næste eftermiddag skete katastrofen. Da de kom til et sted, hvor vejen delte sig, valgte far den gale retning. Vejen blev mere og mere ufremkommelig, og efter nogen tids forløb indså de alle, at de måtte vende om. Den ene vogn væltede, da den blev drejet omkring på den smalle, skrånende vej, der var fuld af større og mindre sten. Heldigvis befandt der sig ingen i vognen, fordi det var behageligere at gå end at køre.

Far betragtede den væltede vogn og konstaterede til sin lettelse, at den ikke havde taget nævneværdig skade. Men det tog tid at få den på ret køl igen. Langt om længe og efter store anstrengelser nåede den lille karavane tilbage til det sted, hvor vejen delte sig, og far gjorde holdt. „Du havde ret, Anna," sagde han og tørrede sin våde pande med ærmet. „Dette uheld er utvivlsomt et tegn på, at Gud er vred over, at vi fortsætter rejsen på en søndag. Det skal aldrig gentage sig."

Som far havde sagt, var vejret usædvanlig varmt, når man tog i betragtning, at det endnu var tidligt på sommeren. I den følgende tid arbejdede vognene sig frem over sandstepper og gennem lavt salviekrat. De passerede utallige udtørrede bække, hvis lejer var fulde af kampesten, som gjorde kørselen uhyre vanskelig. Solen strålede fra en glødende himmel, og jorden tilbagekastede varmen i bølger, der slog som hamre mod dyrs og menneskers legemer.

„Det er ikke underligt, at mange nybyggere omkom undervejs," sagde Magnus en dag, da de fik øje på nogle afblegede knogler, der lå ved siden af vejen. „Det er mere mærkeligt, at så mange af dem klarede turen."

„Det gik nok værst ud over dem, der foretog rejsen om vinteren," sagde Lew. „Men for resten stammer disse knogler fra dyr og ikke fra mennesker."

„De mennesker, der døde undervejs, fik sikkert en anstændig begravelse," mente far. „Det sørgede deres rejsefæller nok for. Men man kan stadig hist og her finde menneskeknogler - levninger af mænd, som omkom i ørkenen."

Det blev en smule køligere, når solen forsvandt bag de vestlige bjerge, og mørket begyndte at sænke sig. Om dagen var bjergene gråblå, men om aftenen blev de

purpurrøde og indigoblå. Når himmelen blev mørk, kom stjernerne frem. Himmelen lignede en mark fuld af tusindfryd, og i den tørre, klare luft syntes stjernerne så nære, at man fik den tanke, at man måtte kunne plukke dem, hvis man rakte armen i vejret.

Denne sommer bragte familien Holloway mange bekymringer. Jo længere vestpå de kom, des vanskelige var det at finde brænde til komfuret. Drengene måtte hver dag samle salviekvas og hugge det i små pinde. Dette sinkede rejsen, men der skulle komme det, der var værre.

En morgen, da de ikke var langt fra landsbyen Tuscarora i det nordlige Nevada, blev en af hestene sky, da far var ved at klatre op på vognen.

„Prr! Magnus! Skynd dig! Prøv, om du kan berolige ham. Av, min arm!”

„Hvad er der sket, far? Hvorfor blev Røde sky?”

„Jeg ved det ikke. Det kan være en fugl eller måske en kanin, der har skræmt ham. Jeg er bange for, at min venstre arm ikke er meget bevendt. Den blev på en eller anden måde indfiltret i seletøjet. Forhåbentlig har jeg kun forstuvet den.”

Mor tog den beskadigede arm i øjesyn. „Jeg tror, det er værre end en forstuvning. Den burde undersøges af en læge.”

„Jeg tror ikke, der findes nogen læge i Tuscarora. Hele landsbyen består kun af nogle få huse - men heldigvis er vi der snart.”

Der fandtes ganske rigtigt ingen læge i Tuscarora, men det lod til, at barberen i påkommende tilfælde tog sig af folks svagheder. Han kiggede på fars arm og sagde straks: „Der er ikke tvivl om, at det drejer sig om et benbrud. Det er et godartet tilfælde, men De må straks have armen i bandage. Det skal jeg nok ordne.”

Af et gammelt pudevår lavede mor en slynge til den brækkede arm, for at den kunne være i fuldkommen ro, mens bruddet heledes. Derefter blev rejsen genoptaget – men i et endnu langsommere tempo. Mor og drengene måtte skiftes til at køre hestene, og de kørte meget forsigtigt og langsomt, når de kom til ujævne strækninger i vejen, for når vognen bumpede, gjorde det så ondt i fars arm, at hans ansigt blev helt vådt af sved.

En morgen, da de skulle forlade en lille landsby, der lå i udkanten af et ørkenagtigt højdedrag, sagde far: „Fyld vandtønderne og alt, hvad vi har af tomme spande og lignende. Det kan vare længe, før vi kommer til det næste vandhul.”

Ingen af dem glemte nogen sinde de følgende dages rejse tværs over det nordøstlige Nevadas saltsumpe. Det fine støv lagde sig som en tæt tåge omkring vognene og trængte ind i øjne, mund og næsebor. Det kunne kun fjernes ved hjælp af vand, men

vandtønderne var næsten tomme, så den smule vand, der var tilbage, måtte kun bruges til drikkevand og til madlavningen. Det var derfor en stor lettelse, da Jobe, der gik et lille stykke i forvejen, en eftermiddag pludselig stod stille og råbte: „Halløj! Derhenne er der et vandhul!”

„Hvilken lykke!” sukkede far og vædede læberne med tungen. „Det var på høje tid. Jeg var ved at blive bange for, at også vore knogler skulle bleges af ørkensolen. Skynd jer af sted, drenge, og lad mig så høre, hvad I finder.”

„Det kan nok være, de sætter det lange ben foran!” sagde mor smilende. „Hvor er det rart igen at se nogle træer, selv om de unægtelig er noget støvede.”

Jumbo havde lidt lige så meget af tørst som menneskene og hestene, og da den hørte drengene råbe „vand”, løb den straks efter dem. Den indhentede dem hurtigt og var den første, der nåede vand-hullet. Den var så opsat på at komme til at drikke, at dens ene pote gled ned i vandet, før den havde fået tid til at stikke næsen i. Et sekund efter hoppede den hylende omkring på tre ben.

„Hvad er der i vejen, Jumbo?” råbte Magnus, som var forrest af drengene. Hans mund var tør og føltes, som om den var fuld af vat, der var bestrøet med bagepulver. Han var frygtelig utålmodig efter at smage koldt, forfriskende vand.

„Å, nej!” stønnede han et øjeblik efter og stirrede fortvivlet på vandhullet. „Kom! Hvad mener I! Det er en varm kilde! Og liget af en hund flyder på vandet ...”

Nu var også Jobe og Lew nået frem. De betragtede den grålige damp, som steg op fra det kogende vands overflade, og det hunde lig, som lå i vandet. Derefter kiggede de på hinanden, alt for skuffede til at give udtryk for deres følelser.

Nu kom vognene med far, mor og Jenny hen til vandhullet. Far rystede på hovedet og sagde sørgmodigt: „Det er første gang, jeg har set en kogt hund, og jeg håber aldrig mere at se det syn. Stakkels dyr! Lad os kigge på Jumbos pote. Forhåbentlig er den ikke blevet alvorligt skoldet.”

Mor smurte salve på den ømme pote og forbandt den. Lidt efter sad Jumbo oppe i vognen sammen med Jenny, som gjorde sit bedste for ved hjælp af kærtegn at trøste sin gamle ven.

„Der er ikke sket Jumbo nævneværdig skade,” sagde mor og lagde salven på plads. „Men det er frygteligt, at vi ikke fandt et vandhul med koldt vand. Hvad skal vi gøre? Vi har næsten intet vand tilbage!”

Lew, der havde strejft om mellem træerne, udstødte i det samme et triumferende hyl. Det var næsten, som om det var et svar på mors spørgsmål.

„Kom og se, hvad jeg har fundet!"

Magnus lo. „Man skulle tro, du havde fundet en guldmine, sådan som du ter dig. Lad mig se." Han kiggede over Lews skulder og fik øje på et frønnet bræt, der var sømmet fast til en træstamme. Følgende vers var indridset i brættet:

For den, som gennem ørk'nen drager,

det vand fra Mara bittært smager.

Gå mod sydvest endnu en mil,

og du vil møde Elims smil.

Lew slog Magnus på skulderen og råbte henrykt: „Det betyder, at vi vil finde godt vand længere fremme."

Magnus læste verset en gang til. „Måske har du ret, men hvad betyder Mara og Elim? Det kan være, at det bare en gåde eller sådan noget."

„Lad os spørge far. Han skal nok vide besked."

Fars ansigt lyste op, da han læste det lille vers. „Det var rigtignok betænksomt at sætte denne vejviser op," mumlede han. „Mara og Elim omtales i Bibelen. Husker I ikke disse navne? Da israelitterne vandrende i ørkenen efter at have passeret Det røde Hav, var de lige så tørstige, som vi er, og derfor blev de dybt skuffede, da de kom til et sted, der hed Mara, og hvor vandet var bittært og udrikkeligt. Senere kom de til en oase, der hed Elim. I den fandtes der tolv kilder og halvfjerdsindstyve palmetræer."

„Tror du, vi vil finde tolv vandhuller en mil mod sydvest?" spurgte Jobe, som også var kommet hen for at bese indskriften i brættet.

„Jeg skal være tilfreds, hvis vi bare finder ét vandhul med drikkeligt vand. Hvis vi gør det, holder vi hvil et par dage. Vi har nu passeret den værste strækning, så vi kan tillade os en lille pause. Men nu må vi skynde os, så vi kan nå frem til vandhullet, før det bliver mørkt."

„Kun én mil til, kun én mil til," nynnede Magnus, da han klatrede op på kuskesædet.

Ulve! Ulve!

I „Slim“ fandt de to gode kilder, en del træer og en lille stump græsmark. De havde ikke set så skønt et syn i mange uger, og de glædede sig til at skulle tilbringe et par dage i så tiltalende omgivelser. Selv drengene gjorde ingen indsigelser mod et varmt bad, der kunne fjerne støvet fra deres trætte kroppe. Det var dejligt igen at have rigtigt brænde til komfuret efter at have måttet nøjes med kvas så længe, og mor gik straks i gang med at bage og vaske tøj.

Jenny tilbragte størstedelen af tiden med at tage sig af Jumbo, hvis forbindelse ofte måtte skiftes. Dens pote havde det bedre, men den ville helst ligge stille i skyggen af vognen, medens drengene jagede kaniner og andre mindre dyr. Far benyttede tiden til at underkaste vognene et omhyggeligt eftersyn, især den, der var væltet. Vognene måtte nødvendigvis være i god stand til turen over bjergene i Californien.

„Nu varer det ikke længe, før vi når frem til Californien, vel?“ Det var Lew, der stillede dette spørgsmål en aften, da hele familien sad samlet omkring bålet. Aftenerne var ved at blive kølige, og varmen fra de lystigt dansende flammer føltes behagelig.

„Nej, nu er vi snart ved målet, selv om jeg dårligt nok kan fatte det,“ svarede far.

„Fortæl en historie, far!“

„Jo nærmere vi kommer til Californien, des grådigere bliver I efter historier!“

„A, det er så hyggeligt at sidde ved et bål og lytte til en god historie. Det får mig til at tænke på andre pionerer, som også sad omkring deres lejrål – måske her på dette sted.“ Magnus stirrede drømmende på de dansende flammer. I 1849 var mange nybyggere rejst mod vest i deres prærievogne. Nu sad en lille familie her. Også de var på vej mod vest, og de havde lige så megen ret til at kalde sig pionerer som Kit Carson, kaptajn Sutter og James Marshall ...

„Hvem ved,“ tænkte Magnus og så op på den stjernebestrøede himmel, „hvad vi skal opleve på den anden side af disse bjerge?“

Mors stemme bragte ham tilbage til virkeligheden. „En familie, som kom sydfra, kørte her forbi i eftermiddags. De sagde, at der ligger en landsby et par kilometer herfra. Jeg tror, det ville være fornuftigt at gøre nogle indkøb. Dagene er ved at blive kortere, og vi trænger til petroleum til lygterne.“

„Det kan et par af drengene ordne i morgen," sagde far. „I overmorgen drager vi videre."

Næste eftermiddag spurgte mor: „Jobe og Lew, er I færdige med jeres arbejde?"

„Ja. Vi snakkede netop om, at vi ville prøve at finde far og Magnus. De er på jagt oppe i de bjerge." Jobe pegede mod nord, hvor nogle høje tinder hævede sig over det jævne landskab.

„Så længe far går med armen i bind, er det Magnus, der skyder," sagde Lew misundeligt. „Jeg ville ønske, vi også måtte gå på jagt."

„Jeg har en anden opgave til jer. Jeg vil gerne have, at I begiver jer til den landsby, der ligger et par kilometer mod syd, og køber noget petroleum til lygterne. Hvis der bliver penge tilovers, kan I også købe en rulle sytråd og nogle knapper. Jeres tøj trænger til at blive repareret."

Mor gav Jobe nogle få mønter, som var pakket ind i et stykke papir. Lew hentede den tomme petroleumsdunk, og så begav drengene sig på vej. Mor så efter de to skikkelser, der blev mindre og mindre. „De risikerer ikke at gå vild, for folkene sagde, at vejen var tydeligt afmærket." tænkte hun, og så bad hun en stille bøn for dem, før hun gik tilbage til arbejdet. Hvis far og Magnus havde held med sig, ville de bringe hende kød til aftensmaden, men hun skulle både bage og stryge, før hun tog fat på madlavningen.

„Vores klæder er i en sørgelig forfatning," tænkte hun, da hun tog strygetøjet frem. "Rejselivet tager stærkt på tøjet. Det bliver dejligt at komme til en rigtig by, hvor man kan købe stof i metermål. Hvor ser min alpakakjole ud! Og det var den, jeg brugte som søndagskjole ... Når vi når vort mål, vil jeg helst tilbringe de første fjorten dage med at sy!"

Lew og Jobe følte sig som meget betydningsfulde personer, da de hurtigt gik hen ad vejen mod syd. De holdt begge fast i hanken på petroleumsdunken, som svingede lystigt frem og tilbage. Det varede dog ikke længe, før de satte tempoet ned, og de gjorde ofte holdt for at hvile i skyggen af et træ. Nu og da gjorde de en lille afstikker for at undersøge et kaninspor, men de passede hele tiden på ikke at tabe vejen af syne. Da de kom til landsbyen, var de enige om, at de havde gået mindst fem kilometer. De kiggede nysgerrigt på de mange varer i købmandsbutikken og besvarede høfligt de spørgsmål, som blev stillet dem af den gamle dame, der ekspederede. Da de omsider begav sig på vej tilbage til lejrpladsen, var klokken blevet over fire.

„Den dame var endnu mere nysgerrig end Jenny!" udbrød Lew.

„Ja," svarede Jobe, „men der er vel ikke noget at sige til, at hun er interesseret i nye mennesker. Til daglig møder hun jo kun de ti tolv personer, der bor i landsbyen. Jeg begriber ikke, hvordan nogen kan holde en sådan tilværelse ud!"

„Det sker selvfølgelig kun sjældent, at hun får besøg af to drenge, der pludselig dukker op uden ledsagelse af nogen art. Måske troede hun, at vi var dumpet ned fra månen.”

„Synes du, vi kunne se sådan ud? Hvad enten vi ligner det ene eller det andet, må vi hellere sætte farten op. Vi skulle gerne nå tilbage, før det bliver mørkt.”

„Jeg kan ikke gå hurtigere. Petroleumsdunken er så tung. Lad os prøve at finde en tyk gren til at stikke gennem hanken, så kan vi begge to bære. Det er meget bedre end at skiftes til at bære.”

Det varede noget, før de fandt en velegnet gren. Da de fortsatte turen, var det begyndt at skumre. Bjergene så ikke længere venlige ud. Drengene blev mere lavmælte, og uden selv at vide det satte de farten op. Lidt efter så Jobe sig tilbage.

„Vend dig om, Lew! Jeg synes, jeg så noget.”

„Hvor? A, det er vist bare en prærieulv.”

„Det er jeg ikke sikker på. Synes du ikke, dyret der er større end en prærieulv?”

„Gid vi havde haft Jumbo med! Jeg tror, bæstet forfølger os. Men prærieulve forfølger da ikke mennesker ... Det kan godt være, du har ret. Måske er det en ...”

I det samme satte dyret sig ned, løftede snuden mod nymånen og gav sig til at tude på en måde, der var vidt forskellig fra den, hvorpå prærieulve tuder. Lyden fik drengenes blod til at isne.

„Det er en rigtig ulv!” gispede Jobe.

„Hvordan kan det gå til ... På denne tid af året og så tidligt på aftenen?” Lews tænder klaprede, skønt luften stadig var lun. I det samme blev ulvens tuden besvaret af et kor af ulve stemmer. Lyden syntes at komme fra alle fire verdenshjørner.

„Hørte du det!” hviskede Jobe. „Der findes mange ulve oppe i bjergene, og de er farlige. Vi er vel nok kommet i en køn situation!”

Drengene gik videre, skønt deres ben var helt stive. Lyden af ulvenes tuden kom nærmere, og de to skrækslagne drenge havde en fornemmelse af, at de blev forfulgt af en hær af onde ånder.

Uden at sætte farten ned dristede Jobe sig til at se sig tilbage.

„Hvor mange er der nu?” hviskede Lew. Hans mund føltes tør og varm, og hans hjerte hamrede.

„Fem eller seks. De bevæger sig en lille smule hurtigere end vi, så de kommer stadig nærmere."

„Hvad skal vi gøre? Tror du, de vil æde os?"

„Det ved jeg ikke. Vi må i hvert fald ikke give os til at løbe. Vi må gå ganske roligt og lade, som om vi slet ikke er bange."

„Hvordan skulle man lade være med at være bange! Der er endnu næsten en kilometer til lejrpladsen. Jeg kan genkende den store kampesten der; den ligner en indiansk totempæl. Er du sikker på, at ulve ikke æder mennesker."

„Det gør de vistnok om vinteren, når de er meget sultne. Men på denne årstid må de være mætte, så måske er de bare nysgerrige."

Jobe så sig igen tilbage, men synet af seks par gule øjne, der lyste som små flammer, var lige ved at gøre det af med ham.

„Lew, vi må hellere bede til Gud. Jeg er sikker på, at mor beder for os i dette øjeblik. Hun er nok ængstelig, fordi vi ikke kom hjem før solnedgang. Bed du først, så beder jeg bagefter."

„Vi kan da ikke standse op for at lægge os på knæ og lukke øjnene."

"Hvem siger, at man absolut skal knæle, medens man beder? Kan du huske Bibelens beretning om Enok? Han vandrede med Gud, og jeg er sikker på, at han ofte bad. Og de tre mænd i den gloende ovn! De gik omkring i ilden, og Guds Søn var hos dem. Vi kan roligt bede uden at knæle."

Jobe havde altid læst flittigt på søndagsskolelektionen, og dette kom ham nu til gode. Med få ord, men inderligt og oprigtigt bad de to drenge til Gud. Pludselig forekom det dem, at stjernerne var kommet dem meget nærmere, og de følte sig med et trykke og rolige.

Efter nogen tids forløb så Jobe sig tilbage. Så gned han øjnene og så sig atter tilbage. „De er der ikke mere!"

Lew dristede sig til at stå stille et øjeblik og vende sig om. Hans knæ rystede, og petroleumsdunken var tungere end nogen sinde før. „Jeg kan godt se dem! De er på vej bort!"

Ulvenes uhyggelige tuden lød endnu en gang og blev et øjeblik hængende i luften; så døde lyden bort. Drengene sukkede dybt og begyndte at løbe.

„Tak, kære Gud! Tak, kære Gud!" Disse ord genlød inde i dem i takt med petroleumsdunkens stødvisе bevægelser. Få minutter senere fik de øje på vognenes hvide sejldugsvægge, der blev oplyst af skæret fra bålet. De var langt om længe i sikkerhed!

Den аften var det Jobe og Lew, som kunne fortælle en spændende historie. De måtte adskillige gange beskrive, hvad de havde oplevet, og deres beretning blev ikke ringere ved at blive gentaget. Mor sad imellem dem og havde lagt armene om deres skuldre. Hver gang de fortalte om, hvorledes de havde bedt til Gud, nikkede hun og trykkede drengene lidt tættere ind til sig.

„Jeg bad også for jer - ganske som du tænkte, Jobe. Og lad os så fremsige det ottende vers af den fireogtredivte salme, før vi begynder аftenandagten."

Med andægtigt bøjede hoveder sagde de i kor: „Herrens engel slår lejр om dem, der frygter ham, og frier dem."

Bedre end guld.
Kapitel 14.

Gennem passet!

„Barberen i Tuscarora har behandlet min arm fint," sagde far næste morgen. „Det gør ikke mere ondt i den, og den er ikke spor skæv, vel Anna? Bandagen var blevet fjernet, men han havde stadig armen i en slynge.

Mor så kritisk på den. „Nej, den ser fin ud. Det lader til, at bruddet er fuldstændig helet. Nu skal du igen begynde at bruge den, så den kan genvinde sin styrke, men i begyndelsen må du naturligvis være lidt forsigtig."

Nu, da fars arm igen var rask, kunne de sætte farten op, og de var alle meget forhåbningsfulde. Da de nærmede sig grænsen til Californien, var det efterår, og vejret var blevet en hel del køligere.

„Hold udkig efter en lang, smal sø, som går tværs over grænsen," sagde far. „Der skal være en færge, som sejler folk til Cedarville. Den kan imidlertid næppe tage vognene og

hestene om bord, så vi må køre nord om søen. Men det vil ikke sinke os ret meget. Vi ved i hvert fald, at når vi ser søen, er vi endelig i Californien."

„Kan vi så gøre holdt?" spurgte Jenny, som var klatret op på kuskeseadet for at holde udkig. Hun håbede, at hun fik øje på søen først.

„Nej, min ven, vi fortsætter til Sacramento dalen. Det er et godt stykke vej, og vi skal over endnu en bjergkæde, efter at vi har passeret søen."

De næste par dage spejdede børnene hele tiden efter søen. En eftermiddag råbte Lew pludselig: „Jeg kan se noget, der på en måde ligner en sø, men der er ingen vand i den. Det er en sø, men den er helt udtørret!"

De andre skyndte sig at indhente ham og stirrede ivrigt i den retning, han pegede.

„Det kan umuligt være den rigtige sø," sagde Magnus skuffet. Far holdt hånden for øjnene for bedre at kunne se.

„Jo, det må være den sø. Der ligger en færge et stykke oppe på bredden. Færgemanden gik sikkert fallit, da søen tørrede ud. Nu behøver vi ikke at køre udenom. Vi kan køre tværs over søens bund."

„Ligesom israelitterne!" udbrød Jenny.

„Israelitterne gik ikke gennem en sø, men gennem Det røde Hav," sagde Lew irettesættende.

„Men da de drog ind i det forjættede land, gik de gennem ... Nå ja, det var en flod og ikke en sø ... Men deres fødder blev i hvert fald ikke våde. Og far har tit sagt, at Californien er vort forjættede land, og nu er vi i Californien."

„Du har ret, Jenny," svarede far og smilede. „Jeg kan næsten ikke tro det! Hvis jeg havde vidst, at turen ville tage os tre år, havde jeg næppe turdet begive mig ud på den. Vi har haft adskillige vanskeligheder undervejs, men det vigtigste er, at vi nu er nået frem til Californien."

I Cedarville erfarede de, at sommeren havde været usædvanlig tør, og at dette var grunden til, at søen var tørret ud. Tørken havde også forårsaget misvækst, og der var stor mangel på levnedsmidler til både mennesker og dyr.

Far forsøgte forgæves at skaffe noget hør til hestene. Til sidst blev han henvist til en gårdejer, som skulle have mere hør, end han selv havde brug for. Han forlangte imidlertid så høj en pris, at far rystede på hovedet og begyndte at gå hen mod vognene. Men lidt efter vendte han om, forsvandt ind i laden og kom tilbage med to baller hør.

„Vi har faktisk ikke råd til at give den pris for det," sagde han, „men hestene må have noget at æde. Vi må gennem passet, før det sner til."

„Hvilket pas?" spurgte Lew.

„Det hedder Tamarack-passet, ligger 2100 meter over havets overflade og er vanskeligt at passere. Det var i hvert fald den besked, jeg fik af gårdejereren. Men vi er alligevel i en heldigere situation end de nybyggere, som i 1849 måtte passere Carson-passet."

„Fortæl os om dem!"

„En af de mest benyttede veje mellem de østlige stater og Californiens guldminer førte gennem Carson City i staten Nevada og gennem Carson-passet i Sierra Nevada. Det var en af de korteste veje, men den var så stejl, at de rejsende ofte måtte skille vognene ad og hejse delene op ved hjælp af tove. Når de nåede helt op, samlede de atter vognene."

„Det må have været besværligt!" udbrød Magnus.

„Ja. Det er forbavsende, hvad menneskene indlader sig på for at komme hurtigt til rigdom. Men nu må vi se at komme videre, for gårdejereren sagde, at der allerede ligger en del sne i passet."

Turen gennem Tamarack-passet var besværlig for både dyr og mennesker.

„Jeg troede ikke, der var så koldt i Californien," sagde mor. „Vinden går jo gennem marv og ben. Det må være slemt for dig og Magnus. I, der sidder på kuskæsæderne, har det jo meget værre end vi andre, der kan sidde omkring komfuret det meste af dagen."

„Det er en lykke, at her er så mange træer, at vi let kan skaffe brændsel," svarede far. „Men det er snart for koldt til at sove i vognene. Om kort tid må vi søge natlogi på gårdene."

„Der ligger en lille gård lidt længere fremme," sagde mor. „Skal vi ikke spørge, om vi kan sove der i nat?"

„Jo, lad os det."

Far sprang af vognen og gik op ad stien, der førte til stuehuset.

Han var ikke kommet halvvejen, før døren blev lukket op, og gårdens ejer kom ud. Han holdt et gevær i den ene hånd, og hans første ord fik far til pludselig at stå stille. Han kunne næppe tro sine egne ører.

„Jeg skyder, hvis De nærmer Dem den høstak!"

Far så sig om. På marken lå en stor høstak. Gårdejeren kom nærmere og så endnu mere truende ud, da han tilføjede: „Vi har svært nok ved at holde liv i vore egne heste og kreaturer. Hvis I tyveknægte, der er ude efter vores hø, har jeres liv kært, må I hellere holde jer væk fra mine enemærker!"

„Jeg forstår ikke, hvad De mener," svarede far roligt, "men jeg var ikke forberedt på en sådan modtagelse. Det var min hensigt at spørge, om min hustru, jeg selv og vore børn måtte overnatte i Deres lade. Vi er på vej til Sacramento dalen, og nætterne er ved at blive kolde. Men jeg forstår, at man ikke skal vente sig gæstfrihed af Dem. Farvel. Næste gang bør De huske, at det ikke er alle vejfarende, som er tyve og røvere!"

"Jeg har aldrig kendt noget lignende!" udbrød Magnus. „Sikke dog et asen! Han var endnu værre end den irske jernbanemand, som beskyldte os for at stjæle brænde."

„Jeg tror, at denne mand er ved at føle sig endnu mere ubehageligt til mode end irlænderen." Mor iagttog mandens udtryk, da han fik øje på hende og børnene. Hun sukkede. „Det vil måske være ham en lærestreg."

Far så på den skydækkede himmel og rynkede panden. „Det ser ud til, at vi skal have mere sne, og vi kan altså ikke få husly. Så kan vi lige så godt køre hele natten."

„Køre hele natten? Kan vi klare det?"

„Drengene og jeg kan skiftes til at køre. Læg jeres sengetøj ind i spisevognen, børn. Vi lader ilden brænde på komfuret, og I kan sove på gulvet. Det er for koldt for jer at sove i sovevognen. Et par af tæpperne må overlades til kuskene."

Den aften trakterede mor med dejlig varm suppe. Da det blev sengetid, lagde Jobe, Lew og Jenny sig til at sove på gulvet i spisevognen. Far og Magnus kørte hver sin vogn, og mor blev oppe for at passe ilden på komfuret og for nu og da at lave varme drikke til de trætte og forfrosne kuske. Efter nogle timers forløb vækkede Magnus Jobe, og da morgenen nærmede sig, blev det Lews tur til at være kusk.

Da Lew sad alene på den forreste vogns kuskesæde, tænkte han: „Far havde ret med hensyn til vejret. Jeg tror, vi får snestorm." Han havde sovet trygt, da Jobe ruskede i ham for at få ham op, men den skarpe, hylende vind bed ham så kraftigt i kinderne, at han snart var lysvågen.

„Hvor er det mørkt," tænkte han og kiggede forgæves efter måne og stjerner. „Hvis vi ikke havde lygten, ville vi ikke kunne finde vej."

Skridt for skridt bevægede hestene sig op ad den stejle vej. Gode engle må have ledet vognene den nat, for blæsten holdt vejen sne fri, og hestene snublede ikke en eneste gang. Da morgenen gryede, gjorde familien Holloway holdt på en lille eng på Sierra

Nevadas vest side. Hestene blev spændt fra og fik foder, og så holdt både dyr og mennesker et velfortjent hvil.

Nogle få dage senere kørte vognene ind i landsbyen Anderson, som lå ved foden af Sierra Nevada, og som var opkaldt efter en af nybyggerne. Familien Holloway havde rejst næsten to tusind kilometer ad vanskeligt farbare og farlige veje. Men nu var alle strabadser glemt, og de så fremtiden fortrøstningsfuldt i møde.

Bedre end guld.
Kapitel 15.

Rejsen endt!

„Jeg tror, at jeg har fundet netop det, vi så længe har drømt om," sagde far Holloway. Familiens medlemmer sad ved bordet i spisevognen og var lige blevet færdige med at spise.

„Er det længere nede i dalen?" spurgte Magnus.

„Ja. Omkring tres kilometer syd herfor ligger der en lille by, som har god brug for en smed. Den hedder Corning. Jorden er frugtbar, der er mange pæne gårde i nabolaget, og selve byen er i udvikling. Da jorden er forholdsvis billig, kan vi nok få råd til at købe en grund, og så bygger vi os både et hus og en smedje. Der er både en metodistkirke og en god kommuneskole. Mit besøg i byen var kun kort, men jeg fik det indtryk, at indbyggerne er flinke og venlige."

„Skal vi virkelig bygge et hus - et helt nyt hus?" spurgte Lew og gjorde store øjne. Deres hus i Colorado havde de købt af en anden familie, så det var første gang, de fik lejlighed til selv at bestemme, hvordan deres hjem skulle indrettes.

„Men hvor får vi pengene fra?" spurgte Jobe ængsteligt. „På rejsen hertil har vi jo hele tiden måttet spare, og du sagde selv, at vi egentlig slet ikke havde råd til at købe foder til hestene, fordi det var så dyrt."

Mor smilede og sagde: „Du må ikke glemme, at far ikke har brugt en eneste øre af de penge, som vi fik, da vi solgte huset og møblerne i Colorado."

Børnene ligefrem gispede af overraskelse. „Har vi haft de penge al den tid? Hvorfor skulle vi så være så sparsommelige?"

Far prøvede at give dem en forklaring. „Vi havde ikke pengene med på rejsen. Det ville have været alt for risikabelt. Pengene står i en bank i Colorado, og nu skal vi bare have dem overført til banken i Corning. Mor og jeg var enige om, at vi skulle være meget sparsommelige i de tre år, rejsen varede, for at have en startkapital, når vi nåede frem til målet. Vi er ikke så fattige, som I tror."

Det var noget helt nyt for børnene. De stillede så mange spørgsmål, at far og mor knap nok kunne overkomme at besvare dem.

„Skal vi have et stort hus? Skal der være veranda hele vejen rundt, ligesom på det pæne hus, vi så forleden? Får vi en hel masse soveværelser oppe på første sal? Har du bestemt, hvor huset skal ligge? Hvornår skal vi køre igen?"

Mor smilede og strøg Lew over krøllerne. Far lagde mærke til det glade udtryk i hendes ansigt, og han smilede også, da han sagde: „Én ting skal vi i hvert fald have — et stort køkken med alle de skabe, som mor har brug for."

Hun rakte tværs over bordet og klappede ham kærligt på hånden. „Jeg har hele tiden sagt, at jeg blev frygtelig forvænt, fordi den første spisevogn, du byggede til mig, var så glimrende udstyret. Det bliver dejligt selv at bygge et hus og planlægge alt det, vi får brug for. Enhver kvinde drømmer om at kunne indrette sit køkken helt efter sin egen smag. Tænk, nu skal vi endelig igen have vort eget hjem! Hvor har Gud været god imod os!"

Familien Holloway lejede et hus i Corning, så snart de havde solgt prærievognene og det spand heste, de havde købt sidst. De nænnede ikke at sælge Judy og Toby, som de havde haft så længe. Disse to trofaste heste skulle for fremtiden trække den lette, firhulede vogn, som far allerede var gået i gang med at bygge. Hans smedje blev opført på en byggegrund ikke langt fra byens forretningskvarter. Beboelses huset skulle først bygges senere, for det gjaldt om at få smedjen i gang hurtigst muligt.

Det var en stor dag, da grunden til det nye hjem var udgravet.

„Vi vil gerne hjælpe til med arbejdet!" udbrød drengene og så med misundelige blikke på det sjak af murere og tømrere, som far havde bestilt.

„I må hjælpe mig i smedjen, når I kommer fra skole. På den måde bliver vi hurtigere færdige der, og så kan vi bygge videre på huset om aftenen. Det er for resten også på tide, at I lærer at tømre og snedkerere. Det er morsomt og interessant. Enhver mand burde kunne bygge sit hus selv."

Før vinteren endnu var helt forbi, var familien flyttet ind i det nye hjem. Den dag, de flyttede ind, gik mor fra værelse til værelse, og hendes øjne strålede af lykke.

„Jenny! Har du rigtig lagt mærke til, hvor dejligt køkkenet er? Jeg er sikker på, at det er det bedst indrettede køkken i hele byen. Far har sandelig ikke sparet sig nogen ulejlighed. Har du set, hvor mange skabe der er? Jeg får rigelig plads til alt, hvad jeg har!”

„Hvor er det dog en fin, stor spisestue, mor! Sådan en har vi aldrig haft før. Møblerne er nydelige!”

„De er ganske enkle, min søde pige, men de er mere end gode nok. Matthew, har du lige tid et øjeblik? Jeg tror, at penduluret vil tage sig godt ud her i dette hjørne af dagligstuen. Det nye spejl skal hænge der.”

„Skal du og far have det værelse, der ligger over for dagligstuen — på den anden side af gangen?” spurgte Magnus. Han stod stille et øjeblik for at puste ud, for han havde lige båret en tung kasse med senge- og dækketøj ind fra flyttevognen.

„Nej, vi vil have det soveværelse på første sal, som ligger mellem Jennys værelse og det store soveværelse, som I drenge skal være fælles om. Det værelse her skal være gæsteværelse. Jeg har tænkt at købe en ny seng, og det smukke, stukne kludetæppe, som Agnes Kilgallen forærede mig, skal bruges som sengetæppe i gæsteværelset.”

„Tror du, at vi nogen sinde får en liggende gæst? Vi kender jo ikke nogen her.”

„Måske får vi en skønne dag besøg af en af vore venner fra Colorado. Da jeg var en lille pige og boede i Pennsylvania, havde vi et gæsteværelse, som var beregnet på de prædikanter, som besøgte byen, og det værelse var næsten altid optaget. Jeg besluttede, at når jeg selv engang fik et hus, ville jeg have et gæsteværelse. Men lad os nu gå op på første sal!”

Jenny stirrede på mor. Det var næsten ikke til at forstå, at mor engang havde været en lille pige, som lagde planer om, hvad hun ville gøre, når hun blev voksen! „Bliver jeg også sådan?” tænkte Jenny vel sig selv. „Vil jeg en gang fortælle min lille pige om alt det, jeg planlagde, da jeg var barn?”

Værelserne på første sal var så interessante og spændende, at Jenny hurtigt glemte sine drømmerier. Det bedste af det hele var, at hun skulle have sit eget værelse!

„Å, mor!” udbrød hun, da døren blev lukket op på vid gab. „Tak, fordi du har købt det yndige tapet med rosenknopperne! Det var lige det, jeg ønskede mig. Og du har alligevel sørget for, at jeg fik en vinduesbænk! Jeg var bange for, at det ikke kunne lade sig gøre.”

„Det troede vi heller ikke i begyndelsen, men da snedkeren sagde, at han godt kunne lave den, blev vi enige om, at det skulle være en overraskelse. Han blev færdig med den i går eftermiddags, og far malede den i aftes. Du må være forsigtig, for den er vist ikke helt tør endnu."

Jenny gav mor et ordentligt knus, og så sagde hun: „Du er den sødeste mor i hele verden, og det her er det yndigste værelse i hele verden!"

„Vi har al mulig grund til at være den lykkeligste og mest taknemmelige familie i hele verden, for vi har et dejligt hjem, hvor der råder kærlighed, tilfredshed og fred."

Da huset var blevet udstyret med gardiner, tæpper, puder og alle de mange andre ting, som skaber hygge, begyndte mor at interessere sig for haven. Hun sagde: „Matthew, det er næsten ufatteligt, som alting trives i denne jord. Se på geranierne! De er snart lige så høje som verandagelænderet. Kan du huske dem, jeg dyrkede i urtepotter i køkkenvinduet hjemme i Colorado? Og har du set petuniaerne? Det forekommer mig, at det kun er nogle få dage, siden jeg plantede dem! Denne have kan næsten måle sig med Edens have."

Far nikkede. „I betragtning af, at Gud har klædt blomsterne i så smukke og farverige dragter, skulle man tro, at han ville sætte pris på, at hans menneskebørn somme tider lignede blomsterne lidt mere. Mener du ikke også det?"

Mor havde haft travlt med at luge mellem riddersporerne, men nu rettede hun sig op og så på far. „Jeg har aldrig tænkt over det på den måde," sagde hun langsomt og tankefuldt. Et øjeblik efter tilføjede hun: „Å, Matthew, du skal holde op med at drille mig!"

Men det var, som om den smukke omegn, der rummede så mange skønne farver, alligevel gjorde sin indflydelse gældende. Når far gav hende små „fristelser" i form af silkebånd og kniplinger, rystede hun ganske vist leende på hovedet, men nogen tid senere kom de til syne igen på en af hendes kjoler, som derved fik et helt nyt udseende. Dette gav far mod til at forsøge et nyt eksperiment.

Mor blev ganske overvældet, da hun om morgenen på sin fødselsdag åbnede den store pakke, der lå ved siden af hendes tallerken. Den indeholdt mange meter blåt silkestof. „Matthew!" udbrød hun og blev helt rød i kinderne. „Hvor er det dog blødt og blankt! Jeg har aldrig før set så smukt et stykke stof. Det har samme farve som den Californiske himmel!"

„Nej, det har samme farve som dine øjne, Anna," svarede far og smilede. Nu skal du være sød og sy dig en kjole, som er byens smukkeste dame værdig!"

„A, Matthew, hvordan kan du dog sige sådan noget! Hvad skulle jeg dog med sådan en kjole? — Jeg er jo snart en gammel kone." Men hun kunne ikke tage blikket fra det glinsende silkestof, som hun havde lagt tilbage i æsken — uden dog at sætte låget på.

„Forretningen går meget bedre, end jeg havde regnet med, og nu kan jeg endelig give dig nogle af de smukke ting, som jeg altid har ønsket at forære dig. Du er ikke gammel, min skat. I sammenligning med mig er du purung, og jeg skal meget have mig frabedt, at du kalder mig gammel!"

Han kluklo, da han gik ud ad døren. Mor blev siddende længe ved bordet. Hun stirrede stadig på det blå silkestof og glemte helt, at der skulle vaskes op efter morgenmaden. Langt om længe gik hun ind i dagligstuen, stillede sig foran det høje hjørnespejl og holdt stoffet op foran sig. Hun betragtede sig selv med et alvorligt blik, og så nikkede hun anerkendende. Derefter bredte hun tøjet ud på spisebordet, hentede hurtigt en blyant, en saks og nogle gamle aviser, og så tegnede hun et mønster og begyndte at klippe.

Da mor den følgende søndag viste sig for familien i den dragt, som hun skulle have på i kirke, lød der høje bifaldsudbrud. Børnene havde hidtil ikke set hende i andet end ganske enkle grå, brune eller sorte kjoler, og det blå silkestof havde en forbløffende virkning på hendes udseende.

Jobe var den første, der fik nogle sammenhængende ord frem. Han råbte: „Hurra for mor!"

De andre børn gav sig også til at råbe hurra. Far lyttede til dem

med et stort smil. Han kunne ikke løsrive sit blik fra mor, og hun rødmede og så ud, som om hun ikke vidste, om hun skulle le eller græde.

„Jeg er åbenbart ved at blive gammel og sær," sagde hun til sidst. „Det er fars skyld! Men det er så dejligt, at far tjener så godt, og det er også rart at få nyt tøj. I ser alle sammen så pæne ud, og det går jo ikke an, at jeg ligner en lille, grå mus i sammenligning med min kønne mand og mine kønne børn!"

Et nyt medlem af husstanden!

Seks år fløj af sted som tidselfnok, der bæres bort af vinden. Der herskede altid travlhed i far Holloways smedje, for folk fra nær og fjern havde hurtigt opdaget, at her var et sted, hvor der blev arbejdet dygtigt og hæderligt. Far måtte flere gange foretage udvidelser, og det endte med, at han foruden den egentlige smedje også havde et reparationsværksted for cykler og hestevogne. De tre sønner blev oplært i faget, og de arbejdede sammen med deres far efter skoletid og i alle deres ferier. Da Magnus havde taget realeksamen, fik han fast ansættelse hos sin far. Han interesserede sig navnlig for arbejdet i cykel- og vognreparationsværkstedet, og han blev hurtigt meget dygtig.

En dag sagde han: „Far, jeg synes, du skulle se at få en medhjælper i smedjen. Selv om Jobe bliver færdig med skolen til foråret, så han kan arbejde sammen med dig hele dagen, er der alligevel for meget at gøre. Jeg ville ønske, at du kunne tage det lidt mere med ro."

„Ja," sukkede far. „Det er hårdt arbejde, og min ryg er ikke så stærk, som den har været. Men det er ikke let at finde en medarbejder efter mit hoved. Vi har jo et godt ry, og det vil jeg ikke have ødelagt. Der er et par mænd, som har tilbudt at tage arbejde hos mig, men jeg vil ikke ansætte dem, for jeg synes ikke rigtigt om dem. For mig er det en æressag, at arbejdet udføres på bedste måde. Hvis jeg skal ansætte en medarbejder, skal det i hvert fald være en, der ser på sagen på samme måde som jeg selv."

En apilmorgen, da far Holloway netop skulle til at tage fat på arbejdet, kom en ældre mand cyklende hen til smedjen. Han stod af og stillede cyklen ved tøjrebommen. „God morgen, hr. Holloway. Jeg har hørt, at De søger en medhjælper i smedjen. Jeg hedder Alfred Carrier. Jeg har hidtil arbejdet i Sacramento, men jeg har lyst til at slå mig ned i en mindre by. Tror De, De kan bruge mig?"

„Det glæder mig at hilse på Dem, hr. Carrier. Kom indenfor og sæt Dem ned. Er De udlært smed? Det er jo hårdt arbejde, så jeg havde ærlig talt tænkt mig at ansætte en yngre mand."

Medens far Holloway talte, tog han mål af den fremmede. Det var en lille, firskåren mand. Håret var gråt, og hans venlige, brune øjne tittede frem under kraftige, buskede øjenbryn. Hans ansigts-træk var regelmæssige, og der var ingen tobakspletter på hans tænder eller hænder. Han manglede tre fingre på den højre hånd.

„Om jeg er udlært smed? Ja, det kan De tro. Jeg har været ved faget lige siden krigen – jeg mener borgerkrigen. Det var i krigen, jeg mistede fingrene. De blev skudt af i slaget ved Vicksburg. Men jeg er kejthåndet, så det betyder ikke så meget." Han så sig om i smedjen.

„Her ser pænt ud. Det er faktisk længe, siden jeg har set så pæn og ordentlig en smedje. I sin tid havde jeg min egen smedje hjemme i Michigan, men jeg blev nødt til at sælge den og rejse vestpå for mit helbreds skyld. Jeg kunne nemlig ikke tåle det fugtige klima. Men nu er jeg helt rask igen, og jeg kan arbejde tolv timer i døgnet, uden at det generer mig det mindste. Jeg har hørt, at De er en usædvanlig dygtig fagmand, og det er en af grundene til, at jeg gerne vil arbejde for Dem."

Han tav stille og afventede et svar.

„Jeg vil gerne tage Dem på prøve i en uge. Så kan vi se, hvordan vi kommer ud af det sammen. Hvornår kan De tiltræde?"

„Jeg kan tage fat med det samme. Jeg har mit arbejdstøj i en bylt på bagagebæreren. Mine øvrige ejendele har jeg efterladt hos nogle slægtninge i Chico, som jeg besøgte på vej hertil. De kan blive sendt til mig. De kan vel ikke anbefale mig et godt sted, hvor jeg kan få logi og kost? Jeg er ungkarl, så jeg har ikke nogen til at føre hus for mig."

„Næh," svarede far Holloway eftertænksomt, „men jeg skal prøve at komme i tanker om noget."

Der var ikke gået ret mange timer, før far i sit stille sind takkede Gud for den glimrende medarbejder, han havde fået. Alfred Carrier var både dygtig, flittig og påpasselig, og han satte en ære i at gøre sit arbejde godt. Hans rolige og beskedne væsen virkede meget tillidvækkende.

Da det blev lukketid, sagde far Holloway: „Vi har et gæsteværelse, som vi ikke bruger. De må hellere gå med mig hjem. Så kan De få noget aftensmad og overnatte hos os. På den måde får De lidt mere tid til at se Dem omkring, og jeg kan spørge min kone, om hun kender et ordentligt pensionat."

Efter aftensmaden gik far og mor ud i køkkenet. „Hvad synes du om min nye medarbejder?" spurgte han.

„Han er meget tiltalende, Matthew. Jeg lagde mærke til, at han bøjede hovedet ærbødigt, da vi bad bordbøn, og han fører sådan et pænt sprog. Han er sikkert religiøs."

„Ja, det tror jeg også. Ville du have noget imod, at han fik gæsteværelset og spiste sammen med os — bare for en tid? Han kender nemlig ingen her i byen."

Mor betænkte sig et øjeblik. „Nej, det har jeg ikke noget imod. Jeg tror, han er et godt menneske. Og i hvert fald er det jo kun for en tid."

Det endte imidlertid med, at Alfred Carrier blev boende hos familien Holloway. Jo mere de lærte ham at kende, des bedre kom de til at synes om ham. Han var en glimrende

fortæller, og de yngre familiemedlemmer lyttede fortryllet, når han fortalte om sine oplevelser i borgerkrigen og på sine mange lange rejser. Mor og far satte også stor pris på ham, for han var altid glad og tilfreds og uhyre tjenstvillig. Han blandede sig aldrig i noget, der ikke angik ham, og så snart aftensmaden var spist, trak han sig tilbage til sit eget værelse, hvis han ikke direkte blev opfordret til at slutte sig til familiekredsen.

En aften gik Lew ind til hr. Carrier for at bede ham fortælle en historie. Alfred Carrier sad henne ved Franklin-ovnen og læste i Bibelen, og han var så opslugt af det, han læste, at han slet ikke syntes at bemærke drengens tilstedeværelse, skønt han havde sagt „kom ind“, da Lew bankede på døren. Det gav et sæt i ham, da Lew lagde hånden på hans skulder.

„A, er det dig! Sæt dig ned. Er der noget, jeg kan gøre for dig?“

Lew satte sig på gulvet med benene over kors og så op i hr. Carriers venlige ansigt. Så spurgte han: „Kan De godt lide at læse i Bibelen?“

„Ja, naturligvis! Kan du ikke det? Du vokser jo op i et kristent hjem, hvor der holdes andagt hver dag. Så vidt jeg ved, underviser du i en af klasserne i søndagsskolen. Er det ikke rigtigt?“

„Jo, det gør vi alle sammen med undtagelse af Jenny, og det varer nok ikke længe, før hun også er stor nok til det. Jeg kan godt lide at forberede mig til timerne, men ellers må jeg indrømme, at jeg ikke læser ret meget i Bibelen for min egen skyld. Det er vel det, De gør?“

„Ja, det er det. Bibelen er min bedste ven. Den er Guds budskab til mig, og den rummer en stor skat.“ Hans stemme havde en alvorlig og oprigtig klang, og medens han talte, strøg han kærtegnende hen over bindet på Bibelen.

„En skat? Hvordan mener De? Det kan da ikke være guld eller sølv, for den slags finder man da kun i årer eller miner i jorden. Jeg har altid haft stor lyst til at blive guldgraver. Når jeg er færdig med at gå i skole, vil jeg prøve at finde guld et eller andet sted, så jeg kan blive rig. Det kan De stole på!“

Hr. Carrier bladede lidt i Bibelen, og så pegede han på et bestemt skriftsted. „Se her! Her står der, at Guds ords sandhed er mere værd end sølv og guld. Men man må være villig til at grave efter denne sandhed, ligesom du må være villig til at grave efter det guld, som du lige nævnede. Det er det, jeg gør, hver gang jeg læser i Bibelen.“

Lew stirrede på ham med store øjne. „Har De virkelig fundet denne skat?“

„Ja, min dreng, det har jeg. Og ved lejlighed skal jeg fortælle dig mere om det, men nu kan jeg høre, at din mor kalder på dig. God nat, Lew.“

„God nat, hr. Carrier. Og held og lykke med skattejagten!"

Bedre end guld.

Kapitel 17.

En gåde!

Den første fredag, Alfred Carrier arbejdede i far Holloways smedje, opstod der et problem. Det var næsten lukketid, og far Holloway var i færd med at lægge værktøjet på plads, da hr. Carrier tog ordet. „Hvis De ikke har noget imod det, ville jeg gerne holde fridag i morgen," sagde han stilfærdigt. Han var ved at pudse et sæt hestesko af.

Far Holloway så forbavset på ham og sagde: „Lørdag er ellers en temmelig travl dag her i byen. Er De ved at være træt af arbejdet? De kan jo hvile Dem hele søndagen."

„Ja, det ved jeg. Jeg er slet ikke træt af arbejdet. Det var pænt af Dem at give mig fast ansættelse, før prøvetiden var omme, og De må ikke tro, at jeg har i sinde at misbruge Deres venlighed, men jeg vil ikke desto mindre gerne have lov til at holde fri i morgen."

„Nå ja, for en gangs skyld kan det vel nok lade sig gøre. De har måske tænkt Dem at tage til Chico for at hente Deres ejendele?"

Hr. Carrier fik ikke anledning til at besvare dette spørgsmål, for i det samme kom den mand, som havde bestilt hestekoene, og Carrier fik travlt med at sko den hest, som manden havde med. Hvis Carrier gav nogen forklaring, druknede hans ord i hvert fald i lyden af hammerslagene og hestens vrinsken.

„Hun er ganske ung," sagde hestens ejer og klappede dyret på halsen for at berolige det. „Det er kun anden gang, hun bliver skoet, men hun skal nok snart vænne sig til det. De har et godt tag på hende. Man kan tydeligt se, at hun allerede er bedre tilpas."

Carrier nikkede og fortsatte arbejdet. Da han var færdig, gik manden hen til far Holloway og betalte. Før han forlod smedjen, sagde han: „Det er en god medarbejder, De har fået. Han har et godt tag på heste."

„Ja," svarede far Holloway. „Han er en førsteklases smed, og jeg er glad for at arbejde sammen med ham. Jeg har længe været på udkig efter en mand af hans slags."

Om lørdagen havde far Holloway meget at bestille, og da han kom hjem om eftermiddagen, var han både træt og varm. Alle de tre drenge havde hjulpet i smedjen, for de havde fri fra skole. Derfor havde han ikke følt savnet af Alfred Carrier så slemt, men han spurgte alligevel efter ham, så snart han var kommet inden for døren.

„Goddag igen, Anna. Er Carrier kommet tilbage fra Chico?”

„Jeg tror ikke, han er taget til Chico. Så vidt jeg ved, har han opholdt sig inde på sit værelse hele dagen. Jenny løb tilfældigvis på ham ude i entreen og spurgte ham, om han var syg, siden han ikke var på arbejde og heller ikke viste sig ved frokosten, men han sagde, at han ikke fejlede noget.”

Far Holloway tog sin overall af og hængte den på knagen i køkkengangen. Så gik han ind i badeværelset for at vaske sig. „Han er en underlig en,” tænkte han ved sig selv. „Hvad mon der går af ham? Jeg troede, at jeg havde fundet den ideelle medarbejder – en mand uden laster eller slette vaner. Men så heldig er man vel ikke. Jeg gad nok vide, hvorfor han absolut ville have fri i dag, når han alligevel ikke benyttede lejligheden til at tage til Chico for at hente sin bagage. Men lad os nu se tiden an, så får vi jo nok en løsning på problemet.”

Den næste dag tog hr. Carrier med morgentoget til Chico, og sent om aftenen kom han tilbage, belæst med en kuffert og nogle papæsker. Drengene hjalp ham med at bære bagagen ind i hans værelse, og de kunne bagefter fortælle, at de fleste af æskerne indeholdt bøger.

„Det ser ikke ud til, at han ejer noget af større værdi,” sagde Jobe. „Jeg gad vide, hvad han har brugt alle sine penge til. Han må sikkert have haft gode indtægter i alle de år, han har været smed.”

„Det angår jo ikke os, min dreng. Man skal aldrig være nysgerrig, og jeg vil ikke have, at I stikker jeres næse i hr. Carriers sager. Jeg indrømmer, at der er et par ting, som jeg undrer mig over, men jeg er vis på, at han er en god kristen, og det slår jeg mig til tåls med.”

Der var ikke desto mindre noget mystisk ved den stilfærdige og elskværdige mand, som logerede hos familien Holloway. I de følgende uger bad han igen om at få fri om lørdagen. Far Holloway føjede ham, men han mindede hver gang sin medarbejder om, at lørdag var ugens travleste dag, og at det derfor var ubelejligt for ham at skulle undvære ham.

En skønne dag blev det far Holloway lidt for meget af det gode, og han udbrød ærgerligt: „Næ hør nu, Carrier! Hvad er egentlig meningen? Går De ud og drikker i week-end'en? Er det derfor, De altid vil have fri om lørdagen? De må hellere sige mig sandheden, for jeg vil ikke have noget at gøre med en mand, der drikker!”

Carrier så op fra arbejdet og smilede. „Er der noget som helst i min opførsel eller i mit arbejde, som tyder på, at jeg drikker?" spurgte han roligt.

„Nej, det er der ikke - og det er det, jeg ikke forstår. Jeg har ikke noget imod at indrømme, at De er den bedste medarbejder, jeg nogen sinde har haft. Deres arbejde er upåklageligt. Det er grunden til, at jeg beholder Dem, selv om det synes nok så tåbeligt at beholde en medarbejder, som kun arbejder fem dage om ugen."

„Jeg tilhører en kristen kirke, hvis medlemmer hverken ryger eller drikker," sagde Alfred Carrier højtideligt. „Om lørdagen læser jeg i Bibelen. Forstår De, lørdagen er min sabbat."

„Deres hvad?" Far Holloway var lige ved at tabe forhammeren af lutter forbavselse.

„Min sabbat, min hviledag."

„Men det er da søndagen, der er hviledag! De går jo altid i kirke sammen med os om søndagen. Behøver De mere end én hviledag? De er da ikke jøde, vel?"

Her blev samtalen afbrudt, fordi der kom kunder, som måtte ekspederes. Men far Holloway kunne ikke lade være med at spekulere over sagen, og det samme gjaldt hans sønner, som havde hørt den korte ordveksling.

"Der er noget mystisk ved det!" sagde Magnus og kløede sig eftertænksomt i nakken.

„Hr. Carrier er da altid så blid og tålmodig," indvendte Jobe. „Jeg kan ikke tro, at der virkelig er noget mystisk ved ham."

„Han læser meget i Bibelen," sagde Lew. „Han siger, at det er ligesom at grave efter en skat. Tror I, der er noget i vejen med hovedet på ham?"

„Jeg ved snart ikke, hvad jeg skal tro," svarede Magnus. „Men så snart jeg får en chance, vil jeg prøve at løse gåden."

Forunderlige ord!

De følgende dage var der meget at bestille i smedjen, så der var ikke tid til at løse „gåden“ omkring Alfred Carrier. Men Magnus havde ikke glemt det. Søndag aften, da hele familien Holloway og hr. Carrier havde sat sig ind i dagligstuen efter aftensmaden, bragte han emnet på bane. Den sædvanlige aftensgudstjeneste i metodist-kirken var blevet aflyst, og det var grunden til, at de alle sammen var hjemme.

„Der er noget, jeg gerne vil spørge Dem om,“ sagde Magnus henvendt til Alfred Carrier. „De sagde forleden dag, at De ikke arbejder om lørdagen, fordi det er Deres sabbat. Hvad mente De med det?“

Der blev ganske stille i stuen. Man hørte kun ildens knitren og de svage smæld af majs, som blev ristet over ilden.

„Det er et meget betydningsfuldt spørgsmål,“ sagde Carrier omsider „For at finde det rette svar må vi læse i Bibelen. Måske kunne du og dine forældre og søskende have lyst til at benytte nogen tid hver aften til at læse i Bibelen sammen med mig?“

Han så sig om i kredsen. Der sad far Holloway. Han var en lille smule krumbøjet af sit hårde arbejde, men ellers sund og rask. Mor Holloway sad i gyngestolen med hænderne foldede i skødet og stirrede ind i ilden. Hendes flittige hænder fandt kun en smule hvile om søndagen.

Der sad Magnus. Han var høj og bredskuldret. Skønt han var fyldt tyve, var han stadig lige eventyrlysten. Og der sad Jobe og Lew, der lignede hinanden så meget, men alligevel var så forskellige. De var henholdsvis atten og sytten år gamle. Jenny sad på en skammel ved siden af sin mor. Hun var næsten femten og høj af sin alder. Hele familien var aktive medlemmer af metodistmenigheden. Mor Holloway var leder af metodistkvindernes hjælpeforening, og far Holloway og drengene var lærere i metodisternes søndagsskole.

Far så sig om i kredsen, som om han ville se, hvorledes der blev reageret på Alfred Carriers forslag. De lod alle sammen til at være ivrige efter at lære noget nyt, så han udtrykte hele familiens indstilling, da han sagde: „Det er en udmærket ide. Vi kan lige så godt begynde med det samme. Det er ikke sengetid før om et par timer, og vi har ikke noget at bestille. Dette skal nok vise sig at være en god erstatning for den gudstjeneste, vi går glip af.“ Han spekulerede på, hvorledes Alfred Carrier mon ville udlægge Bibelen, og han kunne ikke lade være med at smile ved tanken.

„Glimrende!“ udbrød Carrier. „Så går jeg lige ind og henter min bibel?“

De andre fandt også deres bibler frem. Da de atter havde sat sig til rette, sagde hr. Carrier: „Jeg tror, at man kun kan forstå de store sandheder i Bibelen ved Helligåndens hjælp. Skal vi ikke bøje hovedet og bede Gud hjælpe os, når vi læser?"

Lew tænkte ved sig selv, at det var en meget smuk bøn. Det var, ligesom Gud kom så nær.

„Nå," sagde hr. Carrier, „hvad skal vi så begynde med?"

Lew var den første, der svarede. „Lige siden vores lille broder, Mack, døde, har jeg ikke kunnet lade være med at spekulere på, hvad der sker med folk, når de dør. Kommer de virkelig op i Himmelen og bliver til engle eller ånder eller sådan noget? Svæver de omkring på skyerne og spiller på gulddharper? Kan de se, hvad der foregår hernede jorden?"

Alle de andre medlemmer af familien stirrede forbavset på Lew. Ingen af dem havde haft nogen anelse om, at han beskæftigede sig med sådanne tanker. Det lød næsten endnu værre end hr. Carriers lørdags sabbat! Men det lod ikke til, at Alfred Carrier delte denne opfattelse, for han smilede venligt til Lew og sagde: „Det er nogle fornuftige spørgsmål, min dreng. Lad os se, om Bibelen kan give os de rette svar. Lad os begynde med begyndelsen, for hvis vi skal finde ud af, hvad der sker med et menneske, når det dør, må vi først vide, hvorledes Gud skabte mennesket."

„Det kan jeg sige Dem," indskød Jobe. „Det har vi lært i søndagsskolen. Mennesket blev skabt i Guds billede."

„Det er rigtigt! Det kan vi læse i det første kapitel i Bibelen. Beretningen fortsættes i det andet kapitel i Første Mosebog. Vil du læse det syvende vers for os, Magnus?"

Magnus rømmede sig og læste: „Da dannede Gud Herren mennesket af agerjordens muld og blæste livsånden i hans næsebor, så at mennesket blev et levende væsen."

„Læg godt mærke til det! Mennesket blev et levende væsen. Der står ikke, at mennesket fik en levende sjæl, men at det blev et levende væsen. Hele mennesket, både dets legeme og sjæl, kaldes et „væsen". Lad mig stille et spørgsmål. Hvad var Adam, da han lå på jorden med et fuldendt legeme, som var dannet af agerjordens muld — men før Gud blæste livsånden i ham?"

„Da var han vel et livløst væsen," svarede Jobe, som hurtigt havde opfattet, hvor Carrier ville hen.

„Fuldkommen rigtigt! Og hvad var forskellen mellem det livløse væsen og det levende væsen?"

Dette spørgsmål kunne de alle sammen besvare, og de svarede i kor: „Den livsånd, som Gud indblæste i ham!"

„Lad os nu undersøge, hvad der sker med mennesket, når det dør. Blad om til Første Mosebog, tredje kapitel, nittende vers. Hvem vil læse det højt?"

Far læste: „I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden; thi af den er du taget; ja, støv er du, og til støv skal du vende tilbage!"

„Ja, her læser vi de tragiske ord, Herren talte til Adam efter syndefaldet," sagde Carrier. „Hvad sker der altså med mennesket, når det dør?"

„Det bliver til støv," sagde far Holloway. „Men hvad sker der med ånden? Kommer den ikke i Himmelen og lever evigt?"

„Som vi så før," svarede Carrier, „kaldes hele mennesket, både dets legeme og sjæl, et „væsen". Det, vi kalder „ånden" eller åndsevnerne, er jo en del af mennesket og går til grunde ved døden. Når Gud blæser livsånd i menneskets næsebor, er der liv. Når livsånden vender tilbage til Gud, som gav den, indtræder døden. Hvorledes undersøger man, om et menneske er levende eller dødt?"

Dette spørgsmål kunne Magnus besvare. „Da Chet Barker blev sparket af en hest i fjor, så han mistede bevidstheden, var der mange, der troede, at han var død, men doktor Miller holdt et spejl foran hans mund, og så viste det sig, at han stadig åndede, for spejlet blev dugget. Han blev straks kørt på hospitalet, og nu er han helt rask igen."

„Ja, det er livsånden, som udgør forskellen mellem liv og død. Det kan jeg godt indse." Fars stemme havde en eftertænksom klang. „Men hvad er det, som kommer i Himmelen og lever videre der sammen med Gud og englene? Er det ikke den udødelige sjæl?"

Alfred Carrier lagde varsomt hånden på Bibelen. „Lad os tage ét spørgsmål ad gangen. Vi har allerede set, at når et menneske dør, vender livsånden tilbage til Gud, og mennesket bliver atter til støv. Der findes mange skriftsteder, som beskriver den tilstand, som mennesket befinder sig i efter døden. Magnus, vil du slå op til det sjette vers i den sjette salme? Jobe, vil du finde det fjerde vers i den 146 salme? Så slår Lew op til Prædikerens Bog, niende kapitel, femte og sjette vers, Jenny finder det syttende vers i den 115 salme, og De, hr. Holloway, slår op til Prædikerens Bog, tredje kapitel, tyvende vers. Udmærket, så begynder vi med dig, Magnus."

Hele familien var meget imponeret af hr. Carriers grundige kendskab til Bibelen. Men de blev endnu mere imponerede og forbavsede, da de læste de forskellige skriftsteder og derved opdagede, at Bibelen beskriver døden som en tilstand, hvor der hersker mørke og tavshed, og hvor der ikke er nogen bevidsthed om det, der foregår i de levendes land.

Lew, der så meget forbløffet ud, sagde pludselig: „Der står ikke et ord om, at de døde spiller på harpe eller svæver omkring på skyerne. Bibelen siger heller ikke, at menneskene kommer i Himmelen, når de dør! Der må da være noget forkert!”

Det varede lidt, før nogen svarede, men så sagde far Holloway: "Jeg ved dårligt nok, hvad jeg skal sige. Det, vi har læst her, er helt forskelligt fra, hvad jeg tidligere har lært. Det er vanskeligt at tro på Bibelens ord, men de er på den anden side ganske tydelige og klare. De vil med andre ord have, at vi skal tro, at menneskene bliver i graven, når de er døde, og at de ikke ved noget om det, der sker? Men på den måde har menneskene det jo ikke bedre end dyrene! Jeg synes, det er uretfærdigt! Og jeg ved da, at Bibelen også siger, at de retfærdige skal belønnes, og at de gudløse skal straffes. Nu skal jeg finde, hvor det står, så jeg kan læse det for Dem."

Han gav sig til at blade ivrigt i Bibelen.

Hr. Carrier lagde hånden på hans skulder. „Ja, det er ganske rigtigt, og det skal vi vende tilbage til om et øjeblik. Jeg ville bare gerne have, at De skulle se, at Bibelen fortæller os, at døden er en søvn, og at de døde ikke straks kommer hverken i Himmelen eller i Helvede. De har ret i, at de gode får deres belønning, og at de gudløse får deres straf, men det sker ikke umiddelbart efter deres død. Det ville da heller ikke være retfærdigt, vel?"

„Hvad mener De med det?" spurgte Lew.

„Lad os tage et eksempel, Lew. Som du ved, døde Kain som en synder for mere end fem tusinde år siden. Lad os så tænke os, at en anden brodermorder dør lige før verdens ende. Synes du, det ville være retfærdigt, hvis Kain skulle lide Helvedes pinsler i så meget længere tid end den anden mand, som havde begået en lige så stor synd?"

„Nej, det synes jeg ikke."

„Det er grunden til, at både belønninger og straffe først vil blive tildelt på opstandelsesdagen. Så vil Gud opvække de døde. Hør, hvad der står i Johannes-evangeliet, femte kapitel, otteogtyvende og niogtyvende vers: „Thi den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst, og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom.""

„Ja, jeg må tilstå, at det er udtrykt klart og tydeligt, og at det virkelig giver mening." Far Holloway gned sig eftertænksomt på hagen.

Mor havde lyttet til de andre uden selv at sige noget. Men nu tog hun ordet: „Vil De dermed sige, at vores lille Mack, som Gud tog fra os for mange år siden, ikke har været i Himmelen i al den tid, men at han blot har sovet i sin grav i Idaho? A, det er svært at tro!"

"Er det nu også det, fru Holloway? Hvis De bliver hjemsøgt af modgang og sorg, vil Deres lille dreng være uvidende derom. Når Jesus vækker ham, når opstandelsesdagen gryr, vil han stadig være den samme søde lille dreng. Han vil føle det, som om han kun har sovet én nat. Jeg tror, at hans skytsengel vil komme til stede for at føre ham til Dem og lægge ham i Deres arme. Så skal De følges med ham til Himmelen; og De skal aldrig mere skilles fra ham."

Mor Holloway stirrede forundret på Alfred Carrier. Hendes øjne strålede med en helt ny glans. Hun foldede hænderne og knugede dem ind mod sig.

„Nu begynder jeg at forstå," hviskede hun. „Det er forunderlige ord, men de står klart og tydeligt i Bibelen. Når jeg lærer mere derom, vil jeg sikkert blive glad for det."

Det var ved at blive sent, og det var på tide at gå i seng.

Kan De bevise, hvad De sagde – jeg mener det, De sagde om, at lille Mack sover i sin grav? Bliver han virkelig vækket af en engel, og kommer han virkelig til Himmelen sammen med os andre?" Det var Lew, der stillede disse spørgsmål. Hans forældre og søskende havde allerede forladt dagligstuen, men han var blevet tilbage sammen med hr. Carrier.

„Ja, min dreng. Nu skal jeg give dig en liste over forskellige skriftsteder, som beviser, hvad jeg har sagt, og så kan du selv slå dem op. Men nu er klokken mange. Vi kan tale videre om sagen, når du har læst skriftstederne."

Bedre end guld.

Kapitel 19.

Nye opdagelser!

Den næste aften fortsatte de med at læse i Bibelen. Denne gang var de samlet omkring bordet i køkkenet. De havde alle sammen en bibel, en notesbog og en blyant, og de var meget ivrige efter at trænge dybere ned i sandhedsminen og lede efter flere guldklumper.

Far Holloway bad en bøn, og derefter gennemgik hr. Carrier de vigtigste punkter fra den foregående aftens bibelstudium. Da dette var tilendebragt, læste de omhyggeligt det fjerde kapitel af Paulus' første brev til tessalonikerne og det femtende kapitel af hans

første brev til korinterne. Derved lærte de, at de retfærdige, som er døde i troen, skal få udødelige legemer, før de borttrykkes til Himmelen, hvor de skal leve sammen med Herren. De lærte også, at mennesket ikke er udødeligt, men at Gud alene har udødelighed. 1 Tim. 6,16. „Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre." Rom. 6,23. Desuden lærte de, at det kun er de retfærdige, som får evigt liv, og at syndens løn ikke er et evigt brændende helvede, men døden og fuldstændig tilintetgørelse. Rom. 6,23; Åb. 20,14; Mal. 4,1-3.

Hver eneste aften i hele denne uge læste familien Holloway og Alfred Carrier i Bibelen, og efterhånden lærte de dens store sandheder at kende. Nogle af disse sandheder var nye og forekom dem mærkelige, men når de blot understøttedes af et „så siger Herren", var alle familiens medlemmer ivrige efter at sætte sig grundigere ind i dem. Bibelen var ved at blive en helt ny og meget spændende bog, og deres interesse for den blev større og større.

„Vi må fortælle pastor Bingham om alt det vidunderlige, vi har lært," sagde Matthew Holloway til sin kone, da de søndag morgen var ved at forberede sig til undervisningen i søndagsskolen. "Det undrer mig, at han ikke forkynnder disse sandheder noget oftere. De er så klare og logiske. Alt det, som vi hidtil har læst, danner et så smukt og regelmæssigt mønster, at det gør min sjæl ondt. Jeg glæder mig til at fortælle pastor Bingham derom!"

Efter gudstjenesten gik mor og børnene hjem, medens far Holloway blev tilbage for at stille pastor Bingham nogle spørgsmål. Mor var begyndt at spekulere på, om maden kunne tåle at blive holdt varm ret meget længere, da hun fik øje på far, der var på vej hen mod indgangsdøren. I det samme opdagede han, at hun stod ved vinduet. Han satte straks farten op og stod i køkkenet, før hun endnu havde nået at kalde på børnene.

„Hvad sagde han, Matthew? Kunne han forklare nogle af de problemer, som er så vanskelige at forstå?" Hun så undersøgende på sin mand, som om hun kunne læse svaret i hans ansigt.

„Jeg ved dårligt nok, hvad jeg skal sige, Anna. Pastor Bingham var meget venlig, men han var absolut ikke begejstret. Da jeg fortalte ham om vore bibelstudier og om de sandheder, som vi er nået frem til, var han ude af stand til at give mig en fyldestgørende forklaring på noget af det! Han sagde en mængde om sjælens udødelighed. Han hævdede, at sjælens udødelighed er en af troens grundpiller, og at den er forklaringen på alle de vanskelige problemer. Men han citerede ikke et eneste skriftsted, som kunne bevise det!"

Far Holloway tog frakken af og hængte den ind i skabet. Han rystede forvirret på hovedet. Mor glattede eftertænksomt på forklædeflæsen og gav sig derpå til at øse maden op. Lidt efter kaldte hun på Jenny, som straks kom ud i køkkenet for at hente

tallerkenene og bære dem ind i spisestuen. Om søndagen spiste de altid i spisestuen, hvad enten de havde gæster eller ej.

„Kom så, drenge! Far er kommet! Nu skal vi spise!"

Mor lagde kærligt sin hånd på fars arm. „Kan du tro på noget, der mangler et „så siger Herren"?" spurgte hun.

„Nej, Anna. Det kan jeg ikke. Jeg er fast besluttet på at fortsætte studierne og selv finde ud af, hvad jeg kan tro på, og hvorfor jeg tror det. Vi har vist hidtil betragtet alt for meget som givet, og det bekymrer mig, at præsterne muligvis gør det samme!"

"Hys! Nu kommer drengene! Vi har aldrig kritiseret præsterne eller skolelærerne, medens børnene hørte på det, og det skal vi heller ikke gøre. Kunne han slet ikke give dig noget ord fra Bibelen, som kunne forklare, hvorfor vi i alle disse år har fået forkyndt denne lære?"

„Han nævnede noget om røveren på korset og om lignelsen om den rige mand og Lazarus. Der syntes at være en vis uoverensstemmelse med de skriftsteder, vi læste forleden aften. Jeg vil bede Carrier forklare mig det, når han kommer hjem i aften. Det var kedeligt, at han tog bort i denne weekend, for jeg ville gerne have haft ham med, da jeg talte med pastor Bingham. Jeg kender ingen, der har et så grundigt kendskab til Bibelen som Carrier."

Samme aften hjalp Alfred Carrier dem med at finde svarene på de forvirrende spørgsmål. Han lagde den ene bibelske sandhed ved siden af den anden, som om de var stykker i et smukt puslespil. Da han var færdig med sine forklaringer, sagde far Holloway: „De har en mærkelig evne til at klarlægge og løse problemerne. Nu forstår jeg alt, hvad Bibelen siger om døden. Andre mennesker kan tro, hvad de vil, men jeg for mit vedkommende vil tro på Bibelens ord og kun på det."

„Disse ord var Guds stridsmænds kampråb i svundne tider — især på reformationstiden," sagde hr. Carrier. „Det menneske, som har Bibelens ord som motto, kan aldrig fare vild. Jeg er sikker på, at Gud fortsat vil velsigne og lede Dem."

„De har endnu ikke forklaret os, hvorfor lørdagen er Deres hviledag," sagde far Holloway. „Der må da være en grund til det, og vi ved, at De ikke er jøde. Hvornår vil De forklare os dette problem?"

De andre medlemmer af familien spidsede øren.

Hr. Carrier betænkte sig et øjeblik, så svarede han: „Jeg havde tænkt mig at komme ind på det spørgsmål om nogle dage. Der er nemlig et par andre emner, som vi først bør tale om. Efter min mening gør vi bedst i at gå logisk til værks, så at vi bygger den ene

sandhed oven på den anden. Jeg tror, vi vil gøre vel i først at læse nogle af Bibelens mest betydningsfulde profetier. Nogle af dem er allerede blevet opfyldt på den mest vidunderlige måde, og andre vil blive opfyldt i fremtiden."

De yngre medlemmer af familien syntes, at dette lød meget spændende. De slog op i deres bibler til det andet kapitel i Daniels Bog, og det varede ikke længe, før de var helt opslugt af det, de læste. Hver aften i ugens løb læste de en betydningsfuld profeti, og de glemte både tid og sted, medens de satte sig ind i, hvorledes verdensbegivenhederne var blevet afmærket på Gud store ur.

En aften sagde hr. Carrier: „Nu har vi stiftet bekendtskab med to store profeter — Daniel og Johannes. Ved I også, at Kristus selv 4 har profeteret om det, som skal finde sted i de sidste dage?"

„Var Kristus da også profet?" spurgte Jobe.

„Ja, det var han. Det er vist kun de færreste, der tænker over det, men vi kan let forvirre os om det ved at læse det fireogtyvende kapitel i Mattæus-evangeliet. Det handler om kommende begivenheder. Nogle af dem skulle ske før Jerusalems ødelæggelse, og nogle vil finde sted før Kristi genkomst."

„Kristi genkomst - hvad mener De med det?" spurgte Magnus forundret.

„Jeg mener nøjagtigt, hvad jeg sagde. Der findes ingen lære i hele Bibelen, som er kraftigere understreget end løftet om Herrens genkomst. Kristus sagde til sine disciple: „Jeg kommer igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, der skal også I være." Da Jesus for til Himmelen efter sin opstandelse, kom to engle ned til disciplene for at trøste dem. De sagde: „Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen.""

„Hvor står de skriftsteder, som De citerede?" spurgte Tobe, som havde blyanten og notesbogen parat.

"Det første citat er fra Johannes-evangeliet, fjortende kapitel, tredje vers, og det andet er fra Apostlenes Gerninger, første kapitel, ellefte vers. Da vi læste om de døde opstandelse, lærte vi, at Herren selv vil stige ned fra Himmelen. Han kommer for at grundlægge sit rige, sådan som der står i det andet kapitel i Daniels Bog, men det vil ikke blive grundlagt her på Jorden med det samme, for det fjerde kapitel af Paulus' første brev til Thessalonikerne fortæller os, at de hellige skal møde Herren i luften og derefter altid være sammen med ham."

„Det tredivte vers i Mattæus-evangeliets fireogtyvende kapitel må beskrive den samme begivenhed," sagde Lew, og derpå læste han dette skriftsted højt for de andre. „Og da skal Menneskesønnens tegn vise sig på himmelen; og da skal alle folkestammer på

Jorden jamre sig, og de skal se „Menneskesønnen komme på himmelens skyer" med kraft og megen herlighed."

„Det er fuldkommen rigtigt! Og lad os så læse det enogtredivte vers: „Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlenes yderste grænser." Det bliver en vidunderlig oplevelse! Det er ikke så mærkeligt, at Kristi genkomst mange steder i Bibelen kaldes „det salige håb". Ved 1, at Kristi genkomst omtales tre hundrede atten gange alene i Det nye Testamente?"

„Hvornår skal alt dette ske?"

„Det var netop det, disciplene gerne ville vide, og derfor fortalte Jesus dem det, som står i Mattæus-evangeliets fireogtyvende kapitel. Han beskrev de tegn, som skal fortælle hans tilhængere, at hans genkomst nærmer sig. De fleste af disse tegn har allerede vist sig."

„Vil De dermed sige, at Kristi genkomst måske skal finde sted i — vor tid?" spurgte Magnus hviskende. Denne mulighed syntes helt at overvælde ham.

„Det tror jeg. En af grundene til, at jeg tror det, er, at alle Bibelens tidsbestemte profetier er gået i opfyldelse."

De andre nikkede samtykkende. Deres studium af Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring havde båret frugt.

„Når vi sammenholder dette med opfyldelsen af praktisk talt alle de tegn, som Kristus selv nævner i det fireogtyvende kapitel af Mattæus-evangeliet og det enogtyvende kapitel af Lukas-evangeliet, kan vi kun drage én logisk slutning — at Kristi genkomst er nær!"

Mor Holloways ansigt strålede. Hun tænkte på genforeningen med lille Mack, og den kunne ikke komme tidligt nok. De andre kiggede på hinanden og forsøgte at fatte den fulde betydning af Alfred Carriers udtalelse. Far Holloway udtrykte deres tanker i ord.

„Det er næsten ufatteligt! Kan det virkelig tænkes, at vi skal opleve Kristi genkomst?"

„Det er muligt. Jeg gør alt, hvad jeg kan, for at forberede mig til den store dag. Det er derfor, jeg holder så meget af at læse i Bibelen. Jo bedre jeg forstår den tid, vi lever i, og jo mere jeg ved om Guds vilje og retter mig efter den, des bedre kan jeg forberede mig til Kristi genkomst."

Der herskede et øjeblikks tavshed, medens de alle sammen sad i dybe tanker. Så kom far Holloway tilfældigvis til at se på uret. „Hvor tiden dog flyver! Vi må fortsætte med at læse en anden gang."

„A, lad os blive ved lidt endnu!" bad Lew. „Jeg havde aldrig tænkt mig, at Bibelen var så interessant. Den er ligesom blevet helt ny for mig. Jeg vil hellere læse i Bibelen, end jeg vil sove eller spise eller ..."

„Arbejde?" spurgte far og lo. „Jeg er lige så interesseret og begejstret som du, men vi bliver nødt til at gå til ro. Vi har meget at bestille i morgen."

„Det minder mig om noget, som jeg har glemt at fortælle Dem." Carrier begyndte at lede i sine lommer. „Nå, her er det. Jeg fandt det her brev, da jeg kom hjem fra arbejde. Det er fra min broder i Sacramento. Han er syg og skriver, at han gerne vil have, at jeg besøger ham. Tror De, De kan undvære mig nogle få dage? Joe ville ikke skrive sådan, hvis han ikke var alvorligt syg, så jeg kan ikke sige helt nøjagtigt, hvor længe det vil vare, før jeg kommer tilbage."

Far Holloway så et øjeblik meget nedslået ud, men så trak han på skuldrene og smilede. „Selvfølgelig kan De få fri, Alfred. De har ærligt fortjent en ferie. Men De må love, at De kommer tilbage så hurtigt som muligt, for jeg har god brug for Deres arbejdskraft. Vi kommer også til at savne vore bibelstudier, for nu er de netop begyndt at blive så interessante."

„Jeg har en bog, som De måske kunne have glæde af at læse, medens jeg er borte. Forhåbentlig kan den midlertidigt erstatte bibelstudierne."

Hr. Carrier gik ind på sit værelse, og et øjeblik efter kom han tilbage med en stor bog i hånden. Han lagde den på bordet og sagde: „Jeg tror, at I vil synes, at den er både interessant og belærende."

„Tusind tak! Vi glæder os til at læse den. Og så er det på tide at komme i seng!"

Bedre end guld.
Kapitel 20.

Bogen i brændekassen!

Efter opvasken den næste aften satte familien Holloway sig atter omkring bordet i køkkenet. Mor skruede lampen lidt op for at få bedre lys til sit håndarbejde. Far sad i gyngestolen og slappede af efter dagens arbejde.

„Hvad hedder den bog, som Alfred lånte os, Magnus?”

„Den hedder Den store Strid. I virkeligheden har den en længere titel, for på titelbladet står der Den store Strid mellem Kristus og Satan. Jeg har kigget lidt i den, og så vidt jeg kan se, er det nærmest en historisk bog.”

„Det var dejligt! Jeg elsker historiske bøger!” udbrød Jobe og satte sig lidt nærmere hen til bordet. „Hvem har skrevet den?”

„En forfatterinde, hvis navn jeg aldrig har hørt før. Hun hedder Ellen G. White.”

„Er det en kvinde, der har skrevet den! Det bør da glæde dig, Anna,” sagde far drillende.

Mor smilede. „Hvorfor skulle kvinder ikke skrive bøger? Da jeg var en lille pige, tog mine forældre mig ofte med i forsamlingshuset, og det var ikke ualmindeligt, at kvinder tog ordet der. Kvækerne har ingen fordomme i den retning.”

Skønt mor i mange år havde overværet gudstjenesten i metodist-kirken hver eneste søndag, kunne hun aldrig glemme, at hendes forældre og alle hendes slægtninge havde været kvækere.

„Hvem forfatterinden så end er,” sagde Magnus, ”må hun vide en masse om historie — eller jeg skulle måske hellere sige kirkehistorie. Billederne i bogen tyder i hvert fald på, at det hovedsageligt handler om kirkehistorie. Der er et billede af Martin Luther - og se, far, her er der et af John Wesley!”

„Lad os begynde på den med det samme. Magnus, du kan læse højt for os. Når du bliver træt, kan vi andre skiftes til at afløse dig.”

„Lad hellere Magnus og Jobe skiftes til at læse. Jeg foretrækker at høre efter.” Lew var ved at reparere en gammel lampe. Han havde det ligesom mor; han kunne godt lide at have noget i hænderne, medens han tilegnede sig nye kundskaber.

„Så siger vi det.”

Magnus var dygtig til at læse højt, og hele familien lyttede ivrigt og opmærksomt, medens han læste det første kapitel, som havde overskriften Et historisk forbillede.

„Forfatterinden forstår sandelig at beskrive de forskellige begivenheder, så man ligefrem kan se dem for sig," sagde far, da det første kapitel var læst, og bogen var blevet lagt til side for natten.

„Hvor har de stakkels mennesker dog måttet gennemgå meget," sagde mor og sukkede. „Forfatterinden må ligefrem have været inspireret for at kunne fremstille det hele så virkelighedstro."

Den følgende aften læste Jobe det kapitel, der hed Kristenforfølgelser i de første århundreder, og derpå blev det igen Magnus' tur. Da han vendte et af bladene, holdt han pludselig op med at læse og begyndte at fløjte. Hans blik gled hurtigt ned over bogsiden, og det, han læste, må have forbavset ham, for han snappede efter vejret og gjorde store øjne. „Nu skal I bare høre!" udbrød han. „Det lader til, at vi nu endelig skal høre noget nærmere om hr. Carriers hviledag! Der står her, at Satan „søgte at få den gamle sabbat sat til side, den dag, som Gud havde velsignet og helliget (1 Mos. 2,2-3), og i dens sted at ophøje den festdag, hedningerne fejrede som „solens ærværdige dag"." Men der står endnu mere, hør her: „Men med stor list virkede Satan ved sine redskaber for at opnå sin hensigt. For at vække folkets opmærksomhed angående søndagen blev denne gjort til en festdag til minde om Kristi opstandelse." — Kan det virkelig være rigtigt?" (Se Den store Strid, side 48.)

Tilhørernes ansigtsudtryk var spændte, og der herskede fuldkommen stilhed, da Magnus fortsatte med at læse. Han kom snart til følgende linjer: „Inden for protestantiske kredse hævdes det nu, at Kristi opstandelse på en søndag gjorde den til de kristnes hviledag. Men påstanden savner hjemmel i skriften. Hverken Kristus eller hans apostle tillagde dagen nogen sådan ære." (Samme, side 49.)

Han holdt op med at læse og udbrød: „Det, der står i denne bog, er forkert! Det må det da være! Det er en farlig bog, som man bør vogte sig for!"

Han smækkede bogen i og kastede den vredt fra sig. Den landede i brændekassen ved siden af komfuret. De andre stirrede forundret på ham. Hvad gik der dog af den ellers så rolige og beherskede Magnus? De havde aldrig før set ham så ophidset.

„Nej, hør nu, min dreng! Sådan kan man ikke behandle en bog, som tilhører en anden. Jeg lovede hr. Carrier, at vi ville passe godt på den."

„Undskyld, far, men den bog er ikke noget for os. Har du nogen sinde hørt magen til vanvittig ide? Efter min mening hører en sådan bog hjemme i brændekassen."

„Måske skulle vi hellere brænde den," sagde Jobe bekymret. Han tænkte ved sig selv, at intet menneske kunne være tjent med den lære, som denne bog forkyndte.

„Nej, det går ikke an. Lad den ligge, hvor den ligger, indtil hr. Carrier kommer tilbage. Jeg skal tale et alvorsord med ham!" Far kneb læberne sammen og trommede med fingrene på bordet.

Da der var gået en uge uden højtlesning og uden bibelstudier, kunne Lew ikke holde det ud længere.

„Hør nu her, far," sagde han en eftermiddag, da han hjalp til i smedjen, „måske er den bog slet ikke så slem, som Magnus tror. Vi underviser alle sammen i søndagsskolen, og vi har et godt kendskab til Bibelen. Så behøver vi da ikke at være bange for den bog, vel? Den indeholder meget interessant, som vi ikke kan tage skade af at læse. Jeg vil gerne lære noget mere kirkehistorie - det er et emne, som vi ikke har beskæftiget os ret meget med."

Far så meget eftertænksom ud. Et øjeblik efter sagde han: „Det kan der være noget i. Vi er gamle nok til at danne os vore egne meninger og til ikke at lade os påvirke af en bog. Det skulle ikke være så svært at skelne mellem sandhed og løgn. Hvad mener du, Magnus? Det lod til, at bogen gjorde dig forfærdelig vred."

"Jeg er bange for, at jeg handlede lidt overilet. For min skyld kan vi godt læse videre i den. Det kunne være meget morsomt at finde de forskellige punkter, hvor forfatterinden tager fejl."

„En hel del af det, der stod i de første to kapitler, var da udmærket," sagde Jobe.

„Ja, det er rigtigt nok, svarede far. „Men nu ved jeg, hvad vi gør. Hver gang vi er i tvivl, skal vi sammenligne det, der står i bogen, med det, som Bibelen forkynnder. På den måde risikerer vi ikke at komme ud for nogen forkert påvirkning. I aften fortsætter vi fra det sted, hvor vi holdt op sidst."

Nogle få dage senere kom hr. Carrier tilbage fra Sacramento. Han havde bedt for hele familien Holloway, bedt Gud gøre læsningen af Den store Strid til en velsignelse for dem.

Efter aftensmåltidet sagde far: „Vi har læst den bog, De lånte os, og jeg må sige, at den indeholder adskilligt, som vi anser for galt."

„Det gør mig ondt. Jeg for mit vedkommende synes, at det er en vidunderlig bog, og jeg havde håbet, at De også ville synes om den." Carrier så både bekymret og bedrøvet ud.

„På mange punkter synes vi også godt om den. Men vi kan ikke rigtig tro på dette her med, at sabbatten blev forandret, og at helligholdelsen af søndagen oprindeligt stammer fra hedningerne. Vi ved da alle sammen, at det var Kristus, der ophøjede søndagen til hviledag til minde om opstandelsen!"

De andre familiemedlemmer var kommet til, for de ville ikke gå glip af denne diskussion. Hr. Carrier havde lovet, at han ved lejlighed ville forklare dem grunden til, at han holdt hviledag om lørdagen, og nu skulle han ikke få lov til at udsætte det længere.

Han så smilende på de ivrige ansigter, og så sagde han: „Godt! Lad os finde vore bibler frem og i fællesskab prøve at løse dette problem. Jeg købte en bibelordbog i Sacramento, så nu bliver det lettere at finde de forskellige skriftsteder.”

„En bibelordbog! Sådan en har jeg længe ønsket mig. Må jeg få lov at se den?” Far tog imod den bog, som Carrier rakte ham, og da han havde kigget lidt i den, sagde han: „Den er ganske udmærket. Hvis De vil fortælle mig, hvor De har købt den, vil jeg skrive efter en. Jeg har god brug for den til undervisningen i søndagsskolen.”

Far, mor, hr. Carrier og de fire børn knælede ned og bad Gud velsigne deres bibelstudium. Lew glædede sig meget til at vise hr. Carrier, hvorledes det virkelig forholdt sig med hviledagen. Alfred Carrier havde lært de andre så meget, som de aldrig før havde haft kendskab til, men nu var det deres tur til at belære ham og bringe ham ud af hans mærkelige vildfarelse.

Bedre end guld.
Kapitel 21.

Der graves efter guld!

„Jeg kan ikke finde det!” udbrød Magnus og så op. Han havde et forvirret udtryk i ansigtet. Alfred Carrier havde vist ham, hvordan man brugte bibelordbogen, og han var meget stolt over sine evner til at slå skriftsteder op.

„Hvad er det, du ikke kan finde?” spurgte far Holloway, da Magnus gav sig til at blade ivrigt i Det nye Testamente, som om han ledte efter noget.

„Jeg kan ikke finde det skriftsted, der fortæller, hvorledes den jødiske sabbat blev lavet om til den kristne søndag. Det er da mærkeligt! Ordet „søndag” forekommer overhovedet ikke i bibelordbogen! Det vil sige, at dette ord ikke står i Bibelen. Jeg forstår ikke et muk af det!”

„Måske kan jeg hjælpe dig." Hr. Carrier lagde Bibelen fra sig og rettede lidt på brillerne. „Ser du, de navne, som vi bruger på de forskellige dage i ugen, blev ikke brugt, da Bibelen blev skrevet. De er først opstået meget senere, da ugedagene blev opkaldt efter hedenske guder."

„Hvad skal jeg så slå op på?"

„Jeg tror, du skal prøve "den første dag". Søndag er jo ugens første dag, og i Bibelen omtales den som „den første dag". " „Tusind tak."

„Lad mig hjælpe dig, min dreng." Far satte sig ved siden af ham og hjalp ham med at vende bladene i den store bibelordbog. Se her - føde, følge, før, føre, fører, først, første! Det var godt. Hvilke skriftsteder står nævnt? Mattæus 28,1. Det slår du op til, Jobe. Lew, du slår op til Markus 16,2. Anna, vil du finde Lukas 24,1. Jenny slår op på Johannes 20,1 og 20,19. Hr. Carrier, vil De finde Apostlenes Gerninger 20,7. Så slår jeg op på det første Korinterbrev 16,2. Vent lidt, der er et skriftsted til! Det slår du op på, Magnus. Det er Markus 16,9."

Det ene skriftsted efter det andet blev læst højt, og familiens medlemmer blev mere og mere forbavsede. Lidt efter rystede far på hovedet og sagde: „Disse fire skriftsteder fortæller os, at Kristus opstod på ugens første dag, men der står ikke noget om, at det blev påbudt at helligholde denne dag. Men måske kommer det senere. Jenny, vil du læse det nittende vers?"

„Da det nu var blevet aften den samme dag, den første dag i ugen, og disciplene holdt sig inde bag lukkede døre ..."

„Udmærket!" udbrød Jobe og afbrød derved sin søster. „Det må have været første gang, de mødtes for at fejre opstandelsen." Han så sejrstolt på hr. Carrier, som sad lige over for ham.

„Vent lidt, Jobe," sagde Jenny bebrejdende, „jeg er ikke færdig med at læse. Hør nu efter! „Bag lukkede døre af frygt for jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem, og han siger til dem: „Fred være med Eder!"""

Jobs smil forsvandt. Men i det samme tog Magnus ordet: „Hvis disciplene holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne, var de sikkert ikke kommet sammen for at fejre Kristi opstandelse. Så dette skriftsted beviser hverken det ene eller det andet. Vi må gå videre. Hvis tur er det nu?"

Hr. Carrier læste Apostlenes Gerninger 20, 7. „På den første dag i ugen, da vi var samlede for at bryde brødet, samtalede Paulus med dem, da han næste dag ville rejse derfra, og han blev ved med at tale lige til midnat."

„Der fandt vi det endelig!" udbrød far Holloway. „At bryde brødet er vist det samme som at nyde den hellige nadver. Så må ugens første dag altså have været en hellig dag for medlemmerne af den første menighed."

„Det behøver ikke at være tilfældet," sagde hr. Carrier. „Hvis De læser Apostlenes Gerninger 2,46, vil De se, at der står: „Enigt og vedholdende kom de daglig i helligdommen; og hjemme i husene brød de brødet og holdt måltid med fryd og i hjertets oprigtighed." Hvis de mødtes hver dag for at bede og bryde brødet, kunne dette i sig selv ikke være tilstrækkeligt til at indføre en så gennemgribende forandring som at flytte Guds hviledag fra den ene dag i ugen til den anden."

„Men de holdt da et møde, og Paulus prædikede for dem netop den dag!" sagde Lew, som stadig var meget opsat på at belære hr. Carrier, selv om han var skuffet over, at de endnu ikke havde fundet nogen beviser.

„Ja, det gjorde de, men du vil lægge mærke til, at det var et aftenmøde. Bibelen regner døgnets længde fra solnedgang til solnedgang, så den „første dag", som omtales her, svarer til det tidspunkt, som vi ville kalde lørdag aften. Men selv om det havde været søndag aften, kan jeg ikke indse, at en dag kunne blive hellig, blot fordi de mødtes om aftenen. Jeg for mit vedkommende vil hellere undersøge, om der findes et bestemt bud derom, et „så siger Herren"."

Mor fangede fars blik og fastholdt det et øjeblik. Hun nikkede blidt, som om hun ville sige: „Det har hele tiden været vort motto. Lad os holde fast ved det."

„Vi mangler stadig at læse det første Korinterbrev 16,2. Her er det: „Hver første dag i ugen skal enhver af jer lægge noget til side hjemme og samle, hvad han får lykke til, for at der ikke først skal finde indsamlinger sted, når jeg kommer." Hvad mon det betyder?"

„Hvis De læser hele sammenhængen, vil De se, at Paulus skriver om en indsamlet pengesum, som han medbragte fra de ikke-jødiske menigheder, som gerne ville hjælpe deres nødlidende trosfæller i Jerusalem."

„Gik de i kirke på ugens første dag, og indsamlede de offergaver?"

„Det gjorde de åbenbart ikke. Paulus siger, at de på ugens første dag skulle lægge nogle penge til side hjemme. Måske har det også været på dette tidspunkt, at de lavede en opgørelse over beløbets størrelse. Der står i hvert fald ikke noget om, at de holdt gudstjeneste eller helligholdt dagen."

„Er der ikke endnu et skriftsted? Å jo, det er dig, Magnus, der mangler at læse Markus 16,9. Jeg forstår ikke, hvordan vi kom til at springe det over. Læs det så for os!"

„Det siger blot, at Kristus opstod tidligt om morgenen på den første dag." Magnus talte i en skuffet tone. Han vendte sig derpå mod hr. Carrier og spurgte: „Vil De fortælle os, at Bibelen ikke indeholder et eneste skriftsted, som betegner ugens første dag som en hellig hviledag?"

„Har vi fundet et sådant skriftsted?"

„Nej, det har vi ikke, og De vidste på forhånd, at det ikke ville lykkes os – ikke sandt? De har et smil i øjet! Hvorfor lod De os..."

„Jeg lod jer have alt det besvær med at finde frem til de forskellige skriftsteder, fordi det var den eneste anvendelige metode. Ønskede du ikke selv at konstatere, hvordan det forholdt sig?"

Magnus nikkede. „Men hvad skal vi nu gøre?"

„Hvad mener du?"

„Er det virkelig sandt, hvad der står i den bog, De lånte os? Blev sabbatten flyttet fra en dag til en anden? Hvordan kan vi vide, hvilken sabbat der er den rigtige? Hvorfor betyder det overhovedet noget, om man helligholder den ene eller den anden dag? Der er millioner af gode kristne, som helligholder søndagen, og jeg kan ikke se, hvorfor vi skulle blande os i det!"

„Tag det nu roligt, Magnus. Du affyrer jo en hel salve af spørgsmål! Jeg har ikke sagt et ord om, hvad du skal gøre eller ikke gøre. Det var din hensigt at finde beviser i Bibelen, og disse beviser skulle overtyde mig om, at jeg bar mig forkert ad ved ikke at helligholde søndagen. Synes du, at du har fundet sådanne beviser? Nu skal jeg forsøge at vise dig ved hjælp af Bibelen, hvorfor jeg har valgt den syvende dag i ugen til hviledag.

I første Mosebog 2,1 og 2 kan vi læse om, hvorledes Gud fuldendte sit skaberværk, og hvorledes han hvilede på den syvende dag. Derfor velsignede og helligede han den syvende dag. Giver du mig ret i, at Gud er den eneste, som har magt til at gøre dette? Udmærket. Kan du finde noget skriftsted i hele Bibelen, som viser, at Gud nogen sinde har velsignet og helliget ugens første dag? Lad os så slå op på de ti bud i det tyvende kapitel i anden Mosebog. Vi kan alle sammen læse det højt – vi begynder med det første vers og ender med det ellefte."

Et kor af stemmer oplæste de højtidelige ord, som Skaberen selv har udtalt hin mindeværdige dag på Sinaj. „Er sabbats budet ikke klart og tydeligt?" spurgte hr. Carrier. „Gud fortæller os, hvor mange dage vi skal arbejde, og hvilken dag der er hans hellige dag. Gud siger „den syvende dag" — ikke „en syvende dag". Han fortæller os også, hvorfor han ønsker, at vi skal helligholde denne dag. Ikke sandt, Magnus?"

„Jo. Vi skal helligholde den, fordi Gud hvilede på den syvende dag efter at have skabt verden."

„Ja, det er rigtigt. Lad mig så spørge dig, om du mener, at nogen anden dag i ugen kan opfylde dette specielle formål?"

„Nej." Magnus svarede med sagte stemme. Han havde et udtryk i øjnene, som om han famlede sig frem i en mørk hule.

„Men sabbatten var ikke desto mindre en jødisk hviledag!" sagde Jobe og så udfordrende på hr. Carrier.

„Eksisterede der nogen jøder, da Gud lige havde fuldført sit skaberværk og indstiftede sabbatten?"

„Næh, det gjorde der vel ikke."

„Blev de ti bud kun givet til jøderne, eller er det Guds vilje, at alle mennesker skal overholde disse bud? Er det kun jøderne, der ikke må slå ihjel og ikke må stjele?"

Jobe smilede. „Jeg forstår godt, hvor De vil hen. Så var der altså ikke nogen jødisk sabbat?"

„Der eksisterede nogle ceremonielle jødiske sabbatter eller hellige dage. Man kan også kalde dem „festdage". Du husker nok, at da vi for nogle uger siden læste om den jødiske gudstjeneste, fandt vi ud af, at jøderne havde mange ceremonier, der udpegede Kristus som den, der skulle ofres til menneskenes frelse. Da Kristus døde på korset, var den ceremonielle lovs mål nået, og derfor overholder den kristne kirke den ikke. Men den syvende dag - sabbatten - minde-dagen for Guds skaberværk, er ikke mere jødisk end budet om, at du skal ære din far og din mor."

Far Holloway nikkede. „Det er ganske klart. Vi har ingen ret til at pille ved de ti bud og sige, at det ene bud stadig bør være gyldigt, men at det andet ikke længere skal gælde. Men hvornår holdt de kristne op med at helligholde den syvende dag eller sabbatten? Helligholdt Kristus og apostlene denne dag?"

„Lad os se, hvad Jesus gjorde og sagde med hensyn til sabbatten. Vil De læse det syvogtyvende og det otteogtyvende vers af Markus-evangeliets andet kapitel?"

Far fandt hurtigt disse skriftsteder og læste med høj stemme: „Og han sagde til dem: „Sabbatten er blevet til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld. Så er da Menneskesønnen også herre over sabbatten."" Han gjorde en pause og stirrede på de to skriftsteder. „Sabbatten er blevet til for menneskets skyld." Jeg ved, at de foregående vers beskriver, hvorledes farisæerne kritiserede Jesus, fordi han gjorde noget,

som det var forbudt at gøre på sabbatten. Viser det ikke, at han ikke helligholdt sabbatten?"

„Jesus sagde i Bjergprædikenen, at han ikke var kommet for at nedbryde loven og profeterne, men for at fuldkomme eller opfylde dem. Farisæerne havde glemt sabbattens sande mening i den labyrint af regler og forskrifter, som de selv havde fundet på. De havde gjort sabbatten til en frygtelig byrde for folket, til trods for, at det havde været Guds mening, at den skulle være til gavn og glæde for menneskene. Hvis De læser Esajas 58,13, vil De se, at Gud siger, at sabbatten skal være en fryd. Jesus kom for at befri sabbatten for alle de plager, som menneskene havde udstyret den med, og hjælpe folk til at tilbede Gud i den rette ånd, for han er herre over sabbatten. Men hvilken dag kan med rette kaldes Herrens dag, når Jesus er herre over sabbatten?"

Lew svarede først. „Det må være sabbatten."

„Rigtigt! Husk disse ord, som står i sabbatsbudet: „Hviledag for Herren din Gud." Vi kunne bruge det meste af aftenen til at læse alle de skriftsteder, der fortæller om, hvorledes Jesus gik i synagogen på sabbatten. I kan selv slå dem op, hvis I har lyst, og I må med glæde låne min bibel-ordbog. Det nye Testamente viser tydeligt, at den syvende dag - sabbatten - var Kristi helligdag. Det samme gælder for hans disciple. Lagde I mærke til, hvad der stod i et af de skriftsteder, der handler om opstandelsen: „Men efter sabbatten, da det gryede ad deri første dag i ugen"? De kvinder, som elskede Jesus og troede på hans lære, vidste, hvilken dag der var sabbat. Vi har alle læst, at de helligholdt den så omhyggeligt, at de ikke engang ville salve Jesu legeme på den dag.

Med hensyn til apostlene og den ældste menighed kan jeg henvise til Paulus. I Apostlenes Gerninger 17,2 står der: „Og efter sin sædvane gik Paulus ind til dem, og på tre sabbatter samtalede han med dem ud fra skrifterne." Der står noget lignende i Apostlenes Gerninger 18,4: „Men hver sabbat førte han samtaler i synagogen og søgte at overbevise både jøder og grækere." Hvorledes kan jeg lade være med at helligholde sabbatten, når Kristi disciple og apostle gjorde det? Jeg forsøger, så godt jeg kan, at være en Kristi tilhænger, og derfor helligholder jeg den hviledag, som også han helligholdt."

Hr. Carrier havde næppe nogen sinde før holdt så lang en tale. Hans ord var blide, men meget alvorlige og indtrængende. Han så fra den ene til den anden. Nogle af dem så ud, som om de var helt overvældede af, hvad de havde hørt. Der var ganske stille i værelset, som om de alle følte et højere væsens nærværelse. Penduluret faldt i slag. Dets dybe toner genlød i hele huset, da det slog elleve slag.

Far Holloway rejste sig og sagde: „Jeg anede ikke, at det var blevet 'så sent. Nu skal vi i seng, men vi fortsætter studierne i morgen. Det er et meget betydningsfuldt emne. Jeg tror, at jeg bør drøfte det med pastor Bingham. Måske kan han hjælpe os."

Da far og mor' var kommet op i deres soveværelse, så de bekymret på hinanden.

Mor lagde sin hånd på fars skulder og sagde: „Pastor Bingham kunne ikke ved hjælp af Bibelen føre noget bevis for sjælens udødelighed. Hvad skal vi gøre, hvis han heller ikke kan bevise, at søndagen er den kristne hviledag?”

Far Holloway lod hånden glide gennem håret. „Det ved jeg ikke, Anna. Der må da være en fyldestgørende forklaring på, at hele den kristne verden helligholder søndagen. Tænk nu, hvis forklaringen ikke er fyldestgørende!”

Bedre end guld.

Kapitel 22.

Skatten findes!

„Kom ind!” sagde pastor Harold C. Bingham, da der blev banket på døren til hans studereværelse. Han havde været optaget af at læse i en bog, men nu vendte han sig om mod den indtrædende.

„Å, er det Dem, broder Holloway! Det var rart at se Dem. Sæt Dem ned og fortæl mig, hvad De har på hjerte.”

„De må undskylde, at jeg kommer i mit arbejdstøj. Jeg ville egentlig først være kommet i aften, men jeg blev tidligere færdig i smedjen, end jeg havde regnet med, og så syntes jeg, at jeg ville kigge ind til Dem på hjemvejen, for det, jeg gerne vil drøfte med Dem, tåler dårligt at blive udsat.”

„Forhåbentlig kan jeg hjælpe Dem. Der er da vel ikke sygdom hjemme hos Dem?”

„Nej, det er der heldigvis ikke. Det er noget ganske andet, det drejer sig om. Pastor Bingham, har De nogen sinde hørt om nogen, som holdt helligdag om lørdagen?”

„Det var da et mærkeligt spørgsmål! Lad mig tænke mig om et øjeblik. Jo, jeg tror, der findes en lille menighed her i landet - nogle mennesker, som kalder sig syvende dags adventister - som helligholder lørdagen. Da jeg for tyve år siden studerede i San Francisco, kom jeg hver dag forbi deres lille menigheds hus. Jeg kan tydeligt huske det skilt, som gav meddelelse om, at de holdt gudstjeneste lørdag formiddag. Det bedrøvede

mig meget, at disse mennesker kastede vrang på de kristnes hviledag og foretrak en gammel jødisk skik. Men hvorfor interesserer De Dem for dette spørgsmål?"

„Det skal jeg gerne fortælle Dem, hr. pastor. Vi har læst grundigt i Bibelen i den senere tid, og vi er blevet meget interesseret i søndagshelligholdelsens historie. Min hustru og jeg har altid været enige om, at vor tro skulle være baseret på Guds ord, og derfor har vi prøvet at finde et skriftsted, som viste, at Herren har formanet de kristne til at helligholde søndagen. Men vi har ikke kunnet finde et sådant skriftsted, og det er grunden til, at jeg opsøger Dem. Jeg håber, at De kan hjælpe os, hr. pastor."

„Hvorfor vil De hænge Dem i et så ubetydeligt spørgsmål? Synes De virkelig, at den sag er af større interesse? Når Herren opstod på ugens første dag, er det smukt og passende, at kristne mennesker helligholder denne dag til minde om opstandelsen." Pastor Bingham smilede beroligende til sit sognebarn.

„Men findes der et skriftsted, som fortæller, hvorledes og hvornår Kristus gav befaling til, at søndagen skulle helligholdes i stedet for sabbatten?"

„Nej, det gør der ikke. Men da den kristne kirke i århundreder har helligholdt søndagen, er Herren sikkert godt tilfreds dermed, og jeg er vis på, at han har velsignet og helliget denne dag."

Velsignet og helliget! Disse ord havde en velkendt klang.

„Ja men netop disse ord anvendes i Bibelen om den syvende dag! Hvorledes kan menneskene lave om på en dags hellighed, når Gud allerede har gjort den til hviledag og til et minde om verdens skabelse? Sådan må jeg i hvert fald opfatte det, når jeg læser de ti bud.

„De ti bud? Kære ven, De ved da, at vi ikke længere lever under loven, men under nåden! Loven blev naglet til korset! Lad mig læse det for Dem. Jeg finder skriftstedet på et øjeblik." Han tog den store bibel, som lå på et hjørne af skrivebordet. „Her har vi det. Paulus' brev til kolossenserne, andet kapitel, fjortende og sekstende vers. „Han udslattede det anklagende skyldbrev med dets lovbestemmelser, det, som var imod os; han tog det bort ved at nagle det til korset ... Lad derfor ingen dømme jer for mad og drikke eller med hensyn til højtid, nymåne eller sabbat." De må da indrømme, at det er klart og utvetydigt. Det omtaler endda sabbatten!

Hold De nu bare op med at gøre Dem bekymringer. Det kan være vanskeligt nok i forvejen at være en god kristen, så man skal ikke bekymre sig om småting."

I lang tid herskede der tavshed i studereværelset. Den arbejdsklædte smed stod foran den sortklædte præst og krammede sin gamle hat i sine arbejdsvante hænder, medens han kæmpede med sine tanker. „Læste Alfred Carrier ikke disse to skriftsteder, da vi læste

om tjenesten i helligdommen? Jo, nu husker jeg det. Gid jeg dog kunne finde de rette ord!"

Langt om længe tog far Hollway ordet: „Undskyld, men sagde De virkelig, at Guds lov var blevet udslettet? De ti bud? Jeg troede, at disse skriftsteder i brevet til kolossenserne betød, at den ceremonielle lov, som pegede frem mod Kristus, var blevet udslettet. Korsfæstelsen gjorde jo en ende på nytten af denne lov. Paulus omtaler mad og drikke, højtid, nymåne og sabbat, men hentyder alt det ikke til den ceremonielle lov? Mener De ikke, hr. pastor, at der er forskel på den sabbat, der falder på ugens syvende dag og de ceremonielle sabbatter? Jeg kan dårligt tænke mig, at De vil påstå, at de ti bud blev sat ud af kraft. Var det ikke stadig forbudt at lyve og stjæle og ihjelslå? At vi er under nåden, er vel ikke ensbetydende med, at vi har fået tilladelse til at bryde Guds lov? Jeg har altid troet, at det betød, at vi af nåde frelses fra den lovens forbandelse, som rammer dem, der ikke holder loven!"

„Nu kommer De ind på et farligt felt! Hvem har forkyndt denne lære for Dem?"

„Vi har, som jeg fortalte Dem, læst grundigt i Bibelen. En mand, som arbejder for mig, og som logerer hjemme hos os, har hjulpet os med bibelstudierne. Han hedder Alfred Carrier. Han har mange gange ledsaget os til kirken, så De kender ham sikkert af udseende. Hans kendskab til Bibelen er ganske forbløffende. Vi har en bibelordbog, og vi slår hele tiden op i den hellige skrift. Vi sammenligner skriftsted med skriftsted. Jeg har aldrig tidligere fundet så mange vidunderlige sandheder i Bibelen, skønt jeg i mange år har været både medlem af menigheden og søndagsskolelærer."

„De mener altså, at en ganske almindelig smedesvend er en bedre fortolker af Guds ord end jeg, Deres præst? Nu skal jeg sige Dem en ting, Holloway! Den jødiske sabbat er blevet afskaffet."

"Jeg ønsker blot at få forevist et eneste skriftsted, som beviser det, De der siger! Personligt nærer jeg ikke noget ønske om at skifte hviledag. Men som kristen må jeg basere alt, hvad jeg foretager mig, på Bibelen - og kun på den!"

„De to vers i brevet til kolossenserne, som jeg læste for Dem, tilfredsstill mig, og de ville også tilfredsstille Dem, hvis De ikke have ladet Dem forhekse af disse forrykte ideer!"

„Det gør mig ondt, men jeg kan ikke anerkende, at disse skriftsteder har forbindelse med de ti bud. Jeg spørger Dem endnu en gang: Vil De som forkynder af Guds hellige ord påstå, at budene „Du må ikke slå ihjel!" og „Du må ikke stjæle!" og alle de andre bud er blevet sat ud af kraft?"

„Nej, det kan man ikke sige, for de samme principper udtrykkes i Kristi lære. Men sabbatten eksisterer ikke mere - og det er alt, hvad jeg har at sige om det emne!"

„De må undskylde, at jeg har ulejliget Dem, hr. pastor. Farvel, og tak, fordi De ofrede mig noget af Deres tid.”

Da far Holloway kom hjem, var aftenbordet dækket. Det så meget indbydende ud. Der var et fad med duftende bagte bønner, der var hjemmebagt sigtebrød, en skål med kartoffelmos og et fad med smørstegte gulerødder fra haven. To store æblekager stod til afkøling ude på verandaen.

Far Holloway var ganske rolig, medens han vaskede sig og klædte sig om. Han lyttede i nogen tid til børnenes muntre samtale om dagens små begivenheder i skolen og i smedjen.

„Du spiser ingenting, Matthew!” udbrød mor pludselig. „Vil du ikke have nogle flere bønner - eller nogle gulerødder?”

Han skubbede tallerkenen fra sig. „Nej tak. Som sædvanligt smager den mad, du har lavet, ganske storartet, og jeg er heller ikke syg - det skulle da lige være i hjertet. Jeg aflagde pastor Bingham et besøg på hjemvejen.”

Magnus var ved at føre gaflen til munden, men lod hånden synke igen.

„Fortalte du ham om vore studier af sabbatsproblemet?”

„Naturligvis - hvad skulle jeg ellers tale med ham om? Jeg har ikke tænkt på andet siden i går. Dette problem er skyld i, at jeg næsten ikke har sovet i nat.”

„Det har jeg heller ikke. Hvad sagde pastor Bingham? Kunne han henvise til noget skriftsted?”

„Nej.” Dette svar kom næsten modstræbende. „Han sagde, at de ti bud var blevet sat ud af kraft.”

„Det gjorde han da ikke? Og han er præst! Men han kunne da umuligt finde et skriftsted, der viste, at han havde ret i denne påstand!”

„Nej, det kunne han ikke. Det endte med, at han indrømmede, at de andre bud stadig burde overholdes, men han påstod, at sabbats budet kun gjaldt for jøderne, men ikke for de kristne.”

Far Holloway så over på Alfred Carrier, som havde lyttet opmærksomt til samtalen mellem far og søn.

„Ja, Alfred, det ser ud til, at vi bliver nødt til at indrømme, at der er mere sandhed i det, De fortalte os, end vi egentlig bryder os om at indrømme. Har De stadig den bog, som De lånte os, før De rejste til Sacramento?"

„Ja, det har jeg. Har De lyst til at låne den igen?"

„Ja tak, det vil jeg gerne - så snart vi har spist. Jeg vil gerne kigge lidt nøjere på, hvordan det gik til, at søndag blev de kristnes hviledag. Vi har læst om den, men dengang troede jeg ikke på det. Nu, da jeg har talt med pastor Bingham, begynder jeg at tro, at det, der står i Deres bog, alligevel er sandt."

Der var spænding i luften, da familien atter samledes. Far Holloway slog op på det tredje kapitel i Den store Strid og læste forskellige afsnit højt for de andre. Disse afsnit indeholdt beretningen om, hvorledes den hedenske dyrkelse af „solens ærværdige dag" havde sneget sig ind i de ældste menigheder, da kristenforfølgelserne ophørte, og kristendommen begyndte at udbredes.

„Tænk engang! Kejser Konstantin befalede tusinder af sine soldater at lade sig døbe, skønt de næsten ikke vidste noget om den kristne tro. Det var ikke så mærkeligt, at de holdt fast ved mange af deres hedenske skikke." Det var Magnus, der sagde disse ord i en eftertænksom tone.

„Ja, det gjorde det lettere for dem at tilpasse sig den nye religion, at de kunne overføre mange af deres hedenske skikke til kristendommen ved simpelt hen at give dem nye navne. Kejser Konstantin var meget snedig. Dette kapitel fortæller om, hvordan han udstedte den første søndagslov i 321. På det tidspunkt helligholdt de kristne stadig sabbatten. Senere blev der udstedt en ny lov, som gav søndagen navn af „Herrens dag", og endnu senere blev det forbudt at holde gudstjeneste på sabbatten. Endnu i det tolvte århundrede fandtes der dog mennesker, som stadig helligholdt sabbatten, selv om de blev forfulgt derfor. Der står her i bogen, at de kristne menigheder i Afrika, især menigheden i Ætiopien, uforandret bibeholdt den syvende dag som sabbat."

Alfred Carrier bøjede sig frem og begyndte at henlede far Holloways opmærksomhed på nogle af de vigtigste punkter i bogen. Lidt efter rettede han sig atter op og sagde: „Det lader til, at sandhedens fjende i århundreder har forsøgt at tilintetgøre Guds sande sabbat. Satan vidste, at hvis menneskene trofast ville helligholde denne dag, ville de aldrig tabe Skaberen af syne og aldrig forledes til afgudsdyrkelse. Derfor fører han krig mod sabbatten. Da vi gennemgik Daniels Bog, læste vi om den magt, som skulle følge efter romerriget, og som skulle „sætte sig for at ændre tider og lov". Det er en kendsgerning, at romerkirken hævder, at den har flyttet sabbatten fra den syvende til den første dag i ugen. Den påstår, at dette er et bevis på dens magt og myndighed. Men Bibelen fortæller os, at dette forhold skal blive rettet før Kristi genkomst. Der står i Johannes' Åbenbaring 14,12, at de hellige i de sidste dage skal „holde fast ved Guds bud og troen på Jesus"."

„Er det grunden til, at De mener, at det er af så stor betydning at helligholde sabbatten?" spurgte Magnus.

„Ja, det er en af grundene. Jeg ønsker at rette mig efter Guds vilje og at være rede til Jesu komme. Desuden tror jeg, at sabbatshelligholdelsen spiller en stor rolle i et kristent menneskes liv. Gud siger i Ezekiels Bog 20,12: „Også mine sabbatter gav jeg dem, for at de skulle være et tegn mellem mig og dem, at det skal kendes, at jeg, Herren, er den, som helliger dem." At hellige vil sige at gøre hellig. Guds kraft var påkrævet, for at verden kunne blive skabt. Der kræves også guddommelig skaberkraft, for at en stakkels synder som jeg kan blive forvandlet til et helligt og rent væsen. Hver sabbat, når jeg priser Guds skaberkraft, mindes jeg Guds kraft til at genskabe mig og gøre mig værdig til Himmelen. Derfor betyder sabbatten så meget for mig. Er det ikke naturligt?"

Mens han stillede dette spørgsmål, bad han en tavs bøn, og så afventede han svaret.

„Hvad mon folk ville sige, hvis vi begyndte at helligholde lørdagen? Det lyder helt vanvittigt! Lørdag egner sig slet ikke til at være hviledag! Hvorledes skulle man tjene til livets ophold, hvis man holdt hviledag om lørdagen? Det er jo den travleste dag i hele ugen. Bønderne kommer ind fra landet for at sælge deres produkter og selv købe ind, og det giver os en mængde arbejde i smedjen." Far Holloway rystede på hovedet.

„Hvordan kunne vi blive i vores egen menighed? Folk ville tro, at vi var gået fra sans og samling, hvis vi pludselig ville være anderledes end alle andre. Kunne vi tilslutte os en anden menighed? Nej, det er umuligt! Der findes ingen anden menighed, som vi kunne tilslutte os." Jobe så helt betuttet ud.

„Pastor Bingham nævnte en menighed, som kaldes syvende dags adventisterne. Ved De, om der virkelig findes en sådan menighed, hr. Carrier?"

„Ja, det gør der, og jeg er selv medlem af den."

„Jeg har aldrig før hørt den omtale."

„Nej, så vidt jeg ved, er jeg den eneste syvende dags adventist her i byen."

„Det må være ubehageligt for Dem. Hvor længe har De tilhørt syvende dags adventisternes menighed?"

„I over femten år, og det har aldrig forhindret mig i at tjene til livets ophold. De siger, at det må være ubehageligt for mig. Ja, det er det somme tider. Men tror De ikke også, at det var temmelig ubehageligt for de ældste kristne, når de sagde farvel til de almindeligt udbredte religioner? Det må have været meget ubehageligt at blive kastet for de vilde dyr eller blive brændt på bålet for sin tros skyld. Jeg har læst en hel del historie, og jeg er kommet til det resultat, at det aldrig har været behageligt at gøre sig til talsmand for

sandheden. Den mødes næsten altid med ligegyldighed. Da jeg var med i krigen for snart fyrretyve år siden, kendte man ikke til at stille spørgsmål. Vi fik vore ordrer fra kaptajnen, og så gjaldt det om at lystre, hvad enten det passede os eller ej. Kristne mennesker må gøre det samme. At adlyde Guds ordrer er efter min mening en velsignelse, som fuldt ud opvejer alle eventuelle prøvelser, forfølgelser og latterliggørelse. Vil De ikke give mig ret i det? Tror De, at den bog, vi har studeret, indeholder sandheden?"

Far Holloway var meget bleg og trak vejret med besvær. Mor sad med lukkede øjne. Hun bevægede læberne, som om hun bad. Jobe, Lew og Jenny stirrede ned i gulvet.

Pludselig rejste Magnus sig. „Jeg tror, at denne bog taler sandt, og med Guds hjælp vil jeg adlyde sandheden!"

Han rystede på hænderne, og hans ansigt blussede, men hans øjne strålede af idealistisk beslutsomhed.

Hans ord virkede på de andre som et tordenskrald.

„Mener du det virkelig?" spurgte far Holloway med næppe hørlig stemme.

„Nej, Magnus, det kan ikke passe! Det var dig, der kylede bogen hen i brændekassen!" udbrød Jobe forarget.

„Det ved jeg godt, og jeg skammer mig over det. Men der er tid nok til at rette den fejl. Kan I da ikke indse, at dette er sandheden? Det er som at finde en skjult skat. Den har hele tiden ligget skjult i Bibelen, og hvis hr. Carrier ikke havde hjulpet os, havde vi aldrig fundet den. Hvorfor indrømmer I ikke, at det er sandt, og hvorfor beslutter I jer ikke til at gøre det rette?"

„En skjult skat!" tænkte Lew. „Det var de ord, hr. Carrier benyttede, da han anbefalede mig at læse i Bibelen. En skjult skat. Hvor tit har jeg ikke drømt om at gå på skattejagt i Californien – men jeg har aldrig tænkt mig, at jeg skulle finde en skat af denne art! Jeg vil ikke være med til dette her! Magnus må være sindssyg!"

Far Holloway lagde hånden på Magnus' skulder og sagde: „Du ved ikke, hvad du selv siger, min dreng! Hvis du føler dig overbevist om, at det, du vil gøre, er det rette, vil jeg ikke stå dig i vejen. Men du må ikke regne med, at vi andre vil følge dit eksempel – i hvert fald ikke endnu."

Ikke endnu! Hvad mente far Holloway med det? Jobe og Lew så forbavset på hinanden. Var der måske en mulighed for, at far ville anerkende sandheden af denne mærkelige trossætning? Nej, det måtte aldrig ske! Det ville slå alting i stykker!

Bedre end guld.
Kapitel 23.

Brydninger og omvendelser!

Da der var gået nogle uger, sagde Lew en dag til Jobe: „Det er næsten ikke til at tro! Magnus holder virkelig stadig fast ved sin mærkelige overbevisning!" De to drenge var på vej hen ad vejen. Lew skulle i skole, og Jobe var på vej til smedjen. Vejret var dejligt. Det var en af disse martsdage, hvor det er tilstrækkelig køligt til, at man føler sig vel til mode, og varmt nok til, at man mærker, at foråret er ved at nærme sig. Det blæste en lille smule, og alt var frisk og grønt efter vinter regnen. Jobe og Lew burde have nydt det strålende vejr og lærkens glade sang, men de havde andet at tænke på.

„Ja, du må nok sige, at det er en mærkelig overbevisning!" Jobe sparkede til en jordknold, så den gik i tusind stykker og var lige ved at skræmme livet af en nysgerrig markmus. „I de sidste tre uger har han bedt om at være fri for at arbejde hver lørdag, skønt lørdagen er den travleste dag i hele ugen. Medens vi andre slider og slæber, tilbringer han hele lørdagen sammen med hr. Carrier. De bestiller ikke meget andet end at læse i Bibelen."

„Somme tider går de en tur ud på landet. Det er godt gjort, at de har tid til at gå tur om lørdagen! Jeg har aldrig hørt noget lignende!"

„Det er noget rigtig kedeligt noget! Forleden standsede Chuck Cartwright mig på gaden og spurgte, om det var sandt, at der var opstået en ny religion hjemme hos os. Han var sammen med Liz Petersen, og før jeg fik lejlighed til at få et ord indført, sagde hun: „A ja, jeg har hørt, at Jobs broder studerer til jøderabbiner." Det er snart ikke til at holde ud!"

„Hvordan tror du så, det er for mig, der går i skole! Magnus kan være glad for, at han er færdig med skolen. Derved forskånes han for mange drillerier."

„Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvordan det vil blive, hvis far og mor følger Magnus' eksempel."

„De går da stadig i kirke hver søndag!"

„Ja, men de læser i Bibelen hver aften sammen med hr. Carrier. Efter at vi har trukket os tilbage, foregår det inde på hr. Carriers værelse. Da jeg kom igennem forstuen i går aftes, kunne jeg høre deres stemmer. Far sagde: „Jeg har aldrig før i hele mit liv udkæmpet en sådan kamp. Dette problem opfylder alle mine tanker. Jo mere jeg beder og læser i Bibelen, des stærkere bliver min overbevisning om ..." Jeg brød mig ikke om at høre mere, så jeg skyndte mig op ad trappen."

„Hvad tror du, han ville have sagt?"

„Ja, hvad mener du?"

„Det ser sort ud. Inderst inde giver jeg hr. Carrier fuldkommen ret. Man kan ikke nægte det, som står sort på hvidt i Bibelen. Men at rette sig efter sandheden er en helt anden sag. Lukke smedjen om lørdagen! Holde lørdagen hellig! Der må da være en udvej ... Det kan da ikke være sådan, at en lille skare mennesker har ret, medens hele resten af verden har uret!"

I dette øjeblik ringede skoleklokken, og de to brødres samtale blev afbrudt, men de blev ved med at tænke på samme problem. De forstod begge, at det slet ikke var usandsynligt, at deres forældre ville gå over til at helligholde lørdagen i stedet for søndagen, sådan som Magnus og hr. Carrier gjorde det, og de forstod også, at dette ville indebære en trussel mod deres egen behagelige tilværelse.

Slaget faldt om eftermiddagen. Da Lew efter skoletid indfandt sig i smedjen for at hjælpe til med arbejdet, modtog far Holloway ham med disse ord: "Du skal ikke tage arbejdstøj på, for vi lukker tidligt i dag. Far var allerede i færd med at lægge sit værktøj på plads, og ilden på essen var ved at brænde ned. Da far så det forbavsede udtryk i drengenes ansigt, fortsatte han: "Det er fredag i dag, og for fremtiden skal smedjen være lukket fra solnedgang om fredagen til solnedgang om lørdagen - jeg mener på sabbatten!"

„Far! Er det virkelig din mening, at du vil holde lørdag i stedet for søndag? Hvad tror du, folk vil sige?"

Far satte sig på bænken i baggrunden af smedjen og gjorde tegn til drengene, at de skulle sætte sig ved siden af ham. Der var ikke andre til stede end de tre, for Alfred Carrier og Magnus var allerede gået hjem.

„I må ikke tro, at min beslutning er uoverlagt. Jeg har aldrig i hele mit liv været ude for noget problem, som har voldt mig så meget hovedbrud som dette. Og jeg har læst grundigt i Bibelen og bedt og bedt for at finde den rette løsning. Det kan ikke nægtes, at min beslutning vil medføre visse vanskeligheder, men jeg har bestemt mig til ikke at bryde mig om, hvad folk siger. For mig betyder det uendelig meget mere, hvad Gud siger. Jeg ønsker, at Gud skal kunne sige: „Vel du gode og tro tjener." Jeg må adlyde

hans bud. Jeg kan ikke fortsætte med at kalde mig et kristent menneske, hvis jeg hver eneste uge er ulydig overfor sabbats budet.

Jeg vil gerne bede jer lade være med at bruge udtrykket „holde lørdag i stedet for søndag". Det lyder ikke godt. Det er slet ikke det, der er meningen. Jeg er ked af, at I ser sådan på det, som I gør, men mor og jeg kan kun bede til, at I må komme til at anerkende sandheden, og vi håber, at det må ske snart."

„Er mor da enig med dig?" spurgte Jobe bedrøvet. Han havde en følelse af, at hele hans verden gik under.

„Ja, og det er Jenny også. Det er jeg meget taknemmelig over. Men lad os nu gå hjem og forberede os til sabbatten."

Var det virkelig far, som sagde disse ord — en fredag eftermiddag. De to drenge syntes, at det var som en ond drøm. De stod tavse og nedtrykte, medens far låsede døren til smedjen.

„Hvorfor skal smedjen være lukket fra solnedgang om fredagen til solnedgang om lørdagen? Er det også et af hr. Carriers underlige påfund?" spurgte Lew i en fortrædelig tone. Men han tav stille, da han så udtrykket i fars ansigt.

"Pas på, hvad du siger, min dreng! Der er ingen, der har ladet sig gøre til slave af Alfred Carriers „påfund". Vi følger den vej, som Gud siger, at vi bør følge. I Bibelen regnes døgnnet fra solnedgang til solnedgang, og derfor bør det regnes således. Men stik I nu bare af med jer. Jeg har glemt noget, men jeg indhenter jer måske på vejen."

Så snart drengene kom hjem, opdagede de, at der var gjort omhyggeligt rent i hele huset. Der lugtede af møbelpolitur i alle værelserne. Duften af friskbagt brød trængte ud fra køkkenet.

„Mor gør alting så grundigt!" brummede Jobe, da han havde åbnet døren til drengenes værelse og opdagede, at der var blevet lagt rent tøj frem på de tre senge. Magnus havde været i bad og var i færd med at klæde sig på.

„Har mor tænkt sig, at vi også skal klæde os om?" spurgte Lew og pegede på søndagstøjet, der lå på sengen.

„I kan gøre, som I vil. Mor har blot lagt tøjet frem for alle tilfældes skyld."

„Hvad mener du med det?"

„Vi håbede, at I, når I havde talt med far ..." Magnus gik i stå, da han havde sagt disse ord.

„Nu skal jeg sige dig en ting, Magnus! Vi lever i et frit land. Vi vil ikke lade os overtale eller påvirke til at miste besindelsen, sådan som I andre har gjort. Hvad tror du, der vil ske i morgen, når folk opdager, at både smedjen og reparationsværkstedet er lukket? Man kan virkelig ikke sådan uden videre lukke butikken uden at give kunderne en fyldestgørende forklaring. Far bliver ruineret! Og nu gik forretningen endda så glimrende! Det er et rent mareridt!"

Magnus havde et lystigt glimt i øjet, da han svarede. „Det er kedeligt, at du ser sådan på det. Jeg håber inderligt, at du en skønne dag skifter mening. Men jeg kan i hvert fald berolige dig med, at folk nok skal finde ud af grunden til, at smedjen og værkstedet er lukket om lørdagen."

„Det er jo det, der er ulykken! Man behøver ikke megen fantasi for at forestille sig, hvad de vil sige om den ting!"

Den næste morgen flyttede bibelstudiekredsen, som nu havde fået navnet „sabbatsskolen", fra Alfred Carriers værelse til dagligstuen. Jobe og Lew var blevet opfordret til at være med, men de havde sagt nej tak og besluttede sig til at gå en tur.

"Jeg forstår ikke, hvorfor du og jeg ikke skulle kunne arbejde i smedjen i dag!" sagde Jobe ærgerligt. „Det er ikke, fordi jeg har noget imod en ekstra fridag, men det føles så underligt ikke at bestille noget på ugens travleste dag. Hvis vi to havde arbejdet, kunne vi i hvert fald have holdt skinnet ved lige."

„Har du glemt, hvad far sagde ved andagten i går aftes?" spurgte Lew. „Han sagde, at forretningen er hans, og at det derfor er ham, som har ansvaret for, hvad der foregår i den. Og da han citerede det fjerde bud, lagde han særlig vægt på disse ord: „Da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter."

"Det vil altså sige, at vi ikke må arbejde i dag, fordi far hellig-holder dagen. Det synes jeg er uretfærdigt."

„Vi kan i hvert fald ikke få lov til at arbejde i hans forretning, men jeg er ikke sikker på, at han kan forhindre os i at arbejde et andet sted."

„Du siger noget! Jeg hørte forleden, at hr. Fletcher søger et bud til at køre ud med varer om lørdagen. Lad os gå hen til ham og spørge, om han ikke vil ansætte en af os."

„Hvad foregår der her?" De var netop drejet ned ad den gade, som førte til smedjen. „Hvorfor mon alle de mennesker har forsamlet sig foran smedjen? Vi må hellere undersøge, hvad der er på færde!"

De satte i løb, og lidt efter stod de forpustede i udkanten af en stor klynge af skuffede kunder og nysgerrige tilskuere. Alle stirrede på en plakat, som var slået op på døren til smedjen. Fuld af rædsel læste drengene de ord, som stod på plakaten:

Denne smedje er lukket fra solnedgang fredag til solnedgang lørdag hver uge. „Men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud." (2 Mos. 20,10.)

Arbejde kan indleveres lørdag aften eller søndag og som sædvanlig de øvrige dage. Der garanteres stadig for arbejdets kvalitet.
(Underskrevet) Matthew Holloway.

Snedkeren George Lester, som boede lige ved siden af smedjen, læste plakaten og rystede på hovedet. Charlie Crocket, isenkræmmeren, mumlede nogle uforståelige ord. Men den gamle hr. Halstead sagde med rene ord det, som alle de andre lod til at tænke: "Jeg ville ellers have svoret på, at Matthew Holloway var den mest besindige mand i hele byen! Hvad går der mon af ham? Man skulle tro, han var gået fra forstanden! Men vent bare, til jeg får fat på ham — så skal jeg nok sige ham et alvorsord! Halløj, vent lidt, I to! Det er jo Lew og Jobe! I kan måske forklare os meningen med den plakat. Skal det være en spøg! I så fald må jeg sige, at det er en meget dårlig spøg!"

Jobe og Lew ville have givet alt, hvad de ejede, for at kunne krybe i et musehul. De mumlede noget om, at de måtte skynde sig hjem, og derpå forsvandt de så hurtigt, at hr. Halstead næppe var klar over, om de virkelig havde været der, eller om han kun havde indbildt sig, at han så dem.

På hjemvejen snakkede de to drenge alvorligt sammen, og så snart de havde lukket sig ind i huset, opsøgte de deres far. „Må vi tage til Sacramento og søge arbejde der?" spurgte de.

Far blev helt forskrækket. Han havde ikke drømt om, at de ville fremkomme med et sådant forslag. „Hvorfor spørger I om det? Tror I, at I vil få det bedre der, end I har det hos mig? Og hvor skulle I bo? Dette kommer så pludseligt, så I kan umuligt have overvejet det tilstrækkelig omhyggeligt."

„Du vil ikke få brug for os ret meget længere."

„Hvad mener du med det?"

„Vi kommer lige fra smedjen. Du skulle have set alle de mennesker, der havde forsamlet sig, og du skulle lige have hørt, hvad de sagde! Jeg er bange for, at du kommer til at miste en mængde kunder. Lew og jeg føler os ikke længere lykkelige nu, da I andre har forandret jer så meget. Vi bliver til grin for hele byen, og derfor vil vi hellere straks rejse væk herfra."

Far betragtede dem længe. Hans ansigt var blegt og fortrukket. „Jeg er meget bedrøvet over, at I ikke længere føler jer lykkelige i jeres hjem," sagde han stilfærdigt. „Bare mor ikke bliver syg, når hun får dette her at vide. Jeg var ikke klar over, at vi havde forandret os så meget. Vi holder i hvert fald lige så meget af jer som før, snarere endnu mere. Men du skulle tænke på, hvad dette kommer til at betyde for din skolegang, Lew. Du bryder dig vel ikke om at give afkald på at gå op til realeksamen sammen med dine kammerater."

„Nej, men ..."

Far trak begge drengene ind til sig.

„I må selv træffe afgørelsen, og jeg vil ikke stå jer i vejen. Jeg har allerede forklaret jer grunden til, at jeg ikke kan lade jer arbejde i smedjen på sabbatten. Men I behøver ikke at arbejde om søndagen, hvis I har noget imod det. Lew, kunne du ikke tænke dig at blive her, til du er færdig med skolen? Og jeg ville også ønske, at du ville blive her, Jobe. Hvis I så, når Lew har taget sin eksamen, stadig ønsker at slå jer ned et andet sted, skal jeg gøre mit bedste for at skaffe jer gode pladser."

Senere på dagen drøftede far og mor situationen. De var begge tunge om hjertet. „Er det nu kommet så vidt, at vore egne børn vender sig imod os?" spurgte mor med bævende stemme og gav sig til at lede efter sit lommetørklæde.

„Bibelen siger, at en mand har sine husfolk til fjender. Det, der er i vejen med Jobe og Lew, er, at de inderst inde er enige med os, men at deres hjerte endnu ikke har omvendt sig helt. De vægrer sig ved at følge Guds vilje, fordi de ønsker sig en let tro, som ikke kræver synderlige ofre. Vi må bede til, at Herren vil være dem for stærk, ligesom han var Paulus for stærk."

Far, mor, Magnus, Jenny og Alfred Carrier bad daglig om, at Jobe og Lew måtte omvende sig. De følgende uger var vanskelige at komme igennem. Plakaten på døren til smedjen havde givet hele byen stof til sladder. Jobe og Lew lagde ikke skjul på, at de ikke havde nogen andel i deres fars nye religion, men alligevel blev de drillet meget af deres kammerater. De måtte også lytte til de kunder, som indfandt sig i smedjen „for at bringe Matthew Holloway på bedre tanker". Da drengene i nogen tid havde lyttet til deres fars stilfærdige og logiske svar og iagttaget den tålmodighed og værdighed, hvormed han mødte kundernes ondskabsfuldheder og grovkornede drillerier, begyndte de imidlertid at få et andet syn på sagen.

„Ved du hvad, Jobe," sagde Lew en morgen, da de var på vej til arbejde, „der er nu noget storslået over far i denne tid. Folk siger, at han er skør, men det forekommer nu mig, at han er både mere fornuftig og besindig end alle dem, der beskylder ham for at være tåbelig og ubesindig."

"Ja, det har du ret i. I begyndelsen var jeg ganske uenig med ham, men jeg kan ikke nægte, at jeg efterhånden er blevet meget stolt af ham. Det er, som om han er i besiddelse af en kraft, han aldrig før har haft. Og som han kan citere Bibelen! Han har altid været en god kristen – men aldrig i så høj grad som nu. Jeg gad vide ..."

„Hvad er det, du gerne ville vide?"

„Jo, jeg gad vide, hvorfor jeg føler mig så rastløs og utilfreds med mig selv. Far og mor og Magnus og Jenny lader til at være både lykkelige og at have fred i sindet. De lader sig slet ikke påvirke af al den modstand, de møder. De har noget, som jeg gerne ville have. Når jeg sammenligner mig med dem, synes jeg slet ikke, jeg er nogen virkelig kristen. Selv om jeg går i kirke hver søndag, kan jeg ikke lade være med at tænke på vores bibelstudier. Dem savner jeg."

„Hvor vil du egentlig hen med alt det?"

„Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at du og jeg ikke blot sætter os op mod far og mor – men også mod Gud. Vi kan lige så godt indrømme, at der ikke findes noget argument imod den opfattelse, som far er nået frem til. En masse mennesker er kommet ind i smedjen for at få ham til at indse, at han tog fejl, men ikke én af dem har været i stand til at gendrive hans argumenter. Selv da pastor Bingham forleden dag kom hjem til os for at diskutere sagen med far, fordi det endelig var gået op for ham, hvor alvorlig den var, måtte jeg give far ret i alt, hvad han sagde. Men det kan jo kun føre til ét resultat! Når vi inderst inde ved, at noget er rigtigt, men alligevel ikke gør det, så ..."

„Ja, jeg forstår godt, hvad du mener. Men spørgsmålet er: Ønsker vi virkelig at blive anderledes?"

„Vi kan ikke selv gøre os anderledes – det kan kun Gud. Men jeg ønsker af hele mit hjerte, at Gud vil gøre mig til et andet menneske. Jeg ville gerne ligne far, for så ville jeg aldrig være bange for andre menneskers ord eller meninger, når jeg blot vidste, at jeg havde fulgt Guds vilje."

„Sådan ville jeg også gerne være, men det er ikke let."

„Det ser ikke desto mindre ud til, at de mennesker, som ikke er bange for vanskelighederne, er lykkeligere end du og jeg, som helst vil gå uden om vanskelighederne."

Der blev ikke sagt mere den dag, men i de næste fjorten dage kæmpede de to drenge med sig selv. Det endte med, at de begge to opsøgte deres far for at fortælle ham, at de havde besluttet sig til at adlyde Guds vilje.

Fars øjne fyldtes med tårer. Han knugede drengene ind til sig og sagde: „Lovet være Herren, som har hørt vore bønner! Nu er familien atter en enhed, og vi kan gøre fælles sag. Måske kommer vi ud for modgang, men Gud vil ikke svigte os!"

Bedre end guld.
Kapitel 24.

Biblen i smedjen!

„Hvis der overhovedet findes nogen, som kan tale den arme mand til fornuft, så er det dig, John. Han har altid respekteret dig og dine anskuelser. Og for resten er det din kristenpligt at gøre et forsøg!"

John Prescott, som var en af de mest kendte entreprenører i Corning, havde været på forretningsrejse i nogle uger. Nu sad han i sin yndlingslænestol, medens hans hustru fortalte ham, hvad der var sket i byen, medens han var borte. Der var faktisk kun én begivenhed, som det var værd at fortælle om, for den overskyggede ganske alt, hvad der ellers var foregået. John tog sine briller af og polerede dem i et stort, hvidt lommetørklæde, som han derefter tørrede sig i panden med. Denne bevægelse gav udtryk for den største rådvildhed.

„Jeg forstår ikke et ord af det hele, Martha. Vil du virkelig påstå, at Matthew Holloway, som altid har været en helt igennem agtværdig og pålidelig mand, holder smedjen lukket om lørdagen, men åben om søndagen, og at han siger, at han gør det af religiøse grunde?"

„Ja - og det sidste er det allerværste! Jeg tror, han er gået fra forstanden. Hvor er det dog synd for hans kone og børn! Jeg har altid sagt, at der ikke findes flinkere drenge i hele byen end Holloways tre sønner, og Jenny er en både sød og dygtig pige. Anna er simpelt hen en perle! Du kan sige dig selv, at vi savner dem ved gudstjenesten. Jeg ville have aflagt dem et besov; for længe siden, men jeg kunne ikke gå hjemmefra, når Andy og Jane havde mæslinger, og du var på rejse, og derfor er det ikke blevet til noget endnu. Men nu er du kommet hjem igen, og så må du hellere påtage dig hvervet."

„Pastor Bingham har da sikkert talt med dem."

„Ja, men det førte ikke til noget resultat. Charlie Crockett, Paul Sherman, Bill Hardt og Fred Sadler har også forsøgt at tale ham til fornuft, men Matthew citerede skriftsteder for dem og gjorde dem helt forvirrede. Ingen af dem har noget særlig godt kendskab til Bibelen."

„Du siger, at Anna og børnene har fulgt trop med ham?"

„Ja. Tidligere var Matthew et eksempel for hele byen. Da børnene var små, gik de i søndagsskolen, og da de blev større, begyndte de selv at undervise i den. Men nu — nu fører han hele sin familie på vildspor! Det er en tragedie, John. Jeg kan næsten ikke holde ud at tænke på det. Hvad tror du, alle gudfrygtige mennesker tænker, når de om søndagen er på vej til kirke og ser, at smedjen er åben, og at der er tændt op på essen? Der er selvfølgelig ingen, der bringer arbejde til smedjen om søndagen, men Matthew holder alligevel åbent. Jeg begriber ikke, hvordan han bærer sig ad med at tjene til det daglige brød!"

Martha Prescott rystede på hovedet og tog atter fat på det hækletøj, som hun havde lagt fra sig, da hendes mand kom uanmeldt hjem fra rejsen. „Hvad skal jeg gøre?" stønnede hun. „Jeg bliver så urolig, at jeg slet ikke kan samle tankerne! Du må jo være sulten! Nu skal jeg sørge for noget mad til dig, så kan du vaske dig imedens."

John Prescott gik langsomt op ad trappen til første sal. Han var opfyldt af medlidenhed med sin gamle ven Matthew Holloway. De havde været venner i mange år, og de havde været fælles om en levende interesse for menighedsarbejdet. Prescott var menigheds-tjener, og hans ægte kristelighed og aldrig svigtende elskværdighed havde gjort ham almindeligt afholdt. Han var en høj, kraftig mand med arbejdsslidte hænder og et vindende smil. Hans hår, der var blevet tidligt hvidt, lyste som en glorie over hans brede pande og de grå øjne, som i dette øjeblik havde et bedrøvet udtryk. Han tænkte ved sig selv: "Stakkels Matthew! Hvordan kan han dog gøre sig skyldig i en så sørgelig vildfarelse? Martha har ret. Det er min kristenpligt at lede ham tilbage til den rette vej. Jeg vil opsøge ham straks i morgen tidlig. Det er søndag i morgen. Det passer udmærket. Jeg går ind til ham før gudstjenesten, og så skal jeg tale et alvorsord med ham."

Skønt John Prescott var blevet forberedt på, hvad der ventede ham, var det alligevel et chok for ham, da han den næste morgen med sine egne øjne så, at både smedjen og vogn- og cykelreparations-værkstedet var åbne. Ilden brændte på essen, og Matthew Holloway og hans tre sønner var alle iført arbejdstøj.

„God morgen, kære ven!" Prescotts muntre hilsen forrådte ikke hans indre følelser.

„Ja men, det er jo John! Jeg har savnet dig i de uger, du var borte. Hvor er det rart at se dig igen. Sæt dig ned! Det er længe, siden vi to har fået os en god passiar."

Matthew Holloway tørrede en taburet af og gav tegn til sin ven om at tage plads. John Prescott satte sig ned. Han kunne næppe tro sine egne øren, for Matthews stemme var ganske rolig, og han gjorde ikke indtryk af at være forlegen eller skamfuld. Prescott spekulerede febrilsk på, hvordan han skulle komme ind på det emne, som han ønskede at drøfte.

„Ja, det er virkelig længe siden. Jeg er på vej til kirke, men så syntes jeg lige, jeg ville aflægge dig et lille besøg. Jeg håber ikke, jeg forstyrrer dig – du må endelig sige til, hvis du har travlt.”

„Jeg har aldrig så travlt, at jeg ikke har tid til at tale med dig. For resten har vi aldrig noget videre at bestille om søndagen, så jeg er bare kommet for at få noget arbejde fra hånden, som vi er kommet bagud med. Men det kan vente, til du er gået. Nej, Alfred, du må vist hellere straks tage fat på arbejdet på dommer Lawsons viktoria. Den står ude i gården. Tak skal du have. Og I kan optage fortegnelse over cykellageret, drenge – det burde være gjort i sidste uge.”

Matthew Holloway vendte sig atter mod Prescott og sagde: „Jeg havde på fornemmelsen, at du helst ville tale med mig under fire øjne, og det er vist også det bedste.”

„Tak, det var betænksomt af dig. Det gør det lettere for mig at gå lige til sagen. Jeg ved næsten ikke, hvordan jeg skal udtrykke mig, men jeg kan roligt sige, at den forandring, du har indført, chokerer mig. Jeg holder af dig, som var du min egen broder, og jeg vil gerne tale til dig, som den ene broder taler til den anden. Matthew, i alle de år, jeg har kendt dig, har du foregivet at være en sand kristen. Hvordan kan du så pludselig begå en sådan synd imod Gud?”

„Hvorved synder jeg mod Gud?” Matthew Holloway var tilsyneladende ganske rolig, men der lurede et lille glimt i hans øjne.

„Lad være med at spille komedie overfor mig! Du ved udmærket godt, hvad jeg mener!”

Far Holloway løftede armen og tog den bibel, som lå på hylden over vinduet.

„Kan du se denne bibel, John? Giver du mig ret i, at den er Guds ord? Udmærket. Du mener altså, at jeg synder mod Gud ved at holde forretningen åben i dag?”

„Ja, det mener jeg, og jeg fatter ikke, at du har kunnet synke så dybt. Jeg kan slet ikke sige dig, hvor det bedrøver mig. Og så har du tilmed vildført din storartede kone og dine gode børn, så de også skal fortabes!”

„Jeg påskønner dine følelser. Netop fordi du er min ven, har du al mulig ret til at komme her og drøfte sagen med mig. Men det, jeg gerne ville fastslå, er, at du og jeg som kristne

mennesker begge må være villige til at betragte Bibelen som vor eneste rettesnor. Er vi enige om det?"

„Naturligvis. At Bibelen var den eneste rettesnor, var reformatorerne kampråb, og siden reformationens tiden har det været alle sande protestanternes parole. Jeg begriber ikke, hvorfor du bringer det spørgsmål på bane. På det punkt er vi jo rørende enige."

„Vil du så have noget imod, at vi i fællesskab benytter bibel-ordbogen og slår nogle skriftsteder op?"

„Intet vil være mig kærere. Jeg har hele tiden håbet, at du ville komme med et sådant forslag, og derfor har jeg taget min bibel med. Det glæder mig, at du ikke har mistet troen på Guds ord. Men jeg fatter ikke, hvorledes du i den grad har ladet dig føre på vildspor."

John Prescott tog sin bibel op af frakkelommen og lagde den på skødet.

"Hør så her, John. Du sagde for et øjeblik siden, at jeg begik en stor synd ved at arbejde om søndagen. Det var måske en ide, at vi slog op i bibelordbogen og fandt et skriftsted, der kan forklare, hvad synd er. Der er for eksempel et i Johannes' første brev. Det er tredje kapitel, fjerde vers. Vil du læse det højt?"

Hr. Prescott læste: „Enhver, der gør synd, begår dermed også lovbrud, ja, synd er lovbrud." Han betænkte sig et øjeblik, og det så ud, som om han gentog skriftstedet for sig selv. Derpå sagde han: „Ja, Matthew, det skriftsted er mig vel bekendt, og jeg tror fuldt og fast på, hvad det siger."

„Hvilken lov er det, apostelen taler om?"

„Han taler naturligvis om de ti bud. Der findes jo ingen anden lov." Hr. Prescott tilkastede sin ven et mistroisk blik og tilføjede:

„Med mindre du har opfundet en lov, som jeg ikke kender noget til."

Matthew Holloway lo. „Du skal ikke være bange, John. Jeg er fuldkommen tilfreds med de ti bud. Du husker sikkert, at Paulus sagde: „Altså er loven vel hellig og budet helligt og retfærdigt og godt." Og David sagde: „Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen." Lad os i fællesskab læse de ti bud, så vi kan finde ud af, hvad min store synd består i. Du finder de ti bud i det tyvende kapitel i anden Mosebog."

De læste begge to de første otte vers højt. Da de var kommet så langt, ville John Prescott stoppe op, men Matthew betydede ham, at de skulle fortsætte, indtil de var færdige med det ellefte vers.

Hr. Prescott lagde Bibelen fra sig og lagde hånden på sin vens skulder. „Så Matthew, nu behøver du ikke længere at lade, som om du ikke ved, hvad det betyder, når der står: „Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig." Hvordan kan du komme uden om en så utvetydig udtalelse og tilmed lade, som om du ikke ved, hvad din synd består i? Jeg fatter ikke, hvad der går af dig!" Hans stemme var indtrængende og bekymret.

„Om et øjeblik skal jeg forsøge at få dig til at forstå mig. Lagde du mærke til, hvilken dag der er Herrens sabbat?"

„Ja, selvfølgelig. Den syvende dag."

„Der hænger en kalender lige bag dig. Vil du gøre mig den tjeneste at se på den og så sige mig, hvilken dag der er den syvende?"

Hr. Prescott stirrede på kalenderen, som om han aldrig før havde set en sådan. „Lørdag!" hviskede han med næppe hørlig stemme.

„Så vil du måske også være venlig at fortælle mig, på hvilket punkt jeg er ulydig mod Guds lov? Budet siger, at vi skal holde den syvende dag hellig, og det er det, jeg gør. Det synes dog såre simpelt. Du må ikke tro, at jeg gør forsøg på at være anderledes eller bedre eller værre end alle andre. Jeg prøver blot at læse Guds ord, som det står skrevet, og at rette mig efter det, så godt jeg kan. Du og jeg har altid tidligere været enige om, at dette er et kristent menneskes første pligt."

Hr. Prescotts ansigt var lige så hvidt som flippen på hans søndagsskjorte. Små sveddråber perlede på hans pande. Han tog et lommetørklæde frem og tørrede sit ansigt med skælvende hånd.

„Der må være en eller anden misforståelse, Matthew. Jeg har hele mit liv været et kristent menneske, og jeg har læst i Bibelen i årevis, men dette har jeg aldrig før lagt mærke til. Der må være sket en forandring. Den ugentlige cyklus må være blevet ændret."

„Nej, det er den ikke. Jøderne har i alle disse århundreder våget nøje over ugedagenes rækkefølge, og de holder stadig deres sabbat i overensstemmelse med sabbatsbudet. I den kristne tid er der to gange foretaget kalenderændringer for at udligne fejl i tidsregningen, men ingen af gangene blev der indført ændringer i den ugentlige cyklus. Den dag, som ved verdens skabelse var den syvende dag i ugen, er stadig ugens syvende dag. Astronomerne kan også fortælle os, at der ikke er udgået nogen tid."

„Så må dagen være blevet ændret i Det nye Testamente. Selvfølgelig! Der har vi løsningen på problemet! Vent et øjeblik, så skal jeg finde det pågældende skriftsted!" Med febrilsk hast begyndte han at blade i Bibelen.

Bedre end guld.
Kapitel 25.

Venner og modstandere!

Drengene havde haft travlt med arbejdet i cykelreparationsværkstedet, men de havde hele tiden sørget for at være så nær som muligt ved den dør, der førte ind til smedjen. De var meget kede af, at de ikke fik lov til at overvære samtalen mellem deres far og hr. Prescott, for hver gang der indfandt sig en eller anden, som ville bringe deres far på bedre tanker, lærte de noget nyt, som bestyrkede dem i troen. Lew stod lyttende ved dørsprækken, medens Magnus og Jobe talte lageret op.

„Nu leder hr. Prescott efter det skriftsted, som ikke eksisterer!" hviskede Lew ophidset.

„Jeg går ind i smedjen, hvad enten jeg må eller ej!" udbrød Jobe og stillede en æske med bolte og møtrikker fra sig. Han gjorde tegn til Magnus, at han skulle følge efter.

„Ja, det gør jeg også," svarede Magnus. „De er så optaget af deres eget, at de slet ikke lægger mærke til os."

Drengene åbnede lydløst døren, og i det samme spurgte deres far: „Har du fundet det, John?"

„Nej, endnu ikke," lød hr. Prescotts svar.

Drengene listede ind i smedjen og satte sig på den bæk, der stod længst tilbage. Den bæk havde de sat sig på, hver gang deres far i de forløbne uger havde standset arbejdet for at åbne Bibelen og give en begrundelse for sin tro.

Lew vendte sig om mod Jobe og hviskede: „I den sidste tid er der her i smedjen blevet brugt mere tid til bibelstudium end til smedearbejde."

Jobe smilede. „Ja, og jeg personlig foretrækker studiet for arbejdet."

Magnus så meget eftertænksom ud. „Mange af dem, der kommer her, deler vist ikke din forkærlighed for bibelstudiet. Hr. Prescott ser i hvert fald ud til at være meget ilde til mode."

Gæstens ansigt var præget af skuffelse. Han havde stadig ikke fundet det skriftsted, han søgte.

„Det ville jeg aldrig have troet ... Men jeg må indrømme, at du har sat mig til vægs — i hvert fald for øjeblikket. Jeg kan ikke finde noget påbud om at helligholde søndagen til minde om opstandelsen. Men der må da findes en forklaring, Matthew! Herrens opstandelse var en så uhyre betydningsfuld begivenhed, at den kristne menighed utvivlsomt må have fået påbud om at ihukomme den!"

„Ja, naturligvis. Lad os læse, hvad Bibelen siger om det. Det står i Romerbrevets sjette kapitel i det tredje, fjerde og femte vers. „Eller ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død? Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv. Thi er vi sammenvoksede med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans.""

Han gav ordene tid til at bundfælde sig, og derefter fortsatte han: „Forstår du det nu, John? Bibelens dåbs metode er det smukkeste minde om Herrens død og opstandelse! Når vi omvender os, dør vi sammen med ham. Vi korsfæstes sammen med ham. Dette symboliseres ved, at vort legeme begraves i dåbsvandet. Derefter rejser vi os op af dåbsvandet, ligesom han rejste sig fra graven ved Faderens herlighed, og dette betyder, at også vi ved Faderens herlighed opstår fra det gamle, syndige liv til et nyt nådens liv. Jo oftere jeg læser dette, des mere betyder det for mig. Jeg har besluttet, at så snart der byder sig en lejlighed, skal jeg og hele min familie døbes på denne måde."

John Prescott skjulte sit ansigt i hænderne og sad længe tavs og ubevægelig. Derefter sagde han: „Min bedstemoder var baptist. Nu husker jeg, at hun ofte talte til os om dåben." Han rejste sig og tog sin bibel. "Ja, Matthew, jeg må tilstå, at jeg miskendte dig. Det falder mig svært at sige det, men jeg må indrømme, at Bibelen giver dig ret. Jeg tror dog, at der må findes et eller andet, som jeg endnu ikke har fået kendskab til, men hvis man skal rette sig efter Bibelens ord, og det skal man naturligvis ... Nej, lad os bare fastslå, at jeg ikke har noget som helst argument at støtte mig til." Han så på uret. „Men dog - jeg kommer for sent i kirke!"

„Bryder du dig om at beskæftige dig noget mere indgående med problemet en anden gang? Hvordan med i morgen aften? Vi får besøg af en del mennesker, når vi har spist til aften. Har du og Martha ikke lyst til at være med? Jeg ved, at Anna vil blive glad for at se jer."

„Jeg vil meget gerne komme, men Martha kan ikke gå fra børnene. De har haft mæslinger."

„Jenny vil hellere end gerne være hos børnene. Så kan Martha godt komme med. Hun kan nok trænge til at komme lidt ud efter at have været sygeplejerske i al den tid, du var væk.

Mor Holloway og Jenny gjorde rent i huset om mandagen, skønt der, som Lew sagde, i forvejen var så rent, at man kunne bruge gulvet som tallerken. Ekstra stole blev båret ind i dagligstuen fra både spisestuen, soveværelserne og køkkenet.

„Hvor mange gæster venter du egentlig, mor?" stønnede Jobe, da han for tredje gang havde slæbt stole ned fra første sal.

„Ja, lad os nu se. Der er først og fremmest John og Martha. Og så er der Fred Sadler og hans kone. Fred lovede at komme efter den lange samtale, han og far havde i sidste uge. Og så er der Charlie Crockett og Jimmie, Bill Hardt og hans onkel Tom, frøken Anderson og hendes mor fra fars søndagsskoleklasse — det bliver ti, og vi er selv seks, når vi regner hr. Carrier med. Jenny er jo ikke hjemme. A jo, det er sandt — hr. Hillman kommer også."

„Min klasselærer!" Lew var lige ved at tabe den stol, han bar på. „Ja. Han kiggede indenfor i smedjen i fredags, efter at du var gået. Og ved du, hvad der så skete?"

„Det er ikke svært at gætte. Far tog Bibelen ned fra hylden og gav ham en undervisningstime i religion!"

„Ja, det sker jo hver dag; men hr. Hillman sagde til far, at han var blevet meget imponeret af den måde, hvorpå du var gået i brechen for din overbevisning. Han sagde, at når en dreng er villig til at give afkald på translokationsfesten fredag aften, fordi han ikke vil svigte sin overbevisning, så er den overbevisning noget værd. Derfor vil han gerne høre noget mere om din tro." Mor skænkede Lew et af sine mest strålende smil.

„Sagde hr. Hillman virkelig det - om mig?" Lews hjerte svulmede, så han var lige ved at tro, at det ville briste af lykke og stolthed. Dette var rigelig betaling for den kamp, han havde måttet udkæmpe med sig selv, og for alle klassekammeraternes drillierier.

„Ja, min ven, det gjorde han. Far ville have fortalt dig det, men det må han have glemt. Måske ville han hellere have, at hr. Hillman selv sagde det til dig. Men vi har vist brug for endnu flere stole! A, jeg håber sådan, at de alle sammen kommer!"

Det gjorde de. Denne aftens bibelstudium var en så stor succes, at alle de tilstedeværende anmodede om, at der blev indført en fast ugentlig aften, som skulle vies til bibelstudium. De, som ikke kunne komme hver uge, ville kigge indenfor i smedjen, så snart de havde et øjeblik tilovers. Hver gang de gjorde det, fandt de Matthew Holloway, som var iført sit skødeskind, og som med Bibelen i hånden forklarede sin tro for en eller anden besøgende, medens drengene og Alfred Carrier arbejdede og lyttede.

Alle disse bibelstudier kunne ikke undgå at føre til et resultat, for Bibelen siger: „Mit ord ... skal ej vende tomt tilbage, men udføre, hvad mig behager, og fuldbyrde hvervet, jeg gav det." Det var et stort øjeblik for familien Holloway, da Jenny en dag i september kom hjem fra skole og sagde: „Mor, Betty Hardt har fortalt mig, at hendes far har i sinde at lukke sin barbersalon og komme til vores hjemmesabbatsskole i denne uge! Er det ikke vidunderligt? Jeg spurgte hende, om hun ikke selv havde lyst til at komme med, og det ville hun gerne. Jeg har talt meget med hende om Bibelen. Hun ønsker at være en sand kristen. A, mor, jeg er så lykkelig, at jeg kunne omfavne alle mennesker!"

Dette var kun begyndelsen. Hr. Hillman var - til Lews usigelige glæde - den næste, der sluttede sig til kredsens. Snart efter fulgte Charlie Crockett, hans søn Jim og selveste bedstefaderen Halstead trop. Nu var der tre af byens forretninger, som holdt lukket om lørdagen og åbent om søndagen.

Byens befolkning blev mere og mere ophidset. Højdepunktet nåedes, da John Prescott meddelte sine bygningshåndværkere, at han for fremtiden ikke ville arbejde om lørdagen, og gav dem en forklaring på sine bevæggrunde dertil. De fleste af hans folk foretrak at forblive i hans tjeneste. Nogle af dem var villige til at arbejde om søndagen i stedet for om lørdagen, og andre foretrak kun at arbejde fem dage om ugen fremfor at sige farvel til den bedste arbejdsgiver, de nogen sinde havde haft. Men byen summede af ophidselse. „Der bor gøres noget!" De ord hørte man overalt.

De følgende uger var familien Holloways skæbnetime. „Det er heldigt, at haven giver så godt," sagde far Holloway, da han havde kastet et blik ud over det dækkede bord. „Bagte kartofler, dampede melongræskar, ærter, tomater og salat – alt fra vor egen have! Gud sørger for dem, der sætter deres lid til ham."

„Er det det, der er meningen med ordene „I mine fjenders påsyn dækker du bord for mig"?" spurgte Jobe.

„Det er det, men lad os ikke kalde nogen vor fjende. De folk, som forsøger at fordrive os fra byen her, mener at gøre det rette. Forhåbentlig vil de en skønne dag få en anden opfattelse. Indtil da må vi tage ved lære. Vi må lære at være tålmodige og stole på, at Herren vil stå os bi. Vor himmelske Fader er grænseløst rig, og han vil ikke svinge os, navnlig ikke, efter at vi er begyndt at betale tiende. Han har lovet at åbne Himmelens vinduer og udøse en velsignelse, der er ud over alle grænser. Derfor er jeg ikke bekymret for, hvordan det skal gå."

I det lange løb sejrede tålmodigheden og troen. Da reparationen af vogne, cykler og landbrugsmaskiner efterhånden ikke kunne udsættes længere, vidste alle og enhver, hvor det bedste reparations-arbejde blev udført. Det varede ikke længe, før Holloways smedje summede af travlhed både om søndagen og om hverdagen.

Et år efter at far Holloway for første gang havde holdt smedjen lukket på sabbatten, var hans omsætning dobbelt så stor som tidligere. Den himmelske Faders velsignelse var en evig kilde til forundring og taknemmelighed for hele familien Holloway. Og en lige så stor taknemmelighed fyldte deres hjerte, når de hver sabbat sammen med en stadig voksende menighed af trosfæller gik til gudstjeneste i Corning syvende dags adventistkirke, som var blevet bygget og ud-smykket af kærlige hænder, og som nu stod som et bevis på Guds magt og hans ords sandhed.

Bedre end guld.
Kapitel 26.

Drømmen om tjeneste!

Det var en varm julaften nogle få år senere. Far og mor Holloway, Jenny og deres gæster sad ude på verandaen. Gæsterne var Lew og hans unge hustru Nellie. De havde kun været gift i tre uger. Det var Jenny, der havde foreslået, at mor skulle servere desserten ude på verandaen, hvor de kunne sidde i magelige stole og nyde godt af aftenluftningen. Det havde været en brændende varm dag.

„Det var pænt af jer, at I ville komme over og spise til aften sammen med os. Det minder om gamle dage! Vi savner jer, selv om I kun bor nogle få skridt borte." Mor Holloways stemme havde en kærlig klang.

Nellie lo. „Synes du, det er pænt af os? Jeg synes snarere, det var pænt af dig at tage imod os, selv om vi kom uanmeldt. Rejsen hjem fra lejrmødet var både lang og trættende, og jeg syntes ikke, jeg havde kræfter til at lave Lew noget mad, som var værd at spise - især da han jo er vant til din dejlige mad. Um, jeg har aldrig smagt noget så lækkert som denne fersken is! Du må være sød at give mig opskriften på den."

„Den vigtigste del af opskriften består i, at netop denne unge mand drejer håndsvinget." Mor rakte hånden ud og purrede op i Lews krøller.

Han greb hendes hånd og holdt den et øjeblik. „At dreje håndsvinget på den gamle frysemaskine var en af mine yndlingsbeskæftigelser," sagde han forklarende til Nellie. "Måske skyldtes det, at jeg altid fik en belønning for min ulejlighed," tilføjede han og rakte sin tallerken hen mod sin mor for at få en portion til.

Far Holloway, der sad i gyngestolen, holdt op med at gyng og spurgte: „Hvordan syntes I så om at tilbringe jeres hvedebrødsdage på et lejr møde!"

„Det var pragtfuldt! Og så åndeligt berigende! Jeg ville ønske, at du og mor kunne have været med. Det var en skam, at du skulle tabe den hammer ned på din fod netop på det tidspunkt. Jeg er sikker på, at du ville have haft rigt udbytte af de mange gode prædikener og missionsrapporter. Der er et stort behov for flere medarbejdere. Du ved vel, at Nellie og jeg har besluttet, at vi vil lade os uddanne til Herrens tjeneste."

„Du er da allerede i Herrens tjeneste, min dreng. Har du ikke nok i det arbejde, du udretter i smedjen og indenfor menigheden?"

„Nej, far, det er ikke tilstrækkeligt. Jeg må studere, så jeg kan udrette et mere værdifuldt arbejde. Jeg må gå på en højere skole!"

Nellie smilede til sin svigerfader og lod sin hånd glide ind i hans. „Tror du ikke, at Lew kunne blive en god prædikant? Han har allerede vist sig at være en dygtig forkynner — både i sabbatsskolen og som leder af bibelkredsen. Tænk, hvad han vil kunne udrette, når han har fået en virkelig uddannelse! Magnus og Jobe arbejder jo stadig for dig. Ville du ikke gerne have, at i hvert fald én af dine sønner blev prædikant?"

„Men hvor vil du tage hen? Jeg har hørt, at de har nedlagt Healdsburg College."

„Nej, det skal flyttes til et sted i nærheden af Saint Helena," svarede Lew.

„Konferensen* har købt et stort, gammelt sommerhus på Howell Mountain, og det skal indrettes til college. Som du ved, lå Healdsburg College midt i byen, og Herren har befaleet, at vore skoler skal ligge ude på landet, langt borte fra byerne. Vi hørte alt dette, da vi deltog i lejr mødet."

„Ja, og vi hørte også, at Lew kan få så meget arbejde, at hans indtægt kan dække alle vore udgifter. Der skal både ombygges og bygges nyt, og Lew er jo dygtig til begge dele." Nellie smilede stolt og tilkastede sin mand et beundrende blik. „Jeg vil naturligvis også prøve at få noget at bestille — enten i vaskeriet eller i køkkenet."

Far Holloway svarede roligt: „Det lader til, at I har planlagt det hele, og jeg synes, at det lyder udmærket. Du er næsten enogtyve, Lew, og du er gammel nok til selv at træffe en beslutning. Selvfølgelig kommer vi til at savne dig i smedjen — især nu, da vi ikke længere har Alfred. Han var en glimrende medarbejder."

Alfred Carrier, den mand, som havde bragt familien Holloway Bibelens budskab, var sovet ind i døden sidste forår.

„Fred Sadlers sønnesøn vil gerne i smedelære. Var det ikke en ide at ansætte ham? Han er en flink og pålidelig dreng."

„Det lyder meget fornuftigt. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg beder Gud velsigne jeres forehavende. Hvem er jeg, at jeg skulle modsætte mig dine planer, hvis Gud virkelig har kaldet dig til at være prædikant? Jeg har ikke noget imod at have en søn, der er prædikant!"

En morgen i begyndelsen af september sad Lew og Nellie og en mængde andre unge i en diligence, som blev trukket af fire heste. De var i dette øjeblik på vej op ad den stejle bjergvej, som førte fra Saint Helena til den bygning, som tidligere havde været familien Angwins sommerhus.

„Hvor er her smukt!" hviskede Nellie. „Har du set, hvor mange forskellige træer der vokser her? Rødtræer, graner, fyrretræer, ege, bjerglaurbær og mange andre, som jeg ikke engang kender navnene på! Se der! Er det ikke en azaleabusk? Her må være aldeles vidunderligt om foråret!"

„Ja, her er smukt," svarede Lew, „men vejen kunne godt være noget bedre. Uha!"

Han greb fat i Nellie med den ene hånd og klyngede sig til stolesædet med den anden, da diligencen rundede et hårnålesving på randen af en dyb kløft.

„Alle de tilstedeværende bør lægge mærke til Dødemandskløften!" råbte kusken, som rimeligvis syntes, at det var formålstjenligt at opmuntre de blege og forskrækkede passagerer.

Nellie rettede på sin hat og forsøgte at smile. "Jeg må sige, at det er et velvalgt navn. Lew, har du lagt mærke til den nydelige herre, som sidder på det forreste sæde sammen med sin kone? Jeg gad vide, hvem de er."

„Det er professor Irwin og hans hustru. De kommer fra et college i Australien, og han skal være rektor ved det nye college på Howell Mountain. De ser begge to uhyre tiltalende ud, og det er et held for os at skulle have en sådan mand til leder."

I de følgende uger havde både Lew og Nellie umådelig travlt med at hjælpe lærerpersonalet med at indrette det nye college. Det unge par fik foreløbigt logi i et af de små gæstehuse. Nellie fik arbejde i køkkenet, og Lew fik en overordnet stilling blandt bygningshånd-værkerne.

En aften, da han kom hjem efter mørkets frembrud, sagde han til Nellie: „Det er næsten ikke til at begribe, at det hele virkelig bliver færdigt til tiden! Det er ikke engang en måned, siden vi overtog ejendommen, men vi vil ikke desto mindre kunne indvie det nye college i næste uge. Balsalen er blevet lavet om til kirke sal, og billardværelset og keglebanerne er blevet lavet om til klasseværelser, og de er aldeles nydelige, når jeg selv skal sige det. Jeg er stolt over at have været med til at skabe en sådan forvandling."

„Hotellet er glimrende egnet til at indrettes til sovesale for de kvindelige elever. Jeg kan næsten ikke vente, til det hele kommer i gang! Den 29. september 1909 bliver vist en uforglemmelig dag for os begge. Det bliver ligesom at åbne porten til en helt ny verden, som er fuld af de mest vidunderlige overraskelser. Hvor er jeg dog taknemmelig over, at vi fik lov til at komme hertil, så vi kan blive uddannet til at arbejde i Guds tjeneste!"

Livet på college stod fuldt på højde med deres drømme, og mere til. Det hårde arbejde, vanskelighederne og de lejlighedsvis skuffelser var det krydderi, som understregede den gode smag af den åndelige føde, som i så rigt mål blev dem tildelt. Det daglige samvær med gudfrygtige lærere og idealistiske elever løftede samtlige opgaver op i et højere plan og gav de kæmpende tanker og de trætte fødder vinger.

Lew havde været en dygtig elev i skolen, og arbejdet i smedjen og i reparationsværkstedet havde udviklet hans muskler. Nu blev hans hjerne trænet, og det varede ikke længe, før den sugede kundskaber til sig, som en svamp suger vand. Han nød at gå løs på problemerne og brydes med dem, indtil tågen lettede, og hele spørgsmålets struktur stod klar og tydelig i fuldendt symmetri som bjergtoppe, der hæver sig over tågen i dalene.

Der var daglige andagter, og hver fredag aften mødtes alle lærere og elever til foredrag eller diskussioner. Undertiden forlod Ellen G. White sit hjem i Elmshaven, der lå i nærheden af Saint Helena, for at holde tale for eleverne. Lew lyttede andægtigt til hende, for han mindedes den store indflydelse, som hendes bog Den store Strid havde haft på hans og hans kares liv. Om sabbatten blev der ofte talt af tilrejsende prædikanter eller missionærer, der var hjemme på ferie.

En sabbat talte George F. Enoch, som var missionær i Indien, og hans ord gjorde et dybt indtryk på både Lew og Nellie.

„Jeg kan ikke lade være med at tænke på disse millioner af indere, som må dø uden nogen sinde at have lært evangeliet at kende!" sagde Lew. „Kunne du tænke dig at være gift med en missionær?"

„Lew, du ved da, at jeg ville rejse til verdens ende med dig! Vil du gerne til Indien?"

„Det er ligegyldigt, om det bliver Indien eller et andet sted. Der er behov for missionærer alle vegne. Jeg er parat til at rejse til et hvilket som helst sted, hvor Gud har brug for mig. Måske ønsker han, at jeg skal være forkynder herhjemme, men hvis det er hans mening, at jeg skal arbejde for ham blandt hedninger, bliver jeg det lykkeligste menneske i verden!"

Denne drivkraft fik Lew til at arbejde og studere med fordoblet energi. Før han endnu havde tilbragt et helt år på college, skrev han sit navn på listen over dem, der frivilligt meldte sig til arbejde i fremmedmissionen. En missionær, som var vendt hjem fra Kina,

havde tilbragt et semester på Howell Mountain College, og under hans indflydelse besluttede Lew, at Kina skulle være hans mål, hvis kaldet nogen sinde kom.

Der oprandt imidlertid en dag, da Lew sad i lægens konsultationsstue og hørte dommens ord blive afsagt. "Det gør mig meget ondt, hr. Holloway, men Deres helbredstilstand er ikke tilstrækkelig god til, at De kan anvendes til arbejde i fremmedmissionen.

"Vil De dermed sige, at jeg alligevel ikke kan rejse til Kina? Jeg fejler da ikke noget — jeg har det virkelig udmærket! Det må da være en fejltagelse!" Lew krammede sin hat mellem hænderne og prøvede på at bekæmpe den følelse af kold fortvivlelse, som var ved at overmande ham.

Doktor Smith rystede på hovedet. „Jeg ved, at dette er en stor skuffelse for Dem. Men jeg er nødt til at sige sandheden, som den er. De må ikke glemme, at De var meget syg sidste år. Måtte De ikke forsømme college i adskillige måneder?"

„Jo, det måtte jeg, men nu føler jeg mig som sagt fuldstændig rask igen. Jeg forstår det slet ikke!" Hans stemme brast.

„Det er sandt nok, at De er kommet Dem ganske forbavsende. Men den skade, der skete, er ikke helt genoprettet. De må i lang tid holde nøje kontrol med disse mavesår. Hvis De vil følge mit råd, opgiver De foreløbig at blive prædikant eller missionær. Bosæt Dem ude på landet eller i en lille provinsby, så snart De har taget Deres afgangseksamen, og tjen til livets ophold ved Deres hænders arbejde. Naturligvis kan De godt deltage i menighedsarbejdet, men De kan ikke tåle de krav, som missionsarbejdet eller prædikegerningen stiller til sine udøvere. Deres helbred vil rimeligvis blive bedre, og måske kan De udrette lige så meget godt i Deres nye tilværelse som i den, De havde planlagt."

Da Lew fortalte Nellie den sørgelige nyhed, trøstede hun ham, så godt hun kunne, og hun brugte næsten de samme ord, som doktor Smith havde benyttet. Hun lagde armene om Lews hals og trykkede ham ind til sig. „Det kunne have været meget værre, min skat! Kan du ikke huske, hvor lykkelige vi var, da vi boede i Corning og deltog i menighedsarbejdet og hjalp din far? Vi kan være lykkelige hvor som helst, når blot Gud leder os."

„Hvordan kan vi vide, at han stadig leder efter os? Hvorfor ledte han os hertil og lod os tilbringe så lang tid her med at uddanne os til arbejdet i hans tjeneste, når han alligevel ikke har brug for os? Nellie, tror du, at Gud har forkastet mig?"

Han lagde sit hoved på hendes skulder, og hun førte ham varsomt over til sofaen, hvor de satte sig ved siden af hinanden.

"Sådan må du ikke sige, Lew! Har Gud ikke ledt dine skridt, lige siden du var barn? Var det ikke Gud, der førte dine forældre til Californien? Var det ikke ham, der fik dem til at holde ud trods alle vanskeligheder? Du ved godt, at det var Gud, som sendte Alfred Carrier til jeres hjem, for at I skulle lære Bibelens sandhed at kende. Naturligvis var det også Gud, som førte os hertil – det har vi da følt så ofte!"

„Ja men tænk på al den tid, jeg har brugt til studierne! Er den tid ikke spildt? Jeg var så sikker på, at Gud havde kaldet mig til at være prædikant eller missionær. Hvordan kunne jeg dog tage i den grad fejl?" Lews stemme havde en fortvivlet klang.

„De år, som du har brugt til studierne, er bestemt ikke spildt – det må du ikke tro. Gud har stadig brug for dig. Kan du huske, hvad Ellen G. White sagde i en af sine taler? Jeg tror, hun har udtrykt næsten det samme i sin sidste bog – den, som du købte for nogle dage siden. Nu skal jeg prøve, om jeg kan finde den." Nellie gik hen til reolen og hentede bogen om Apostlenes Gerninger.

„Jo, her står det, på side 110: „Det er en skæbnesvanger fejltagelse at tro, at arbejdet med at frelse sjæle udelukkende er afhængigt af prædikanterne." De ord bør du lægge dig på sinde. Tænk blot på alle de mennesker, som din egen far har ledet til omvendelse. Lidt længere fremme står der: „Gud vil til sin vingård udsende mange, som ikke er blevet indviet til prædikegerningen ved håndspålæggelse."

„Hvor er det godt, jeg har dig, Nellie! Det er, som om disse ord er skrevet specielt til mig. Jeg er i dette øjeblik lige så viet til arbejdet for Guds sag, som jeg var, da jeg kom hertil for at blive uddannet til prædikegerningen. Med Guds hjælp vil jeg forlade denne skole for at frelse sjæle her i mit eget land. Jeg vil finde en eller anden provinsby eller landsby, hvis beboere ikke har hørt budskabet om Jesu genkomst. Når jeg har dig ved min side, og hvis Gud vil velsigne vort arbejde, skal vi nok få en strålende fremtid."

Siden da er der gået fyrretyve år, og de har været rige på både glæder og sorger. Far og mor Holloway sover nu, og de skal sove, indtil Jesus kommer. Jobe arbejdede i mange år i smedjen i Corning, men så købte han en gård og flyttede ud på landet. Magnus blev bygningskonstruktør og har været med til at bygge adskillige store fabrikker. Jenny giftede sig og blev boende i Californien. De har alle tre taget aktivt del i arbejdet for Guds sag.

Og Lew? Hans forhåbninger blev indfriet af hans børn. Han fik tre, to døtre og en søn. Sønnen blev prædikant, arbejdede i nogen tid som missionær og er nu åndelig vejleder for en stor menighed i en af de nordvestlige stater. Den ældste datter og hendes mand, der er læge, tilbragte nogle år i Sydamerika, og de arbejder nu som lægemissionærer i en lille by nordpå. Den yngste datter blev sygeplejerske, og også hun blev gift med en læge. De slog sig ned i en by, hvor der på dette tidspunkt ikke fandtes en eneste syvende dags adventist, men takket være deres arbejde findes der nu en anelig menighed.

Også Lew har arbejdet flittigt. Han holdt sit løfte om at frelse sjæle, samtidig med at han passede sin dont. Hans faglige dygtighed og opfindersnilde har sat ham i stand til at få sin egen virksomhed. Under Guds velsignelse er det gået ham såre godt, og han bruger sin fritid til at lede en bibelkreds.

Hans barndoms drøm om at finde guld i det sagnomspundne Californien gik i opfyldelse, selv om det skete på en anden måde, end han havde tænkt sig. Da han i Bibelen fandt den skat, som hedder Guds sandhed, blev den ham kærere, end guld, sølv og juveler kunne være blevet. Han føler, at de sjæle, som han har vist vej til Guds rige, er værdifuldere end det største guldfund.